

Ivo Fencel

Smíš zůstat mrtev

Nikdo nečte. Kdo čte, nepochopí. Kdo pochopí, zapomene. (Lemova parafráze Georgia Leontinského) Ale život je absurdní, a tak je vždycky naděje (Graham Greene)

Obsah

Milostná předehra aneb Jsi sám, když jsi mrtev

1. Lorenc umírající
2. V tunelu duší, reportáž
3. Světlo na konci tunelu
4. Kapitola, kde se mi zasteskne
5. O koťátku s ocáskem na nose aneb Sám sobě doupětem
6. Jsem oko boží?
7. Závrat'
8. Ten druhý aneb Zkoumám vlastní mrtvolu
9. Hledím z chladu (a trocha šachové latiny)

Část první: Pošta paní Ivany

10. Ahoj, ty pavouku
11. Žádný kontakt
12. Dívám se z chladu neboli Žárlení
13. Špión, který ji miloval
14. Křížem krážem Ivanou aneb Oslavné ódy na Zebru
15. Slyš, její střevíce
16. Voják, který ji znásilní
17. Pošta paní Ivany aneb Já tě to naučím
18. Ten den, kdy mě vzala za ruku
19. Ivana poštu ovládající
20. Smíš zůstat mrtev
21. Kapitola, v níž se necítím zbytečným člověkem, zato však zbytečným duchem
22. Tančí tanec macarena
23. Ti dva zlobílci aneb Ono to září
24. O nejpokornějším návratu Ivanovy nezbedné ženy Ivany do postele
25. Zelený čtvrtek, pod linem krtek
26. Řeči o sexu, řeči o vraždě
27. O doumírání aneb Žití v odlesku
28. Soumrak v záhrobí
29. Stín, jenž ji vidí aneb Další čeření
30. Profesionál
31. Tajnosti stahovadla aneb Ta nejpodivnější událost, jakou kdy Ivana prožila
32. Ivanina antisourozenecká pohádka

33. Tajnosti pošty aneb Čirý masochismus
34. Ivana vše poutající, Ivana vše rdousící
35. Některé její pracovní výstřelky
36. A jedno její milostné dobrodružství u vlakové pošty
37. Mytický revizor na šest aneb Zelený úsvit

Část druhá: Muž, který odpravil Ripleyho Lorence

38. Šmírák
39. Jak spolu mlčeli
40. Třetí oko
41. Smíš strávit mrkev. A dokonalá prázdnota
42. Kapitola hraběte Draculy aneb Předčítání první
43. Kontakt aneb Jak Lorenc napovídal ve škole
44. Navždy aneb Podivný případ kočárku
45. Další tajnosti epifyzy aneb Dojez! Budeš chlap!
46. Kapitola, v níž se zúčastním vlastního pohřbu aneb Posedlý vdanou ženou
47. Tak si mě pohřbete aneb Piknik na rozptylové loučce
48. Vychládání aneb Předčítání druhé
49. Ivaniny sny, Lorencovy též
50. Zahrada zjara
51. Jaká byla Ivana aneb Den vnímavosti
52. Jsem tu s tebou. Ripley Lorenc
53. Ivana sílu čerpající
54. Návštěvník její zahrady
55. Nahá večere
56. Zavraždění revizora

Část třetí: Apríl, který napravil Ripleyho Lorence

57. Kodrcadlo vyráží aneb Tajemný balík
58. Mrtvý mezi dvěma živými aneb Ten třetí, co nám přebývá
59. Situace hodná zabíjení
60. Díky, já nelovím aneb Jeho kajicná zpověď (v posteli podaná)
61. Pošta po ránu
62. Muž, který býval vtipnější (a jak se setkává s perlou pošty)
63. Mrtvý Ripley Lorenc a ještě mrtvější Harry Lavrentij
64. Hloub do lesů, hloub do nebe
65. Vevnitř

66. Bezbožný Bezvěrov

67. V Bezvěrově straší čtyři staří braši aneb Svatý Ivan pod Skalou, společná četba vzdělávací

68. Zvolna vpřed aneb Zelené oko kraje

69. Bradavice hrůzy

70. Monstrum z kráteru

71. Zkušený duch a nezkušený duch

72. Vzkříšení Ripleyho Lorence

73. Talentovaný pan Ripley Lorenc

74. Smíš se mě dotýkat

75. Je lehké být bohem?

Milostná dohra aneb Pošta pana Lorence

76. Vločky dne čtvrtého dubna

77. Duchu, jsi tu? aneb Smíš se znova narodit

V kaši aneb Odborný dodatek

Milostná předehra aneb Jsi sám, když jsi mrtev

Nejsou žádné přesvědčivé důkazy o životě po smrti, ale nejsou ani důkazy proti. Brzy to budeš vědět, tak proč se tím užírat? (Robert Heinlein: Dost času na lásku)

Zpráva z tisku. Jednatřicetiletý pisálek dnes přečte úryvek ze svého románu v kině Eden.

1. Lorenc umírající

„Čmárale,“ křiklo dítě z hloubi temného sálu a kulka mnou prošla v tutéž chvíli.

Skoro jsem ji necítil a jen se zapotácel, tam před tou velkou, sinavě bílou obálkou plátna, když se převrátilo (tedy vlastně já). A vítr a průvan a snad z ledu byly jeho dýky a práskání otevíraných dveří, jak už se uvaděčky činily, a světlo, víc světla...

Už mi to bylo šumafuk. Ten výstřel podmetl podrážky mých botasek. Zvrátil mě pozadu a tělem se rozprskla bolest - a jaká. Až do konečků prstů palčivě pronikaly její vlny, před očima se mi zatmělo a světlo jara se počalo kalit. Jako hasnoucí tuň – a jeden po druhém se do tmy propadaly i překvapené obličejy zíralů.

Který asi patří mému vrahovi?

Jen řady sedadel, jen jedna za druhou. Rozpíjely se v měňavou nicotu a já? Slepnu! Sled rychlých propadů do ledového sklepa a touha po spánku, touha po úlevě, jaké se děcko dočká už v kolíbaté náruči matky, a Ivanin obličej. Je to jen sen? A kam se skrýt před světem a copak jsem vždycky netoužil po útěku z reality, i s touhle tužkou v ruce?

Jako z hrozné dále dolehly výkřiky a Ivanin taky. „Lorenci.“ Ale ty hlasy zůstávaly daleko a pouta s bdělým světem křúpala. Ocítl jsem se v rotující váze údivu - ale i na váze. A budu shledán až moc lehkým, tak co je to se mnou? Jsem ještě člověk, nebo už jen pírkó sýkorky?

Pak všechno zaplavil příboj jara i povodeň nejnádhernejších pocitů a poslední vločka zimy klesala místy, jimiž jsem stoupal. Hned mi narostly orlí perutě a cítil jsem se opilý. A rozjařený. Jsem už po smrti?

Ani stopa po bolesti a vracel jsem se v čase. Chvilkové pocity až neuvěřitelné pohody i obří stěrka pucující mysl na kanafas. V jediném okamžiku jsem si dokázal vybavit cokoli, co jsem kdy zažil, a vidiny zapadaly do vyššího řádu, ale už tu byla další fáze a já vsáván hydrou a dým a bzz, zurčel vysavač přímo nad mým temenem – a vsrkl mě. Pak úzký kanál bez vody a jeho stěny ze soustředných kruhů a zhrozil jsem se jakýchsi pavučin. Vřel vír toho kornoutu. A tma za tmou, tma studny duší přede mnou a pojď. Ta divná šachta zapomnění...

Anebo vzpomnění? Pak i na rožni se otáčet a stále rychleji a poprvé od narození mi to došlo: Jsi sám, když jsi mrtev...

„... a líčení pocitů, které lidé zažili po smrti, se liší jen mírou srozumitelnosti. To není nic divného, když slova byla vytvořena jen pro tři rozměry.“ Glen Williston a Judit Johnstoneová: *Objevte své minulé životy*

„Asi by bylo moc odvážné pokusit se o literární vylíčení astrálního světa. Vždyť má tisíc forem a ani dva lidé tu neprodělají totéž.“ Z názorů František Bardona v knize *Praxe magické evokace*.

2. V tunelu duší, reportáž

„Zaživa zabalen v koberce ticha, do tůně záhrobí, kde světlo dýchá,“ recitoval jsem bezděky, nicméně i zabalen jsem se cítil volný a svobodný... a to ticho vůkol, takové ticho... Ne, nikdy předtím mě nepotkalo.

Ale ohluchnutí se zdálo přirozené, asi tak jako míhání se vzpomínek na nejútlejší dětství vyskakujících jak z křemene vykřísnuté jiskry - a bzz! Zvuk prýštil z nitra mé hlavy a rušil mlčení okolní jeskyně. Kam se to řítím?

Kam se krouživě propadám? Co všechno se ve mně bortí? Pak vidina temně lesního žlebu a míst z gotického románu hrůzy a letěl jsem, až dokud žleb nevyústil do ještě sevřenějšího údolí, a fičel jsem údolím až do kaňonu, ale za kaňonem ještě užší jícen a mně se při tom pohledu vybavil prastarý, příšerný obraz Hieronymy Bosche zvaný Vzestup do říše nebes - a hlavně spirála do něj vmalovaná. Ona teď i víří okolo a obešel já polí pět? blesklo mnou i Klímovo zaklínadlo z prózy Co bude po smrti. A tunel byl dlouhý, temný a to, co ze mne zbylo, se jím řítilo. Stěny pak nabyly holubího, jaksi popelavě šedavého nádechu, až se z nich nakonec stal jemný cement a ne, neodvažoval jsem se doteku, vždyť z rychlíku taky ruku ven do keřů nevystřčíte a Ivany, když ji konečně potkáte, se taky samým rozechvěním nedotknete.

A stav, ve kterém jsem byl už zaživa, se vlastně neměnil a spirálové stěny se okolo mne bez přestání kroutily jako ubíhající výhybky pozorované z okénka, jako změř hadů a hrozná havěť. A páni, to byla jízda. A zase změna směru, věru pestrá cesta, a já letěl nitrem tenoulinkého, o to však útočnějšího tornáda. Zběsile rotovalo jako vykuchaný velehroznýš, zrychlení uvnitř mě uvedlo až do stavu beztlíže a záhrobní šroubovice mě bez hlesu ovíjela a vsrkávala a hloub. Nicméně můj vnitřní klid neroztříštila a já se cítil příjemně a dál i zamilován do Ivany.

Ono uvolnění ovšem do vzpomínek vneslo i cosi pubertálního a zněl i jek pekla, když ve spáncích zabušila kladívka. Převracel jsem se v dlaních víru, který sestával z kouře a milionu zvuků, a na světlo se draly nejhoub zapadlé vize a veškeré zaživa potlačené bolesti prolamovaly stěny. V tichu zněly teskné pískoty a klepání krabích klepítek... Pak znovu zahvízdnutí lokomotivy. Blížila se. Jela proti mému letu a drnk, drnk, huí a syčivý svist meluzíny stoupá ze strašidelného komína. To věčné drnk, drnk pražců a pak zasvěštění biče. A ostré prásknutí, ale až za dvaceti oponami času, a zase ticho a jen kotouče dýmu, asi jako když jsem si dělal na zahradě ohýnek. Spirály. A jeden kotouč za druhým se bezhlese potápějí za mne, za mne, za mne. Přitom i úleva a já jako věčný poutník Melmoth z Mathurinova románu chtě nechtě projdu pavučinou a šedivou násoskou z hedvábí, která se úží a úží, až mě sevře - a já puknu co popelčín ořech, a mlýny vše semelou a zhodnotí život i lásku vydanou, i tu přijatou. Ale jak lepkavý byl zdejší zámotek okolo mých ramen, zatímco jsem dál a dál toužil po zcela jiném oběti a myslel na Ivaninu, když se mnou tančila ohavná d'áblice a svírala mě a přišla i chvíle čirého hnusu. A já byl krvinkou a kudy uháněl? Krvavě snovou žilou své vlastní matky a snad i místy, kterými jsem se kdysi rodil, ale teď z nich byly nebezpečné stezky a šlo o let dřeni rozvzteklého hurikánu. A salvy ticha a... „Kdo ví, třeba se po smrti každý octne jen v takovém světě, jaký si vysnil,“ napsal kdysi Karel Weinfurter a snad tomu i věřil. „A třeba tam má každá církev vlastní říši, a ty říše fungují podle představ svých vyznavačů. Jenže co stane těm zesnulým, kteří nevěřili žádné církvi? Jenže co s lidmi, kteří si posmrtný svět nevysnili?“

V neskutečné dáli se něco zaběhalo. Špendlíková hlavička. Rostla. Už to byla mince, stříbrná, a pak oslnivě jasné světlo vlaku, co se mi řítit vstříc.

3. Světlo na konci tunelu

„Hej, vy tam dole...“ Charles Dickens v povídce Hlídač.

Ne, kdepak. Žádný vlak. A vize tunelu byla už od začátku navozena jen tím světlem v dáli. Zpočátku však bylo slabé, a tak jsem klíč k tunelovému efektu hned nenašel. Až teď. A zář trvala a mne to k ní hnalo pouze pomyslným sopouchem a okolo závratnou rychlostí vířily pavučiny a já byl kapičkou lávy.

Tu se rezné nitě tunelu krutě stáhly a byla mi nasazena zlovorně lepkavá pouta. Smyčky úděsu mě chtěly překrojit. Plamen vyšlehl před mým vnitřním zrakem a pak následovalo archetypálně točité schodiště údivu. Jsem tu pro tebe, šepotalo, ale mým hlasem, vždyť šlo i o

větu, kterou jsem ještě zaživa tak zbytečně opakoval Ivaně... A pak pocit, že padám do studny, ale ne, vlastně jí stopám ke kotouči úplňku, ale zase přetočení a je to jen odraz luny na rozechvělé hladině bezradné láska. Stříbrná elipsa přede mnou se pak stala ještě jasnější a osvětlila závěrečný úsek zdánlivého tunelu a sama se ukázala být vstupem do užšího tunýlku, kde se okolí potáhlo stříbrnou záclonou. Ta se opět chvěla jako pavučiny a za chvíli explodovala v gejzíru oslepující záře. Nato ke mně jeden po druhém přilétaly obrazy násobené odrazem na bocích miliardy arktických ledovců a vcucával mě opět orkán.

A zase změna. Došlo ke zpomalení a já plul jako lodička mezi krami světelného labyrintu. Jsem pokusným morčetem, asi takovým, jaké mívala Ivana? Snad, ale proč je bludiště zrcadlové? Rozhlížel jsem se a ve srovnání se zdejším svitem mi i slunce přišlo co učouzená svíčka – a přece šlo vlastně jen o záplavu nejvroucnějšího míru a pokoje. A nevím proč, ale na chvíli mi to připomnělo lákavý kostelní Betlém. A pak brána a něco za ní, jenže ještě se mi nechtělo. Kvůli Ivaně.

„Zastav!“ Ale výhybkář s kosou mě hnál dál a já byl list, co zrychlil před říční propustí - a až překročím čáru, už nebude návratu. Po stranách jsem v tu chvíli spatřil cosi jako stovky paží. Anebo šlo o větve? Rozhodně byly zmítány bouří. A s ohýbajícími se prsty – opět pavouci. A vylupovalo se to ze všech stran bez hlesu a sáпали se po mně, ti záhrobní milenci, a snažili se mě jaksi překlomit a polapit a v mnoha řadách útočili a vždycky v párech (ostatně i Ivana už je zadaná, pomyslíl jsem si).

Co chtěly ty ruce? To nešlo vyčíst ze sáparých konečků prstů. Ale vtom se čtyři vytrčily a kornout víru mě obemkl se vši lepkavostí a brr, to je divná náruč. A ne Ivanina, protože šlo o nejpevnější z pavoučích zámotků světa a on mě tiskl jako pralinku a chřtán světla přede mnou byl do běla rozpálenou tavicí pecí a tím nejjasnějším kotoučem explodující supernovy. Ale nadále i ledy zimy.

Z dýmu okolo pak už postupně a zlověstně vystupovaly skály jiného světa. I jiného vesmíru. Anebo jako bych spíš spatřil obrysy ticha.

Vtom přede mnou vyplulo něco nazelenalého. Jen další skála? Asi, ale potažená trsy holubinek. A houbař viděl i srázy a hrotitá úbočí, ale vše hluboko dole. Tak, došlo mi konečně. Tak, a teď jsem skutečně mrtev. A konec reportáže!

4. Kapitola, kde se mi zasteskne

„Smrtí život nekončí. Nic nepřestává existovat. Mění se jen forma.“ Sir Oliver Lodge

Jak bych však mohl být mrtev s tím, co mnou dál vířilo? S láskou k ní, která se neztrácela, s tou milou zátěží, kterou jsem ještě nechtěl odhodit? Ne, dál mě pojila s životem a stesk ovšem zrovna tak, ten hrozný stesk, a pořád jsem měl před očima Ivaninu tvář i celou její postavu a už zase snil o setkání. Protože oni zastřelili poněkud nenaplněného panice a ženská vábila dál, tahle pověstná, pověstná Ivana. A já chtěl k ní. A ne ještě do jiného vesmíru. A cizoty, ne, na to jsem ještě nebyl připravený. Ani zvědavý. Ne, nemusím zatím vidět, co čeká za kopcem. „A chci k ní,“ říkával jsem už zaživa a nynější let k smrti doprovázela hodně podobná lítost. Ivany jsem dosud nikdy... skoro ani nedotkl. A nechci prožít poslední stránku Werthera, ne. A vzepřu se. Vší vůlí k životu? Jo. Však i stesk dává sílu - a přidrží mě. Však právě láska k ní. Asi jako kdybych už měl nějakého syna, přidržela by mě zase láska k němu...

Vír okolo se zatím kroutil dál, ale světlo už se ke mně neblížilo. A já sám? Visel jsem v prostoru. A bílý bod tam v dáli se kalil. Zase se vzdaloval. Ona pomyslná Jantarová hora mě přestala magneticky přitahovat, to asi že z druhé strany táhla Ivana. Složky se přetahovaly a začal jsem se pomalu vracet. Světlo se usmívalo, ale marně lákalo a zase už se stalo jen

hlavičkou špendlíku. I ta se rozpila v černi nicoty, která obklopila všechno, a je-li někdo mrtev, je to nadlouho, říkávají Francouzi. Žasl jsem nad tím a stále myslel na Ivanu.

To k ní se totiž vracím. To k ní, i když mi nadále nepatří, ale třeba ji ještě dozískám, oho? Napájelo mě jezero nejupřímnějšího stesku a roztrpčovalo mě, že tak často nechtěla ani slova slyšet. Musím všechno napravit!

Tak jsem snil. Tak toužil. A přece by „hotov“, a přece mě právě někdo oddělal a do věčných lovišť odeslal, a přece zatahli plentu za Lorencem a jsem na pravdě Boží a můj čas se naplnil. Ach, zjistit tak, kdo zaplatil střelci. A představil jsem si svého vraha.

A jak se krčí v kině, nejspíš až na kraji poslední řady, i jak zvedá pistoli, která má tlumič, a úřaduje bez poštovního razítka, čili chladnokrevně vraždí. Profesionál? Amatér? Vášnivce? Ledař? To jeho očima jsem sledoval, jak natahuji bačkory Ivaně před očima, ale svědkem byl i pohodlně rozesazený dav, a ačkoli ještě před chvílí tleskali, teď mě jeden z nich precizně stáhl z oběhu, a tak už to chodí. V tu ránu jsem byl v pánu – a už budu navždycky a jen víc a víc prorůstat plísni zdejší samoty. Ale copak jsem se vlastně už dávno necítil až nekonečně sám? Tedy po některých Ivaniných slovech? A nezamykal jsem se snad už hezkou chvílí až do bezradných kobek? Už zaživa plný stesku a bezmoci, nešťastné lásky a zoufalství? Toho NE-HY-NOU-CÍ-HO?

Nešlo snad už zaživa o pocity analogické těm, které nás očekávají i po smrti? O protažení životních stavů?... Tu mě vyrušilo pískání.

A stereotypně se opakující tón flétny, který dál podbarvoval tlukot mnoha kladívek a Gérard de Nerval do toho volal ze své krásné Aurelie: „Často jsem po usnutí vůbec nezakusil odpočinek! A to ani v prvních minutách malátnosti, ne, a místo spánku odněkud nastoupil druhý život a ten se rozhodně nepodobal ničemu. Ne, nebyl podroben žádnému běžnému prostoru a vymykal se i času a věřím, že právě tenhle snový život se nejvíc podobá světu, který nás čeká po hned smrti. Protože mezi spánkem a smrtí je nataženo pouto.“

5. O koťátku s ocáskem na nose aneb Sám sobě doupětem

„Obrazy ke mně přicházejí samy, jako ze sna.“ Vincent van Gogh.

A dál? Nu, zavraždili mě zjara.

A kulka byla tedy jen prodlouženým drápem jarní únavy, takže mě i pohroužila do velikonočních snů. Spirála smrti už zůstala vzadu a hle, tady vyskakují kraslice. Ale jaké! Se šklebivými obličejíky šášulů. Nebo andílků?

Však to nebylo nic nového. Vídal jsem je už jako kluk, tedy když jsem zaťal víčka, a byly tu zase. Ony divné tvářičky. A zahlédl jsem na pozadí za nimi dokonce i povědomé Goghovy kosatce. Protože jednou rozvlněný koberec fantazie nikdy, nikdy nepohřbíte. A proč taky? A umírání imaginaci nevraždí. Naopak ji ještě rozněcuje.

Dělo se to. Ten kosatce se zdál vzorkem na koberci ticha a ukolébavka v mé hlavě neměla začátek ani konec. Bzz a drnk, bzz a drnk, ty zvuky neustávaly, ale já slyšel i popletené říkanky. Jo, jo, zrovna ty, které Ivana na dobrou noc zpívala synům. Ty, jejichž stereotyp symbolizoval nikdy nekončící řetěz reinkarnací. Ivana...

Někdy totiž uspávanku zopakovala i v práci, na poště. Nám. A já z toho skoro pochopil věčný koloběh života ženy, ale i života většiny z nás...

„Chceš slyšet, zlobítku, pohádku? Povím ti o jednom koťátku. Ocásek nosilo na nose. Před každým usnutím ptalo se. Chceš slyšet, zlobítku, pohádku? Povím ti o jednom koťátku. Ocásek nosilo na nose. Před každým usnutím ptalo se...“ A tak dál, a tak dokolečka dokola.

Už zase mnou ona říkačka protékala jako splav a klížila mé oči, ale vytrhl jsem se klímání a nepoddal se. Ještě málo jsem stačil.

Pak se znovu zvedl švelivý vánek a dotkl se mě na nose. Na tváři. A naplno se do mne opřel - a voněl. Hlínou, senem, listím, travou, předjařím, jarem a průvanem, co vnikal do kina. Však přichází foglarovský duben, ne? Ten měsíc, jehož jsem se jako kluk nikdy nemohl dočkat. Ach, není on sám tou vůní? Nevrátí mě až do chlapeckých let?

„Ale tu mě obklopily obličej. Zhrozil jsem se! Každý závit, každý chomáč mraku byl tváří. A jaké tváře! Mdlých stínů. Obličej přízračné průhlednosti. S lačnými očima, očima plnými chamtivé zvědavosti. Tváře se svrašťelým obočím, s nevraživě se ošklíbajícími rty. A ta ústa bez přestání repetila.“ H. G. Wellse: Ukradené tělo

Ne, nevím, co kdy v deliriu zažil anglický fantasta, když se léčil i s pomocí drog, a o čem jen snil, ale mně se tu teď rozšveholil výsměšně repetitivý sbor. Uvízl jsem v síti, v síti přízraků.

„Co jste zač?“ Odpovídalo mi tichoulnce klevetivé brebentění. „Dej se k nám!“ lákaly a možná i vy byste si taky v hrůze ucpali uši a ústa, ta ústa, jimiž duše člověku uteče. Ale ne, já se ještě nechtěl stát prázdnou slupkou, z níž vyletí k nebi mýdlová bublina a nic víc, jen ona bublina pokrytá rysy vašeho obličej...

Nechtěl, ačkoli... Hmatatelný svět nejspíš stejně neexistuje, ne? A není snad hmota jen kmitající, pulzující energií? Tak co můžu ztratit?

Jen tu Ivanu. Právě. A chichotavé hlasy zněly. „Už došel věčné odplaty.“ „To dostal za pýchu.“ „To za chvástání.“ „To za Ivanu.“ Až mi konečně došlo, že naslouchám jen svým vlastním strachům. Hej, držte klapačky! rozešel jsem se lokty.

„Už to má jistý,“ nepřestávali dotěrové. „Má, má, má. Jak ámen v kostele.“ A tu se roztrhly mraky a mne skutečně obklopoval hrozen hlav a ty se převalovaly jako bobule - a žily. A divné kusy slizu mezi nimi a hlízy, které měly už každou chvíli puknout a vše jako chmýří lehounké a větrem unášeno. Ano. Ty hlavy ke mně stoupaly z černi krouživých par a dál zněl chichot hororu a já byl potápěč a plácal se uprostřed bublin, které se pátravě dívají. Ta hrůza zašlé dřevořezby, která vás pozoruje, i chvíle, kdy hlavičky narážející do sebe, a okamžiky, kdy vás pak obsypou jako klíšáta. Dorážely dál.

S neústupností vln. To já byl vetřelcem a Allan Kardec v Knize duchů pouze dodává: „Věřím, že nevtělení bloudí všude okolo a bez ustání nás potkávají. Je to celá neviditelná populace.“

A diví se snad někdo, když z hrdla utopence unikne bublina? napadlo mě. Přičemž tou bublinou jsem teď zůstával sám a hystericky se rozesmál, ale marně jsem situaci zlehčoval, chuchvalce bublin mě těsně obklopovaly. V mrazivém tichu.

Orloj vesmíru na chvíli ustrnul. A za další chvíli budu i já jen další z vln záhrobního moře. Ach, kde máte slibovaný prosklený výtah, pane Moody? Vždyť já se tu plácám jako kapr při výlovu.

A chtěl jsem zpátky. Copak nemám nárok? Copak stále nepřemýšlím? Vždyť paměť nevysadila a vybavují se mi dokonce svědectví posbíraná všelikými pavědci... zatímco mě ze všech koutů temnoty líbají miliony úst... A vlna stvůr za vlnou a kosmický chlad, před nímž se šlo jen schoulit, asi jako do klubíčka kotě. A tu jsem znovu zahlédl ten tunel.

Zůstával naštěstí daleko, ale dál se kroutil jako červí díra. A mizel. A tu ten rotující kornout pukl, asi jako by ho někdo nařízl ze strany. Kobercovitě se sbaloval sám do sebe (takže taky do klubíčka a vlastně po mém vzoru) a reagoval tím na mou vnitřní touhu. Stal se sám sobě doupětem. Na můj popud, anžto sám sobě doupětem jsem zůstával i já. Jako vždycky, jako už zaživa.

Díval jsem se. A vězet teď v tom kornoutu... jsem na kaši, napadlo mě, ale naštěstí jsem dál vězel jen sám v sobě. Já, žlutek ve vejci obráceném naruby.

6. Jsem oko boží?

„Hodně lidí nám prozradilo, jak si při mimotělesném prožitku uvědomili přítomnost dalších bytostí. Někdy šlo jen o tušení blízkosti, jindy nezemské společníky dokonce zahlédli.“ Peter a Mary Harrisonovi: Na prahu onoho světa

Kdysi jsem četl, že uvolnění z fyzického těla je čímsi jako vyvedením ze samoty do nejprudšího slunce. A jiný navrátilce to dokonce přirovnal k záři, nad níž propukají v jásoť horníci zachránění ze zavalené šachty. Obávám se však, že nikdo z dotyčných neznal před smrtí paní Ivanu.

Protože u mne se žádné podobné pocity nedostavily a bývá-li stav po smrti někdy popisován jako bez emocí a bez vášní, na mne se to kupodivu nevztahovalo, ne. City ve mně naopak přímo věly. A cítil jsem se krutě ošizen. O život, o Ivanu, o všechno.

Z prsou i prstů mi vražda chtěla vyrazit vše, k čemu jsem se cítil předurčen, a to jsem nemohl dopustit. A chtěl mít nejen vztah k ní, ale i ke všemu, co k Ivaně patřilo a bylo jí blízké. Nechtěl jsem ještě hloub do láku či kompotu, ale doteky bobulí studily. Místo aby mě ona aspoň jedinkrát vzala za ruku. A ty hlavy byly jako vločky lehké, avšak ohybně oblé. Ne, to přece nejsou lidé.

Spíš plody! došlo mi poprvé.

Jen plody. Ale žijí. A proč mě tak bez hlesu a kalně pozorují? Co ty oči hlubokomořských ryb vlastně chtějí a...? „Na co čekáte?“

Žádná odpověď. Zůstávaly součástí vánku. Příměsí kroužků dýmu. Míhaly se parami v šeru záhrobí a já si je zkoumavě prohlížel. A tu se mě zmocnil neodbytný pocit, že jsem už taky jen dým. A že právě mé kotouče se tady groteskně spojují a zase rozptylují a že budu pouze parou vměstnanou do obrysu původního těla a že z toho těla zbylo jen vznášející se silové pole.

A divný vítr. Zesílil. Smolně černá temnota se počala trhat. Jako plášť, ale bez šelestu, asi jako se po bouřce či po výstřelu rozcházejí mraky. Anebo i nabažení lidé. V prudkých poryvech se rozjasňovalo. Uviděl jsem konečky vlastních prstů. Tápal, tápal jimi. A šero se zdálo zelené jak vojna.

Pořád jsem myslel na Ivanu. Kontury něčeho nového teď tím šerem prostupovaly. Uviděl jsem zase sedadla kina, ale už bez lidí. Jen opodál ještě byl hlouček. A já? Jsem snad okem ze svatého obrázku? Ale ne!

Přesto jako by se stal můj zrak božím a pronikavějším. Něco povědomého a podlouhlého leželo vyhasle před sinavě bílým a už také vyhaslým filmovým plátnem a... „Někteří z nás jsou s to používat smysly i po smrti,“ tvrdil už Jakub Bohme v knize Rozmluva Mistra se žákem. „Jejich duše vstoupí do dimenze duchů i s city tělesného života,“ dodával už Allan Kardec. „A po smrti se tato duše nestane nijak andělskou nebo dokonce vševědoucí, kdepak, a já si dokonce myslím, že se nijak citelně neliší od té, jakou byla zaživa,“ mínil Camille Flammarion.

Vznášel jsem se jako Marty Hopkirk a nebyl tížen žádnými kosmickými dojmy. To už spíš komickými. Zaskočen snad střelou, ale i úlevou. Zproštěn váhy, zbaven kostry, masa i starostí. A protože každé slovo je už nějak zprofanované a každé se topí pod zátěží významů, jež jsme na ně navršili, budu-li si odted' opravdu říkat duch. A půjde o zrovna tak dobré pojmenování stavu, jako kterékoli jiné. Ne? A mimochodem, už roku 1857 zformuloval zmíněný profesor astronomie a fyziky Kardec spiritismus jako vědu.

Což byl podvod? Nevím, nicméně s úšklebkem jsem si vybavil veškeré to klepání stolků – a pátral mezi lidmi po jediném. Je tu ještě Ivana?

Jako by ve mně totiž zůstala i smyslná touha. Animální emoce totiž nezůstaly v mrtvole - cítil jsem chvílemi i hněv – a všechny vzlétly se mnou.

„Ve vzácných případech, kdy je cit tak silný, že poznamená odcházející duši svým vlivem, setrvávají v ní všechny mocné emoce. Údiv, výčitky, stesk i strach. I láska. Lépe řečeno zůstanou ve stínově astrálním těle.“ Dr. Joel Whitton a Joe Fischer: Život mezi životy.

A to se stalo i mně. Tak co jsem měl dělat? Pátral jsem po Ivaně.

Vznášel jsem se asi čtyři metry nad první řadou sedadel a nikým neregistrován viděl své nové tělo netělo a mohl ho dokonce i nahmatat. Pro lidi dole jsem se však stal neviditelným a napůl šťastně, napůl zoufale se nyní přesvědčoval, že už zaživa bývá duše krmena pouze pravými city – a dorůstá. A že čím tedy víc tedy živi milujeme, tím spíš i po smrti existujeme dál. „Ivano.“ A rozorané pole sedadel pode mnou se opuštěně táhlo vzhůru v nezemsky zelenavém přísvisitu a sál kina mě už neobemykal a já vytušil, že ho budu moct opustit kudykoli.

Sál, ten ne, obemykalo mě však něco o hodně těsnějšího a osobnějšího.

Jakýsi neviditelný rosol. Naštěstí pohyby ztěžoval jen nepatrně a já brzy objevil způsob, jak se jaksí primitivně navigovat. Ano, stačilo hnout paží - a tělo se sunulo opačným směrem. Nohou - a povystoupili jste jako pout'ový balónek. Udělal jsem tempo. A další tempo plavce - a kolébavě se točil a lekl se nesmírného obdélníku plátna a dírky uprostřed. Té po kulce. Hnul jsem nohou a druhou, dopředu, dozadu, a automaticky jsem povystoupil o tři a půl metru. Já, pan Lorenc, já, to chmýří z pampelišky v nezemsky brčálové říši.

Neuvěřitelné? Leda tak před snídaní. Ted' už ne – a dokázal jsem i kormidlovat, jako ten Vlnovský. Dolů, až to vypadalo, že se utopím, a nahoru, až to vypadalo, že temenem narazím do stropu – a reflexivně jsem se přihrbil.

Stáhl jsem hlavu mezi ramena... ale ona zdivem prošla. Už nevadilo - a já cítil křídla orlů. Na sobě. Narostla mi. Už když jsem vystupoval sám ze sebe. Z vzduší zmizela veškerá tíha a místnost existovala bez stropu jako filmová dekorace. Ostatně už i lord Edward Bulwer-Lytton něco podobného vylíčil v mé oblíbené duchařské povídce Strašidelný dům...

7. Závrat'

Sir Alfred Hitchcock: „Vzpomínáte, jak v mém filmu James Stewart sleduje dívku na hřbitov a jak jí záběry dodávají záhadnost? Záměrně jsem Kim Novakovou filmoval zamlženými filtry, abych získal v kontrastu k slunci zeleně zbarvený efekt.“ O filmu Vertigo natočeném podle románu Zpět z říše mrtvých.

Ale dál. Jakmile jsem prošel stropem, světlo kina pode mnou se rozředilo. Závratí se mi udělalo zle, protože okolo zela jen bezmezná dutina přízračné propasti a zelenavé nebe zdobila pouhá kaňka záhrobního slunce, této zelené příšery. Jako by dál sálalo, ale tady věčným chladem.

Dlouho, dlouho jsem očima klouzal po pseudoobloze zvrásněné řasami podivných mraků, ale marné bylo pátrání po čáře obzoru. Zato jsem dobře viděl konturami pozemských budov. Skrz. A domy se mi zdály matně průhledné a já pozoroval obrysy všech do dále. Stavby plovaly v prostoru jako vesmírného město, až jsem vzpomněl na Bradburyho, a jednotlivě a běložluté svou vnitřní elektřinou mě sice strašily, celek však byl bezesporu výtvarným výbojem. Ó, ty nádherně duté shluky kvádrů... A rozesety všude. Nahlížel jsem dovnitř k lidem a pochopil nakonec jedině. Ta náhle průhledná sídla jsou ozařována ze svých vlastních srdcí asi tak, jako já zůstávám celý zalit láskou k Ivaně.

A jak útulné se mi zdály místnosti rozhozené jako hrách. Matové zdi byly okny a evidentně stály, nicméně nic neskrývaly a já vnímal nitra až do detailu. Asi jako když v Nizozemí za soumraku neznají roletu – a mne tedy potkal úděl voyeura a snad šlo i o dosud potlačenou přirozenost...

Mezi těmi osvětlenými byty však strašidelně zely černé proluky. Byly to neviditelné pokoje spících. Či potmě si povídajících. A sem tam někdo ve světlém kvádrku přistoupil k vypínači a zhasl, ale ještě bylo málo hodin, a tak žilo zářivých mikrosvětů víc než světlušek a jen zvolna ubývaly, jak se Plzeň odebírala na kutě. A zvláštní. Živi si v lůně svého města ani neuvědomujeme nesčetné světy za zdi, které míváme. Ale takhle... Anebo Rychlé šípy ve Stínadlech. Také si nitra domů s dospělými neuvědomovaly. A přece ty neviděné světy samozřejmě vegetují, a přece už zaživa neustále chodíme v tomto láku. My, slepci ve slunečním svitu, my, hlušci v příboji marné symfonie. Došlo mi to.

Ovšemže až díky nové situaci a perspektivě. Ale je opravdu divné, že slepota nezabrání slunci, aby zářilo? A že hluchota nenaruší půvab opery? „A když se ta dívka ke Stewartovi vrací z koupelny - už připravena k milování,“ vyprávěl jednou Hitchcock Truffautovi, „tak já ji ozářím magicky zeleným neónem, a ten se ustavičně rozsvěcí a zhasíná. Vyvolal jsem tím pocit záhadnosti a má to být tak závratné... Asi jako by se právě vracela z říše mrtvých...“

8. Ten druhý aneb Zkoumám vlastní mrtvolu

Hodinky na mém zápěstí ukazovaly půl jedenácté. Noc pokračovala a četné pokoje už začal zastírat zelenavý svit záhrobního světa. Ty groteskní sestavy dutých krychlí mi připomínaly extravagantní architekturu a cary ulic mezi nimi vytvářely neuvěřitelnou mozaiku. Už jsem se rozkoukal. A žasl, nakolik zaživa visíme ve vzduchoprázdnu a nad nekonečnou propastí vesmíru. Protože Země není. Začalo sněžit.

Ale tady u mne také. Vločky se křivolace snašely, ale zde a s nimi i zvláštní kroužky dýmu. A absence čáry obzoru mě dál nutila ke zvracení.

Až než jsem obzor přece odhalil... Ale hrozná uranofobie z rozsáhlosti zdejších pustin mě ani pak neopouštěla a já se v hrůze z oné prázdnoty mnohokrát zajíkl. Tápal jsem pak i po nějakém zábradlí, ale marně. Znovu tedy pár temp plavce a jakmile jsem vzpažil, zdárně jsem i klesl. Až pod strop kina.

Opět se pode mnou hýbala lidská temena a já se s hrůzou díval, jak démonicky bezhlesně se otevírají ústa hlav. Anebo tlamy ryb? Ne, ti dole ještě neplovali jako já. Vzrušeně rokovali. Nic jsem však neslyšel.

Tomu světu ZA totiž vládne věčné ticho.

Shluk pode mnou se tím pádem skládal z pitvorně bezhlesých přízraků a vlastně oni byli tedy duchové – a ne já. Hm. Ale zima jim určitě není, pomyslíl jsem si. To jen Lorenc se dívá z chladu.

Zato i ze skřivánčího nadhledu. Ne? Nečeká mě snad blahý Odstup nezúčastněného diváka. Pozorovatele? Čeká, jenže ani ten ničím novým, a jak by mohl být? Už zaživa jsem se totiž naučil svět nahlížet s odstupem, musel jsem. I město jsem tak sledoval, i vlastní život a... Cosi dalšího jsem i pochopil.

Tohle naložení zbytku mé osobnosti do kompotu bude jen výsměšným prodloužením stavu, který mě potkal už zaživa. Ano. A kulka stav pouze zhmotnila, i když paradoxně prostřednictvím nehmotné říše, a tady a teď se klímá můj zbytek, zatímco tamhle zůstala hmotná mrtvola...

Jako něco mi už úplně cizího - a jak jen to řekl Thoreau ve Waldenu? „Pozoruji často sám sebe s chladným odstupem. Jako chrobáka. A kritická část mé bytosti mi už nepatří, zůstává nezúčastněným divákem... a já vím, že ten divák půjde i po smrti dál svou cestou a pokud jde o tuto mou část, mohl být celý můj dosavadní život jen dílem její fantazie.“ A ještě citujeme i z populárnější literatury. „Vy tedy věříte, že v sobě každý nosíme astrální tělo, které umí při zvláštních příležitostech opustit tělesnou schránku?“ „Jistěže tomu věřím,“ ujistil ho jednoduše Nobody.“ Robert Kraft: Tajemství severního pólu.

Dobře, ale možná není třeba spisovatelů. Ani klasických, ani brakových. Dost možná by stačila již jenom prastará pověra. A ta přece říká:

„KAŽDÝ máme dvojníka, ale bojme se ho spatřit. Spatříme-li ho, naše smrt už je blízko.“ A jistý Adolf d'Assier dodává: „Tak jako těhotná žena plod v sobě neustále nosíme skryté dvojče, totiž fluidické tělo. Jeho existenci dokazují pocity bolesti v amputovaných končetinách i jiné jevy. A my se s tímto tělem promotáváme životem a každý ho v sobě chováme. Vlastně jako energetickou bytost, která zaujímá stejně objemný prostor jako my sami. Ale neviditelná esence této bytosti není závislá na hmotě viditelného těla, až snad na určitá spojení nervy, a právě fluidické tělo se po smrti stane i naším přízračným fantómem.“

„Ano. A odlitkem těla hmotného, které ti sloužilo zaživa,“ dodává Karel Weinfurter v poznámce k Doylovu okultnímu románu Země mlhy. „Takže i po smrti se ti zdá, že své tělo nosíš dál a vůbec jsi ho nesvlékl. Lze se i štípnout.“ A František Bardon v Praxi magické evokace zjednodušeně říká, že „čím je hmotnému tělu dobrá večere, tím tomu astrálnímu DECH. A sotva přestaneme dýchat, získá nás náš fluidický dvojník. Získá tím volnost a shlíží dál na naše tělo jak babočka zrozená z kukly...“

Což jsem činil i já. Právě teď. Ale chvíli mi trvalo, než jsem se v zastřeleném opravdu poznal. Víte, na fotografii anebo i v zrcadle se po celý život vidáme ploše a už jsme si zvykli, a tak když jsem se poprvé spatřil plasticky, skoro jsem se zděsil. A uvědomil si další pochmurnou pravdu: ne, nikdy předtím jsem se nepozoroval správně. A nebyl tedy objektivní. Není to k breku, že mi to dochází až teď a tady? A jak jsem zíral na svou mrtvolu, vybavily se mi i poslední detaily umírání a s nimi zvláštní pocit, že jsem se stal vzduchem z vlastních plic a v jeho podobě odříchl nosem s posledním výdechem, asi jako plž, když opustí skořápku. A tělo je opravdu jen výživné roucho, co po smrti vysvlečeme! Je jako banán, myslím si, jako banán, když vykluzuje ze slupky. A pak už pod vámi nestoudně leží TEN DRUHÝ.

I skvrnitým tyfem zasažení prý zažívají něco podobného, jak jsem náhodou věděl od své doktorky Zuzany, a zdá se jim dokonce, jako by vedle nich neustále odpočíval dotyčný dvojník. Ten jejich i Poeův William Wilson – a v téže posteli. A tak se nemocný křečovitě tlačí ke kraji a jektá hrůzou: „Na druhé polovině lůžka ležím taky!“

Co když však nejde jenom o pocit? Nejde! Jsou jako teď já.

I opustil jsem své tělo jako hedvábný šátek vytažený ven za cíp nějakým kouzelníkem. Či jako bych užil drogu ayhuasku zmiňovanou Williamem Burroughsem, tu hnědavou šťávu brazilských pralesů načerpanou z liány mrtvých. „Ach, a požij vroucí bylinný čaj ayhuaska a staneš sám po svém vlastním boku a budeš se udiveně sledovat, jako by ses díval na cizího,“ napsal i beze stopy zmizelý plukovník Percy Harrison Fawcett v dopise Henry Rideru Haggardovi...

9. Hledím z chladu (a trochu šachové latiny)

Taky indiští jogíni prý opouštějí tělo, jak všichni víme, a že prý kdykoli. A že prý na pouhé přání.

Hm. I mně posléze přišlo, že dýchám jaksi jogínským způsobem... a že součástí mých plic se stává celý nesmírný prostor nad hlavou, zatímco životní silou jsem jen já sám – a ničím už víc. Tedy poté, co tato síla z bezvládného těla vystřelila vzhůru Brahmovým otvorem v temeni, jak to líčí i Tibetská kniha mrtvých. Až na to, že sám jsem si zmíněnou sílu představoval jinak.

Spíš co velice jemnou esenci. Lehounkou, asi tak, jako Ivaniny vlasy. A byl jsem si jist, víte, že se během tzv. astrální projekce vyděluje z těla opravdu čistě jen ono éterické, a že podobné vydělování někdo zvládne i vůlí.

Zatímco jiný ne. Zatímco jinému se totéž přihodí jen třeba spontánně ve spánku. Ale na konci každé cesty je určitě totéž. Povlávající fluidický perispit. My.

A projektilem prostřelená tělesná schránka? Jak zanedbatelnou se mi najednou zdála. Protože vůle už nebyla s ní a láska taky ne. Ani ne schopnost vcit'ování, ani ne myšlení, paměť, zkušenosti, individualita, ani ne strach a touhy a vášně, ani ne stesky. A vybavila se mi i historka ze šachové latiny.

Ta o velmistru Maroczym. Asi to nevíte, ale zůstal i po smrti hráčem a dokonce se světu uměl ozvat. Jak? Ovšemže prostřednictvím média. A hraní mu bylo nadále takovou vášní a láskou, že se ho přidržel i TAM. Však bývalo vždy celým jeho životem.

Od roku 1985 Maroczzy jako duch hrál tu nejpodivnější partii za čtrnáct set let šachu, ale na přesné detaily se radši přepetejte Viktora Korčného, od kterého nakonec dostal v devětatřicátém tahu mat... Čímž ovšem má situace nešla úplně zlehčit.

Zvlášť když mě obestřela další vlna nezemského chladu a protkala mi ruce i nohy, jako by šlo o bezhlesý šicí stroj z hororu poháněný záhrobním vánkem. „A všemi směry se tam valí astrální proudy, asi jako nad hmotným světem vichřice. Tady však s takovou prudkostí, že každého ještě nezkušeného uchvátí a nesou jako suchý list... Jste pak jen bezbranná bárka.“ Karel Weinfurter: Ohnivý keř

No, a i ze mne chtělo zásvěti stvořit kousíček papíru. Vlaštovku zdvíhanou sloupem ohně - a já se neubráníl a mizel mi už, pohasínal kinosál, a jasněla říše odstínů a odlesků zeleně. A jsem zatčen novým světem. A zavařován. Budu bez milosti zaklet. A přece! A přec Plzeň dál koexistuje se mnou, i když rozplizle.

I když v tichu, které je skličující. I když zřetelně rozeznávám osvětlené bludiště ulic, asi jako bych se díval skrz počítačově stvořený model.

Najednou jsem dokonce postřehl kostelní věž. Svatý Bartoloměj! A okolo byly obrysy náměstí. Morový sloup mě náhle míjel. Nahlížel jsem do radnice i do pokojů vedle v domech, už však opravdu jen do těch, co ještě i po půlnoci plály. A dál a dál se menšily hrozný osvětlených bytů, až se přede mnou žlutavě rozprostíraly jen některé. Stále však s až neuvěřitelnými detaily. A lidé chtěli televizi, a tak hleděli. A jedli a bezhlese se hádali nebo objímali a všechny zdí ze skla. A duch se díval do úlu. Průsvitného. Už jsem si zvykal. Ne, nic zvláštního.

A umí snad od narození hluchý snít o písni Lady Jane, kterou si v práci tak ráda broukávala Ivana? napadlo mě. Neumí.

Má rozený slepec představu o barvách, o světle, o prostoru? Nemá. A přece tomu i tomu potvrdíte, že je Lady Jane krásná a že mají Ivaniny vlasy sladkou barvu. Stejně je tomu s existencí astrálního světa. A ostatně: naši sítnice mohl ten shora koneckonců zkonstruovat i jinak, nemyslíte? To by třeba pak optický nerv lovil vlny nejen v rozmezí 360-760 nanometrů, jako tomu je (od červené po fialovou), ale i za onou děsivou hranicí infračerveného a

ultrafialového záření. A nejen to. Místo optického nervu jsme přece mohli do vínku dostat nějaký daleko lepší orgán uzpůsobený třeba k zachycení elektrické radiace. Anebo k lovu magnetických vln. Nejevil by se nám snad pak vesmír úplně jinak?

A tahle Země? A tohle město?

V mém případě navíc asi hrála roli i skutečnost, že jsem byl napůl slepý už zaživa. Anebo tedy aspoň tím, nakolik jsem před realitou strkal hlavu do písku - a snil. A psal - a zase snil. Ano, mne mohla skutečně vyléčit jen smrt.

Dostala šanci. Ale začnu snad nyní po ní vnímat lépe?

NAPRAVÍM SE LETOŠNÍHO APRÍLA?

O tom už jsem hodnou chvíli pochyboval - a cítil stejně bezradný údiv jako vždycky dřív. Jako už během setkávání s Ivanou. A nepřecházel mě. A promýšlel situaci už vůbec nepomáhalo. Ne, city byly silnější než mozek. Vždycky.

Rozhlédl jsem se a znovu... a v jednu chvíli mě dokonce napadlo, že právě SEM se létalo ve středověku. TEDY ONY IVANY, že sem mířily. Ty všemi mastmi z blínu a rulíku mazané Ivany na košťatech... A že já sám už se taky blížím jejich peklu. A po jejich vzoru, protože nebe, to jsem si vždycky představoval jinak.

Ne jako tuto říši Psí, kterýmžto řeckým písmenem se označují paranormální jevy. Ach, co bude dál? Protože jako by skončila nějaká geneze mého organismu a přestože mě zabili, city žily dál a řád zůstal zachován a byl i řádem světa. A náhle jsem díky tomu dokonce vytušil, jak byl ten svět kdysi nastolen.

Na počátku opravdu slovo. Ano, asi ano. Pak... Pán Bůh u galaktického počítače. A programuje. A dál. Nebe. Zemi. Města. Čtvrť. Čtvrť jako Stínadla, Skvrňany a Vinice. A domy. Kredence. Spiritistický stolek. Vše z rozmaru? Ne, tomu jsem právě nevěřil.

Já měl ještě stále svět za PODSTATNÝ, víte? A podstatné věci podle mého nevznikají z rozmaru. Anebo tedy ano, ale z rozmaru lásky. Či ze stesku po ní.

A někdo tedy možná kdysi celý svět vytvořil jako náhražku za ztracenou lásku, která mu tolik, tolik chyběla, snil jsem a představoval si to asi jako psaní románu. A ten pan Někdo také silovým polem zkoordinoval molekulární struktury, že ano, a uhnětl první fluidické tělo. A dál? Pak si ověřil, zda se budou molekuly umět po každých sedmi letech obnovovat, a vysochal podpůrnou kostru. V té vztyčit i strašidelně pravou kostru. Doplnil ji masem. Potáhl kůží. A šach, šach vesmíru.

Nebo ne? Tvůrce rozhodně dodal i fluidický mozek - a teprve do něj vlil hmotné dvojče tohoto mozku. Hle, jak dokonale vyplnilo prostor. Asi jako když se dělá bábovka, ale stalo se i flétnou. A Bůh přiostrčil tužku a přitvořil oči, uši, nos...

Ale ani filmová kamera sama nepracuje, říkal jsem si. Ani mobil sám nemluví, ani muž nebývá sám šťasten. A tak ani boží flétna sama nezapíská. Takže...

Vrátil jsem se proti všem záhrobním proudům a znovu zapátral. Až jsem Ivanu konečně zbystřil. A teprve v tu chvíli definitivně přestal umírat.

A co nového v kině? Tam se zatím dostavila policie a já svou lásku zahlédl právě mezi uniformami. Ale vymanila se.

Nyní postávala stranou shonu. Vyčkávala. Se svěšenou hlavou - a ne, neplakala, ale zaražena zůstávala. A shodou okolností celá v černém. Jen ten její věčný a křiklavě žlutý šátek u krku... s černí kontrastoval... a jemně světlé vlasy jí zlehýnka padaly na útlá ramena. Připadalo mi, že jsem jí nikdy nemiloval víc. A Bože, ty to víš.

A jen všudypřítomná záhrobní zeleň Ivanin obraz trochu potlačovala, nicméně právě rozostření často působí nejvíc vzrušivě.

Skoro stejně křečovitým pohybem jako zaživa jsem se vedle Ivany zkusil postavit - ale zůstal jsem trčet v prostoru. A zelenavá mlha přede mnou, zelenavá za mnou. A přece už jsem neumíral. Hou! To díky ní.

A díval jsem. A ona nic. Jako obvykle. Jako už zaživa. Jak už jsem to znal. Ne, neviděla mne a neslyšela a já si už zase musel opakovat to věčné a stále stejné povzdechnutí všech Wertherů. Hledím z chladu.

Část první: Pošta paní Ivany

Tři stupňující se stigmata Palmera Eldritche (podle Philipa K. Dicka)

- **Vyobcování**
- **Održení od reality**
- **Zoufalství**

10. Ahoj, ty pavouku

„A co láska, a tak? Tam pokračuje?“ „Jen pravá a nepodřízena konvencím. O to pevnější a trvalejší.“ Allan Kardec v Knize duchů

„Fluidický dvojník? Bytost, která si i po smrti uchová naše zvyky a myšlenky, ale především city, a tak dál touží po spojení s těmi, kteří jí byli zaživa drazí.“ Adolf d'Assier.

Vebral jsem na Ivanu, ano, doslova vebral, jinak to nejde říct. Sice z mimoprostoru, ale zcela pozemsky. Lorenc spadlý z jahody a lidé v Ivanině okolí už zase jen stíny divadla. Nic nového.

Už zaživa se v její přítomnosti stávali bezvýraznými brouky, a tak nepříhodnými, že na periférii mého zájmu, a vlastně jen figurkami nehodícími se do romantizujícího spektra (A co bych se vás vlastně staral? Ještě byste mě od Ivanky odstrkávali. A nepouštěli mě ke slovu.)

Směšně poskakující muže zákona jsem pozoroval s ještě hlubší nechutí. Ech, co se tu ještě motáte. Stojíte mi v koridoru. Och, jak rád bych vás odmetl. A fajn, jsem rád, že mě nevidíte a já zase že vás nemusím poslouchat.

Právě tak zapšklý jsem byl v prvních okamžicích nového života. Snad že ani smrt sobectví automaticky nezbaví, a tak rumplujete a vyvoláváte dál, co jste už zaživa volávali: „S ní ani moc nestojím o společnost. Víte?“ A shlížel jsem na dav nejen z chladu, ale i svrchu. „A k čemu mi vás vedle ní potřeba?“ ptal jsem se infantilně jako dřív – a vkládaje do nich závist. Jste havětí, ne?

A opravdu, proč tu ještě stále šaškují, když klidně nechali fouknout mého vraha? A ublíženě jsem proklínal celý starý svět a muži se stávali opravdickými pavouky hodnými rozšlápnutí, zatímco Ivana zůstávala sladce útlou pavoučicí. Ano, ona je jiná, připadalo mi pošetile jako každému z bláznů. Ona, hodna lásky. A v té chvíli jsem si nové bytí-nebytí ještě pochvaloval.

Vždyť hle. Jako bych s ní najednou byl o samotě – a ne snad. A já plál.

Jsmo konečně beze svědků, láska, těch, ano, právě těch, kteří mi zaživa tak vadívali, ba jichž jsem se paranoidně hrozil. Tak, a je to pryč. Hurá. A zbytečné strachy. Teď se budu konečně moct beze studu a rozptylování soustředit jen a jen a výhradně na objekt své lásky. Ne?

Starší z dvou uvaděček a mladý policista se s Ivanou už zase o čemsi dohadovali, a to sotva deset centimetrů před mou tváří. Diskuse o motivech mého odbouchnutí tedy živá. A přehnaná gestikulace stařeny působila v tichu zeleného světa stejně groteskně, jako už zmíněné „mletí hubou“. Ostatní svědkové se konečně rozcházeli.

Až jaksi zklamaně. „Je po senzaci, že?“ povídám. „A další vraždy k vám přijdou opět jenom z tohohle plátna a obrazovek.“

Pozoroval jsem menšící se shluk hlav z nejsladšího ticha autisty a odříznut jako Robinson Crusoe, ale nejen láska k Ivaně mě zde drží, uvědomil jsem si znovu. Pouze srdce? To ne, tohle přece musí souviset i s prací mozku. A jsem sice pitomeček, nicméně i má kebule vydala během života jistý energetický potenciál, a ten teď trvá a má vliv, protože jinak by mě ani sebevážnější láska neudržela. A myslím, tedy jsem, to platí.

A co „cítím – a tedy jsem ještě víc“? Ale neznamená snad opravdové cítění automaticky i lepší myšlení? Znovu jsem se radši rozhlédl a...

Ne, není mi zle. Visím sice divně a sám, ale každá izolace je bezpečná - a vzpomněl jsem mimoděk na podivný životopis Howarda Phillipse Lovecrafta. I šlo by třeba nerušeně sepsovat další knihu, ne? a snil jsem, že mě přitom Ivana drží za ruku – asi jako paní Hoffmannová E. T. A. Hoffmanna, když se vždycky v noci nad papírem bál. A i když psát

samozřejmě nemohu, tak mám rozhodně poprvé v životě příležitost se naprosto nerušeně soustředit, ne? Už totiž nemusím zůstat v únavném střehu s okolním světem. Vždyť atentát mě koneckonců právě zbavuje i stihomamu – a mé sebevědomí rostlo.

Budu jako raskolnikovský Griffin, ten Wellsův neviditelný hrdina, snil jsem taky v jednu chvíli. Co teď všechno mohu. I škádlit. Ivanu. Ale nejprve ji oslovím. „Ahoj, ty pavouku!“

11. Žádný kontakt

„Mrtví si vždycky přejí hovořit se živými.“ Allan Kardec: Kniha duchů

„Jinak je tomu při pozvolném umírání, ale násilně zabítí zprvu nechápou, proč se jim hmotní lidé už nevěnují a neodpovídají.“ Břetislav Kafka v knize Parapsychologie

Ovšemže mě neslyšela. Ani když jsem řval, ani když jsem vybuchoval – tady v tom mlčícím světě pod zeleným sluncem, v té říši odlesků a stínů. A ani když jsem se zavěsil v prostoru jako artista na neviditelnou hrazdu, přímo před její nezaměnitelný nos. Nereagovala – a měl jsem to čekat. Jen velikášství ubožáka mě na chvíli zaslepilo, ale mé Ivaně se nedonesl jediný z výkřiků z chladu a já to vnímal jako odplatu za pohrdání, s nímž jsem v některých předchozích myšlenkách označoval lidstvo za plevel, tedy lidstvo vedle lásky k ní.

Hned bylo po úlevě. A jen víc vynikla trapná tupost ticha. Bezděky jsem se schoulil ve svém čtvrtém rozměru - a už chápal. Tento zelenavý svět Psí nebude žádnou otevřenou náručí.

Kdepak. Vždyť... Vždyť jektám zimou. A i jen občasný závan k mému zmražení postačuje a úděsně zelené slunce děsí ještě víc.

Snad ani jediný pokoj v celé Plzni už mi nesvítil, všichni snad spali, a jak mi hmotný svět unikal do nastávající noci, tak ho počala nehmotná říše úměrně tomu přežarovat, jako by mě i sama zeměkoule opouštěla, a já natáhl prsty po Ivaně a napjal je, až se z nich staly struny, ale všechno marné. Nikdy, nikdy, nedotknu se jí.

Anebo...? Prsty prošly její paží jako schumlaným krepovým papírem. Já byl jen parou a vedl prsty výš, abych proputoval i Ivaninými útlými rameny, která si křečovitě svírala, když se pojednou choulila skoro jako já. Lékař jsem nebyl, ale toužil jí prohmatat každý kloub - a navíc pod masem - ale nešlo to a skrz mé paže tekla jen hebká záplava rozpuštěných vlasů. Probodávaly mě tak vlastně paprsky dalšího sluníčka - a hlavně že ne zeleného.

Noc „u nich“ pokračovala a já se s neodnaučitelným ostychem pokusil dotknout její tváře – a zase a zase nic a opět žádný kontakt a žádná reakce, ačkoli já tu ženskou vnímal, tak vnímal. Jako centrum svého světa. Zbytečně.

Stála poněkud letargicky a zcela bez efektu omývána okolním ruchem a zdála se být jen do sebe sbalenou sochou, zatímco počátek třetího tisíciletí byl podivnou dobou monologů a nenaslouchání a nejde možná už jenom o Ivanu, přišlo mi. To my všichni komunikujeme nějak jinak... a odnaučili jsme se vnímat a nejen před obrazovkami. To mi všichni jsme se sobě navzájem ztratili a zmizela schopnost vcítit se a pod povrchem slov už nic nezbylo krom několika bílých muchomůrek a mnohé knihy šlo leda tak hodit ohni, skoro jako v Bradburym, avšak dobrovolně, a mnozí už ani neviděli, to jen já, duch, se teď ještě díval. A stále i zaujatě. Zkrátka: pravý voyeur.

A Ivana? Trhla sebou. A prošla mnou. Ještě naposled se sklonila k mrtvole. „Ale já jsem tady,“ zopakoval jsem ze své strany malátně. Žádná odpověď.

„A je jen přirozené, že k nám duše toho, kdo nás měl zaživa rád, přijde i po smrti a touží rozmlouvat.“ Allan Kardec: Kniha médií

12. *Dívám se z chladu neboli Žárlení*

„Bytosti, které ti zaživa byly opravdu oddány, se ti ani po smrti neodcizí. Existují dál, jenom neviditelné a v prostoru okolo. Za určitých okolností můžeš i znovu vycítit jejich přítomnost.“
Camille Flammarion: Tajemství smrti

Vznášel jsem se Ivaně po boku, nad svou vlastní mrtvolou.

Vychládala. A já od ní odvracel oči s pachutí v ústech. Ne, nebyl jsem sám na sebe zvědavý. Vůbec ne, ani trochu. Od Ivany však bych se nikdy neodvrátil.

Člověk ze zoufalství... občas pomate se, ale tohle bylo jiné A mé tělo tam dole stejně představovalo a dál představuje jen pouhou ulitu, konejšil jsem se. „Tak shnij,“ povídám mu. Já... Já létám, Ivano. Tady mě máš.“ A trojčil jsem a halekal kinem i přímo do jejího jemňounkého boltce. „Copak ty mě nevidíš? Už nikdy neuvidíš? Copak ani neslyšíš?“ Ale vlastně se mi to s ní dělo vždycky.

Už zaživa. A nebýt Ivanou vnímán, byla již obehnaná, stará písnička. Tu situaci já dobře znal, zatímco jeden z mladých policistů měl náhle víc štěstí, když jí dvorně nabídl rámě a jako Aramis i s respektem podal kapesník, na jednu slzu v oku. Přece jen. Zaskřípěl jsem v duchu zuby.

Navíc... jí ten kapesník věnoval skrze mne. Rovnou a přímo. Hned jsem byl ještě zoufalejším. A zase už žárlil, zatímco štěbetali. „Srabe.“ Ale srabem jsem byl sám.

Reagovala živě. Cosi mu odpovídala. Co, nepovedlo se mi odečíst z rtů, a dál mě svíralo ticho. Záhrobí mě od nich odsekávalo jako Alenčino zrcadlo, jak krutý střep, a úhledný muž zákona už se vzdaloval. V Ivanině společnosti. Zůstalo jen mé neviditelné, v prostoru tak moc komicky zavěšené tělo. O ona šla s tváří na prsa skloněnou a už i bez oné slzy a muž byl zaujat jejími boky. Opustili kino – a já se teprve hnul a nesl se hrozným chladem jako láskou naváděné letadélko, ale mráz vášeň netlumil. A přece jsem byl po smrti, a přece jsem před časem odešel ze světa slunce sem, do velebného domu katedrály Psí. Ta mi bude i údělem, zatímco ti dva půjdou nocí.

Vzteky? Také, ale trápil jsem se. Hlavně. Stále víc jsem byl u vidění a aspoň se tedy zkoušel naučit pořádněji plavat, když už se našel nový rybník, ale trochu jsem to přehnal, a tak jsem vám tím policajtem zezadu úplně proletěl. Právě když Ivaně cosi soustředěně vysvětloval.

Mžilo. Louže pod jejich nohama už voněly jarem a já jako bych cítil dál pachy, které předtím pronikaly i do kinosálu, ale teď teprve dostaly grády a já se mihotal za nimi deštěm co jedna jediná z jeho kapek a z mé perspektivy se zdály drobounké perly na jejich hebkých vlasech měňavě nazelenalé.

Zatímco u ní pokračovala noc, u mne vedl zelenavý den, ale to pozemské kapky mnou propadávaly a tak dlouho, až jsem se zbláznil a začal se kolem těch dvou míhat jako zběsilý.

A šlo to. Už jsem se tomu naučil. A začal jsem schválně zkoušet všelijaké vývrtky a loopingy ve stylu Bigglese od Velbloudích stíhaček a prolétával bezhlesně mezi Ivanou a policistou a jen, jen bezmocně sledoval, jak ji úspěšně ukecává. Pes! A fičel jsem tam i zpátky a učil se za letu víc, brzdit a zatáčet a kličkovat. Rozzuřen, a přece bezradný, prolétával jsem těly těch dvou.

Každým však jinak. Jeho, jako by ho chtěl probodnout d'Artagnan. Jejím, jako bych se chtěl pomilovat - já, džin z láhve. „A tak si tu kroužím, tvorové slabí, po tobě toužím, a mě to baví. A zírejte, co ještě dokážu.“ A dětinsky jsem se jim toužil ukázat, předvést, ale marně se je snažil upoutat. Za každou cenu jsem na sebe chtěl upozornit a hodlal i odkopnout velký květináč s bonsají, ale má bota jím vláčně prošla a ani svěšené hlavičky tří sněženek se

nehnuly - a já klel a jistěže jsem zaživa čítal věty jako: „Zemřelí žijí po smrti vždycky nějakou dobu v naší blízkosti,“ ale nikdy mě dosud nenapadlo si to představit s veškerými pitvornými důsledky. A věřte, je opravdu hrozné existovat dál v lidském světě a vidět ho, a přece už ho necítit a nebyť nikým vnímán a nejméně svou sladkou láskou. Je příšerné být jí blízko, a přece milion světelných roků daleko, a jen se dívat. Na ty dva. Na ty dva. Z odstupů a chladu.

13. Špión, který ji miloval

„Osoba navlečená jen do duchovního těla je vůči ostatním ve výhodě. Vidí, slyší, ale není viděna a slyšena. Záviděnihodná situace pro špeha.“ Raymond Avery Moody: Život po životě

„Vězí cena člověka v kůži? Musíme se ho dotýkat?“ Henry David Thoreau

Tedy z chladu, já sám však nebyl chladný, ne, ani trochu ne, a střídavě jsem si zoufal a střídavě jsem soptil... a až za hodnou chvíli jsem se zklidnil a na nesmyslné pokusy o kontakt rezignoval.

Pak i ona jako zázrakem setřásla policistu (šlel jsem štěstím!) a pustila se deštěm pěšky k náměstí, hlavu pořád tak dojemně a komicky skloněnou na prsa, a v mých snech přitom usilovně zpytovala nejen tíži reálně praktického života (vídál jsem ji takhle už dřív), ale i mou smrt.

Mžilo stále víc. A Ivana jako by šla rámy obrazů a chvílemi si dokonce vykračovala vzduchem, tak to aspoň vypadalo v ulicích bez osvětlení. Ale proč jdeš vlastně pěšky? divil jsem se. Zůstalas v šoku?

Na osvětleném náměstí jsem dlažbu pod jejími střevíci rozeznával, ale podstatnější vlastnost hmoty stejně spočívá v tom, že vlastně vůbec neexistuje, takže až zemřete, taky uvidíte bezedné propasti, jako já. A budou se zacelovat jen díky lampám hmotného světa.

Ted' byla Ivana sama, a tak jsem po ní znovu hmátl, ale marně - a všecko špatně. Ne, nejsi jen duch, ale i vzduch, ty blbečku, pomyslel jsem si, a jen šest prvků z více než sta vytváří hmotné tělo, ach, není to zvláštní? Obcházel zatím Bartoloměje a neviděla jako já ty desítky plápolavých svíček planoucích uvnitř okolo oltáře a ani netušila, co se děje v té které ložnici okolo náměstí. Šla a šla, za chvíli už okolo hlavní pošty, a pak k sídlišti Vinice, a já letěl stále nad ní a někdy vedle. Nenechal jsem ji utéci, ale koutky očí měl dál i plny niter okolních domů, chtě nechtě, a cokoli z toho, co ozařovala nějaká ta žárovka, jsem viděl – a šlo o desítky mikropříběhů.

Vlastně jsem získal na sta možností k nejrůznějším průzkumům, ale k čemu? Nedokázal jsem se odtrhnout od Ivany a doopravdy se nakonec zase díval jen a jenom na ni. A jak rád! A soustředil jsem se zarputile. Na to. I ona uháněla domů taky zarputile a už podruhé pohrdla tramvají. Copak ji to v kině opravdu tak sebralo?

Vrr! To se jenom vlevo naježil žlutý pes, pes bez známky a bez pána. Ignoroval jsem ho stejně, jako Ivana vždycky mne. A letěl dál. „Oni mě nezabili!“ zakřičel jsem jí znovu do ucha u Lochotínského parku. Žádná reakce. A Ivana si na čele nesla dál jen krátkou svislou vrásku. „O čem to stále mudruješ, ty pavoučice útlá?“ ptal jsem se a namlouval si, že se dáma onou razantní chůzí vyrovnává právě s mou smrtí a fandil si, jako obvykle. „Ne, nezoufej, vždyť není proč. Já ještě nejsem úplně vyretušován.“

Neslyšela, ale další tramvaj cinkla těsně za mnou, a já se furiantsky zastavil asi metr nad koleje a čekal. Souprava už byla tady. Zvolna mnou projížděla, takže jsem si mohl dobře prohlédnout její osvětlenou dřeň a v zadním voze seděl dokonce nějaký muž, kterého jsem trochu znal, zatímco na plošině stál vysoký, černě oděný pán, který se mi zdál čímsi zvláštní.

Gestikuloval a dohadoval se zrovna s opilým mládencem. Aha. Revize! I mrtev jsem se bezděky zachvěl.

Ale pak i zasmál. Co mi teď po stupidní kontrole lístků? To již se mne přestalo týkat.

Jenže chvění mělo i druhý důvod. Bytost v černém mě totiž naplnila i další zlou předtuchou, a to tak, až jsem přestal veslovat rukama a tramvaj ze mne vyjela – i s onou tragikomickou scénou. I radši jsem pár tempy dohnal pěší Ivanu, jako špeh a jako špión. Ten její.

14. Křížem krážem Ivanou aneb Oslavné ódy na Zebrou

„Někteří duchové si berou do péče určité jednotlivce.“ Allan Kardec v Knize duchů

Zaživa bych si ji sotva troufl takhle špehovat, ale smrt mi poskytla nové podmínky. Vražda zcela změnila situaci. Ne, nemám ke sledování žádné právo, ale když ona stejně o ničem neví. Tak jsem právem uvažoval a ujišťoval se.

Neví - a ani se o mně už nikdy nedoví, uvědomil jsem si také v úděsu. Ne, nikdy neuslyší o posmrtném špiónovi, který ji navždycky miloval... a musil za ní popolétávat na tváři lehký smích, hluboký v srdci žal a... Dost sebelítosti.

Zatočila podle malé vinice k sídlišti a já se teď na ni díval z profilu – a stále ovšem v záři rostoucího zeleného slunce. Ach, a není to snad zvláštní, že právě jen ty a tyto rysy obličejů (a žádné jiné) mě udržely v mezisvětě Psí? V předsíni záhrobí? A že mě zachránily před úplným umřením a nechaly pod touto cizí zelenou hvězdou? Zde v krajích ticha, kde se jen věčně prohání ledový vánek?. „Ivano!“

Všechno se to stalo jen proto, že se mi po těch jejích rysech stýskalo. „A po tobě celé!“ Tak jsi mě upoutala, že mě dál táhne tvůj magnet, zatímco ostatní noční chodci se míhají jen v koutcích mých očí a na periférii zájmu. Najednou mě i bláznivě napadlo, že pokud se od ní ještě někdy odtrhnu, navždy se tu ztratím. V tom ledově záhrobním světě bez citů, v tomhle vesmíru zelenavých stínů... A přece jsem náhle - a jako posedlý démonem schválnosti - povystoupil výš... a ještě výš, puzen neodbytnou zvědavostí. A už jsem visel v neskutečně obrovité propasti kosmu. A Plzeň? Páni! Jako fascinující fata morgana sestavená z průhledných kulís a jen jakési světlé rozplizlosti v dáli. Co je to? Obrisy okolních vsí. A ty světlé stupy? Silnice. Jasně jsem právě pozoroval pár sunoucích se světlušek - a to zase byla nitra uhánějících aut.

A v hrozné hloubi pod Plzní se táhlo DNO toho všeho. Tak přece. Existovalo. Ta černočerná planina. Kraj bez jediného pohybu. Bez šramotů, jen ztuhle zvrásněný. Jako rozpukaná bažina. Pochmurná, neštovicemi rozdloubaná půda plná všelikých dolíků, roklinek a kráterů. A tak jsem přehlédl celý svůj nový domov.

Ale ne, to ještě nemůže být všechno. Vždyť... Spustil jsem se jako orel za myší, již teď byla Ivana, ale běda, nemohl už jsem ji najít.

Kde jsi, kde jsi? Hnal jsem se ulicemi sídliště úplně zoufale. Proletěl jsem v jednu chvíli ne okolo rohu, ale přímo rohem paneláku a dalším a... Konečně!

Mám tě. A pak už jsem se Ivany přidržel a jen občas ji opatrně předletěl o pár kroků – a počkal si, až mnou projde.

Už nešla tak sklesle. Zvedla bradu a odhodlaně přidala do kroku. Vzpamatovaná? Prokrvená? Snad. Našla konečně i svou charakteristicky magickou chůzi, kdy boky sotva znatelně předbíhají o málo dozadu prohnuté tělo, a šel tu tedy lepý, úhledně napjatý luk – a zase ve byla stěhu. A dost sexy a každým okamžikem připravena drknout tou tětivou. Sebou. A vypustit šíp. Do případného útočnicka, anebo něčího srdce. Jako se to stalo mně. Kdysi. Už dávno.

Stačily tenkrát oči a možná ještě její zadek, nevím, ale stane se to vždycky takhle rychle. A její prazvláštní duhovky mě zmátly a zorničky mě zhypnotizovaly. Ona, to neuchopitelné tajemství – a že je to k smíchu? Ne.

Ty panenky byly TAK hluboké, že když se na vás podívala, toužili jste bez konce, aby to udělala se zájmem, a já se párkrát dočkal i toho. Ale možná mi radši neměla to štěstí poskytovat, protože pak už k němu nikdy nic nedodala. A já už byl její – a zbytečně.

Vlastně jen jedinkrát to Ivana doopravdy udělala, myslím těma očima, a ještě snad omylem. Příslib? Nesmysl!

Jak jsem se mýlil. Byl to jen její jemný údiv, jen stopa překvapené něhy a vlídnosti. Nic víc. Nicméně... Když jsem si s Ivanou později ve snech povídal, už vždycky proti mně stála jen a právě s tímto výrazem a s očima, co mi tenkrát tak zazářily. A já, jako by po pavučině směrem od nich... jsem zbožňoval ji celou. Zaživa, i teď po smrti. I v zelené noci ticha. Zdejšího.

Asi o tucet kroků jsem Ivanu předletěl a počkat si a pak proplul tou tváří a hned se zastavit a šikmo jsem se vrhl zpět. Kam? Do rozbité dlažby, ale i pod její střevice. Utopil bych se, být živý, v citu i ve šterku pod její bezcitností a zalkl bych se prachem jejího sídliště Vinice, ale byl jsem Hopkirk.

I tak mě však ta naše hra jedním překvapila. Že mě nadále vysilovala. A už zase. Už zase jako bych si zoufal a nemohl popadnout dech a víte, ono protékání cizím tělem duchy opravdu vyčerpává. Teď už jsem to pochopil a bylo to skoro jako onanie, ale já i hluboko pod dlažbou a až o dvacet kroků dál se vynořit a zase hrr a rovnou do Ivany. A nenasytně!

To s ní mi pučí křídla! Ne? Ano! bláznil jsem - a šš jejíma nohama - a šš vzhůru útlým břichem a šš jejími nadry a šš očima. A byl jsem nad hlavou. Skrz naskrz jí.

Zase jsem ji nechal popojít a prudce se rozletěl a pronikl jí zezadu, bez jakýchkoli skrupulí, a pokračoval tak i podobně po celý zbytek cesty, inu, skoro jako v té své naivní básničce.

Křížem krážem Ivanou - než nám duše vyvanou.

Křížem lásky záhrobím - než se znovu narodím.

A přitom jsem ji chtěl i znásilnit a... „Asi mě miluje beznadějně, myslila si. Slepě. Osudově. Absolutně. Jako Dante Beatrici. Těší ho, že je do mne tak beznadějně zamilovaný a Dante byl podle všeho zrovna takový. Chodil jako náměsíčný, a třebaže věděl, že nemá naději, vznášel se jako duch a těžil z těch prožitků pro své psaní.“ John Fowles: Sběratel

15. Slyš, její střevice

„Toužíš-li opravdu udržet vztah a navázat kontakt, tvé vědomí po smrti zůstane na té úrovni, jaké dosáhlo v hmotném světě. Mnozí mrtví proto tráví značný čas s těmi, jež milovali, a prostřednictvím intuice se je snaží chránit.“ Judith Johnstoneová a Glen Williston: Objevte své minulé životy

„Neklidný duch vynálezce šachu Abdal-Kásima bloudil snad nad všemi končinami světa a půlrok co půlrok nad někým vítězil ve dvacátém tahu. Tu nad Korčným, tu nad Karpovem, ale jen do chvíle, než mu to starý a osvědčený Bobby Fisher nandal v šestatřicátém tahu. Po takové potupě už růžky nevystrčil. Nikdy víc.“ Ze šachové latiny

„Domníváte se, že k nám naši přátelé přešli na onen svět i dál cítí náklonnost?“ „Určitě.“ „A lásku? Jsou i na lásku citliví?“ „Moc.“ „A svedli by chránit lidi, které milují?“ „Podle sil toho kterého, ale řekl bych, že prostředím, v němž se ocitli, bude jejich moc poněkud omezena.“ Allan Kardec: Kniha duchů

A tě chci i znásilnit, zopakoval jsem si. Anebo ne?

Zastavila se. Najednou. A znepokojeně se potočila. Snad kvůli mně?

Ovšemže ne. Kdosi živější... ji sledoval, už hodnou chvíli, a ač ho ještě nezahlédla, já ano. Byl to mírně podroušený voják, a jak Ivana stanula, zastavili jsme se taky, já i on, ale já už v ní. Vevnitř.

A navíc jsem se schoulil, nu, skoro jako plod. Jako dítě. Jako ještě nenarozený Ivanin zlobílek – a byl to dost sladký pocit, obalit se takhle Ivanou i její vysněnou něhou, kterou tak postrádám, a představit si bezpečí hlemýždí ulity a už zůstat uvnitř své lásky pochován navždy. Sladce zvláštní pocit, nicméně toužil jsem i zase hned vyskočit, z ní, a vracet se a vrážet do Ivany a vnikat tam a pak, uvnitř, zas nějakou dobu bydlet - jako v domku. A vše, co na ni zaútočí zvenčí, samozřejmě odbývat. A bez milosti to ničit a mimochodem, opravdu sehrálo dost velkou roli i to, že jsem byl ještě panic, když jsem umřel.

A tak teď toužil o to víc chránit to její slabé tělo, které mě současně dojímalo i vzrušovalo, jenže... „Jenže valná většina astrálních poutníků po svém návratu na svět uvádí, že když dali vale hmotnému tělu, už s nikým nedokázali dál komunikovat a ani nesvedli jakkoli ovlivnit své okolí.“ Rodney Davies: *Zázračná zmizení*

Tu se rozběhla a já nechtěně zůstal, vyklouzl z ní, ale dohonil ji a vnikl do jejích zad znovu, ale opět byla rychlejší a navíc zatočila okolo trafiky. A já zase zavesloval, a tak to šlo pořád. Lorenc, ten nešikovný milenec.

Za běhu se nikdo v nikom moc dlouho neudrží, a tak jsem vlastně absolvoval celou sérii „potratů“, při nichž jsem se opětovně cítil být jejím plodem, a miloval ji stále víc a víc a nepochybuji, že právě láska mě vzápětí osvobodila i z dosavadní zmatenosti, v níž jsem se plácal už od PŘECHODU, a že právě něha mě probrala z hluchoty. Uvolnily se nějaké neviditelné klapky okolo a slyšte a slyš, její střevíce... Zněly.

16. Voják, který ji znásilní

„Každý duch potřebuje určitou dobu, než pochopí své nové možnosti TAM. Tím spíš, došlo-li k úmrtí náhle. Ducha se zmocní jakási závrať a hluchota vůči hmotnému světu a on se dostane až do stavu dětské bezbrannosti, která může trvat čtyři minuty, ale třeba taky čtyři měsíce. A až pak se adaptujete a definitivně včleníte do nehmotného světa.“ Allan Kardec: *Kniha duchů*

Snad i tím zběsilým křížováním Ivanou jsem sluchu nabyt, především však jistě silou touhy po vztahu. A představou, že jsem schouleným zárodkem. Pokřik několika obyvatel sídliště už ke mně teď dolehl.

Ale jak už řečeno, já ty „pazvuky“ automaticky odsunul. Jinam, až za okraj opatrnosti a pozornosti, a to se mi ostatně v její přítomnosti stávalo už zaživa. Soustředil jsem se pouze na ni, pouze na Ivanu. A cítil se stále vzrušenější i silnější a vděčně prolul jejími uhánějícími střevíci a pustil se vzhůru mezi jejími boky, jako bych se chtěl opravdu přetavit v dosud nenarozenou ratolest, ale zase ze mne nevšimavě vyšla a opět mi utíkala, zatímco jsem se mihotal v jemném dešti nad lesklým asfaltem. Ale tam pod ulicí, připomínám, pokračovala dolů bezedná propast chladu.

A zase start - a už jsem raketou, která krásce prozkoumává pohyblivé kotníky. Šly. A ušly mi. A tak to šlo jako v nějakém podivuhodném koloběhu stereotypního milování, anebo jako v té básničky o koťátku s ocáskem na nose, ale stereotyp trýzní, nebo ne? „Stereotyp trýzní, mizerně to vyzní,“ mumlal jsem své staré heslo a znovu cítil, že mě z Ivany i nadále vymačkávají i nenápadné a lehounké náporů záhrobního větru. Ó, vy záludové... A byly tu a vytvářely ze mne sušinu listí a... Ale ne! Nedám se. Chci být pírkem, chci být hračkou, ale ne tou vaší. Jen její.

Jenže to nešlo. Víme. A neopětované city tady ve světě Psí bolely snad ještě palčivěji, poněvadž jsem najednou viděl příliš. I to, před čím nás obyčejný život prozíravě chrání. Teď padla ta část bariér a výsledkem taková bolest, až mě poprvé napadlo, zda není tahle polosmrt až přílišným božím omylem. Anebo dokonce dílem ďábla.

Čert to chce podané po lopatě? Lorenci! Ano, chce, a tak jen hezky zvýraznil starou beznadějnost tvého vztahu k nedostupné paní. A je to tak a i zdejší vítr se zdá živější, než já sám.

A přece jsem tak nevybitý! A přece i bez možnosti zasáhnout a bez šance Ivaně pomoci, kdyby to potřebovala a... Zadržána zpomalila a voják se blížil a já si představil, jak bude chlípny, až z ní serve sukni. Ne? „Brutálně ji znásilnil,“ najdu pozítří v tisku. A teď...

Zcela bezmocně jsem skrze spící panelák pozoroval, kudy Ivaně nadbíhá, a už jen pár vteřin a jejich cesty se zkrříží na rohu, ano, tam u poštovní schránky... a já, pako, nezabráním ničemu. A že prý anděl strážný? Až moc vlažný! A cítil jsem bezradnou otupělost a nejpálčivější zoufalství a nešlo už o sen. Zbývala vteřina.

17. Pošta paní Ivany aneb Já tě to naučím

A tu mnou - jako v okamžiku smrti - proletělo vše a všechno, co předcházelo. Ne celý život sice, ale tahle láska k ní, její dějiny, a i to bohatě stačilo. Nu, a na samém počátku se chvěl přetržený řemínek hodinek.

Strčil jsem ho tehdy otráveně do kapsy a dál čekal na autobus, když na ostrůvek doplula nějaká mladá žena a začala číst v odjezdech. Registroval jsem ji zprvu jen periferně, jen tak letargicky jsem pootočil hlavu... ale pak už věděl vše.

Pekelně hezká dívka! V obličeji měla něco, co jako bych hledal celý dosavadní život, ale mohlo ovšem jít z mé strany o mýlku. Stála tam. Měla rozpuštěné vlasy a vkusnou čelenku. Kradmo jsem se znovu podíval ze strany a mimoděk si představil, jak si ony vlasy před odchodem z domova (například od babičky) několikrát velmi jednoduše pročísla. Rukou, ehm ne. No tak tedy hřebenem.

Teď si je ale opravdu projela rukou. Drobným, neuvědomělým gestem - a já ji vnímal, už nešlo nevnímat a ubránit se. Stále jsem se ještě bál na ni naplno pohlédnout, ale... Kuš! Vždyť vypadá provdaně! usoudil jsem alibisticky.

Tu se však ke mně ta dívka potočila a banálně se nezeptala „kdy to jede?“, zeptala se totiž ještě banálněji: „Prosím, nevíš kolik je hodin. Tedy přesně?“

Zavrtěl jsem hlavou, nevím vlastně proč, ale současně jí vložil do dlaně právě ty své utržené hodinky. Ano, ty bez řemínku.

„Hm, tak na to jsem nikdy nezapomněla,“ ujistila mě, když jsme se o pár měsíců později setkali na poště. Byla to tenkrát náhoda a nyní zase, ale život je plný náhod, a já mdle povídám: „Ach, tak ty jsi poštovní.“ A zíral jsem za přepážku.

„Jak vidíš.“

„A tohle okolo...“

„Je má pošta.“

Sice Ivaně zatím ještě nepatřila, ale mně to ani trochu nevadilo. A jí zase nevadilo její zaměstnání. Naštěstí netvrkla stále jen za tou přepážkou. Zůstávala na poště i romanticky zamčena za nocí... a třídila a třídila. Dopisy, pochopitelně, a občas je dokonce i rozvázela po kraji. Poněkud zběsilým poštovním autobusem.

Měla v něm uvnitř celý svůj pracovní stůl a za ním haldu pytlů s psaníčky. Za jízdy měla i nadskakující horu balíků - a to celé se řítilo horami a do údolí, až drnčela okna, zevnitř tak zlověstně zamřížovaná.

„Jsi tu jak ve vězení,“ povídám, protože to už jsem u pošty taky nastoupil.

„To by ti po čase ani nepřišlo,“ odfoukla si poněkud odevzdaně. Rozepjala žlutý knoflík u krku a chci uvést, že buď nosila mikinu s pruhy jako zebra, anebo chodila celá v černém, a jelikož byla opravdu „pekelně hezkou“ světlovláskou, zvláště ta černá jí slušela. SEKLA, jak jsem říkal. Neodmyslitelně k ní patřil a také žlutý šátek u krku a kanárkově žluté „stahovalo“ v pase. To si spínala místo přezky opasku a princip té roztomilé věčičky, co uzavírala i mnohé pytle, jsem zpočátku jen zkoušel pochopit, zatímco Ivana soustředěně opisovala čísla do všelijakých seznamů (a bylo jich) a tvářila se sice úřednický, ale pro mne jako spisovatelka. Nějaká. A tu už jsme se prohoupili dole v údolí přes most a zase začali stoupat a fičelo se skrz lesy a do kopců... a tu pan Trhlík přeřadil a spustil okénko, až to zředu zafoukalo a Ivaně dva seznamy uletěly.

Vstala a prolomila se v kříži. Protáhla se ještě jednou, jako bych tam snad ani nebyl. Ona, jako luk. Sebrala se stolu úhlednou složku obálek a naslinila si prsty. Začala dopisy nepředstavitelnou rychlostí metat do dřevěných pelíšků na stěně autobusu, až jsem vykulil oči jako Hurvínek. „A kruci!“ Byla jako kulomet. Připadalo mi, že slyším i ten svist střel, zněly však jen kvílející pneumatiky pod námi, když pan Trhlík už zase ostře řízl zatáčku a mnou tím mrštíł do bariéry balíků. Sesypala se jako stovebnice, ale s Ivanou to ani nehnulo.

Konečně jsem se vyhrabal a třídil pilně zvláště od cenných a obyčejných a vše do tří pyramid. „To je ale fofr.“

Ivana se stroze zasmála. Pak si zapálila americkou cigaretu značky Ghostbuster (Krotitel duchů). „Fofr? Jízda? Nebo třídění?“

„Třídění.“

„Nic na tom není, Lorenci. Taky by ses to naučil.“

„Myslíš?“

Charakteristicky se ušklíbła levým koutkem, to jsem pak už vždycky miloval: „Za pár let.“

„Tebe to hodně baví, vid’.“

„Jo. Ačkoli...“ Na čele se jí objevila malá svislá vráska. „Nějakým pomocným poštovním duchem-třídilem bych taky občas nepohrdla.“

„Mnou?“

„Proč ne? Hele, fakt, dej se k nám.“ Ach, jako by mi nestačila tato brigáda. „To se snadno naučíš. Jako každý,“ pokračovala. „Čtyři sta pošt za dvacet minut, ale ani jednu nesmíš zkaňhat, to ti říkám.“

„Nějaká norma?“

Změřila si mě jako správně zralá ženská přiblblého panice. „Ano, norma. Ale je to i brnkačka.“ Zaváhala. „Namrská se to dovnitř a můžeš jít do kina.“ Sedla si, obrátila list v časopise a zadumaně civěla na polonahou Claudiu Schiffer.

„Aha,“ polkl jsem.

„A po práci zametýno, ne?“ dodala sebepochvalně. „Čistej stůl a čistá hlava, to je přece jasná zpráva.“ Jak ji to naučili. Lokla si z kanárkově žluté termosky a ačkoli jsme rokovali v zatáčce, ani nevyšpláchno a ani náhodou se nezakuckala. „A teď bacha, zobe,“ rozhlédla se

jako maršálek a obnaženou paží šátrala v útrokách nejbližšího poštovního pytle, a to tak hluboko a důkladně, až tam skoro sama zmizela. I zadek má docela hezký, polkl jsem bezděky, nicméně líbila se mi celá. A nejen líbila. Miloval jsem ji.

Vylovila hezky zformovaný svazek asi tak šedesáti pohlednic, důkladně k sobě přišněrovaných. „Sleduj tu kouli!“ Pak se stolu sebrala zahnutý žabikuch, bleskurychle přeřízla provázky a plivla si do dlaní. Dala se do třídění. „Tak a tumáš, to je von,“ skončila. Pohledy ležely ve štůscích v malých, pravidelných garážích, a střelhitá Ivana zase četla - a mně oči přecházely na červenou. Dokončoval jsem pokorně úklidové práce, jak bylo mým zvykem i už mým údělem.

„Akorát Štěpán je rychlejší, ale už brzo půjde do penze,“ oprášila si o sebe jemné dlaně. „No, nepodávám snad dobrý výkon?“

„Že by to ale bylo nějak zvlášť vzrušující,“ lhal jsem pokrytecky.

„Ale je. Uvidíš! Já tě to klidně naučím.“

18. Ten den, kdy mě vzala za ruku

„Takový poštovní úřad, to je skoro zakleté místo. Kdopak kdy viděl, co se tam děje v noci?“
Karel Čapek

„Pošťáčkou jsem chtěla být už na střední,“ vytahovala si tahle vypečená Ivana triko jedné bouřkové noci, kdy vypadl proud a po celé poště plápolaly jen útle bílé svíčky.

„Ideálnější práci si nedovedeš představit?“ zasmál jsem se sarkasticky.

„Leda tak uvádět hudební pořad Eso místo Leoše,“ vyprskla ta duší občas i malá holka a dál jsme seděli v pavoučí dutině černočerné pošty a strašidelně rozkmitané plamínky k nám přicházely až z gotického románu hrůzy, anebo spíš jako by ženské zrovna dodraly peří a místo klepů se chystaly vyvolávat duchy, duchy všech psaníček. A to řádně, při spiritistické seanci.

Seděli tu i Olda i Libor, ale hlavní zůstávala útlá zebra ve svém pověstně pruhovaném triku.

„Letos pruhy fakticky frčí,“ podotkla krásná Andrea, „a styl zebra se dává i na boty i na spodní prádlo a Versace prý...“ Vtom už zase dodali zvenčí pytle s poštou, a tak jsme se je jali vykuchávat jako kapry. „Vy nás ale zásobujete, pane Karfík.“

Občas Ivana na práci samozřejmě i nadávala, a to jako otrlý mořský vlk, ale dávno jsem postřehl, že na poštu nedá dopustit. Ba celé ódy o ní pěla, zvlášť když měla svůj den. „O, a ódy skvělejší, než ty mé na ni samou.“

„Hele, a nechtělas náhodou roznášet dopisy už v mateřské?“ přerušil jsem ji jednou při prástkách ironicky.

„Samo.“ Vstala, tato pružná a pruhovaná Korkoránova tygřice, a vykoukla oknem k nádraží a k přistaveným poštovním vagónům. „Už jako roztomilé holčičce mi brácha čítal Pošťáčkou pohádku o Kolbabovi. Což mě inspirovalo, t'unt'ó. Ve čtvrté obecné jsem se navíc při ruštině dočetla, že jistý Sovět Žumbajev z Kirgizie obešel za dvacet let zeměkouli po rovníku, co se kilásků s poštovní brašnou našlapal. Hm. A víte vy dnes vůbec, že za tu dobu doručil dvě stě šest tun korespondence?“

„To ale bylo hmoždění,“ odfrkl si Olda.

„A že tedy taky radši neroznášíš?“ ušklíbala se zase baronka Lída.

„I tím jsem prošla,“ a smutně na mne pohlédla (jeden z těch klíčových kukučů pro později), jenže mě pořád přišněně bolely nohy, a tak jsem holt skončila tady na zadku,“ a dopadla

ztěžka za stůl, „a dřepím tu s váma v pazderně, luštím v mezičasech křížovky a v hlavních časech adresy, sbírám cenné známky včetně modrých mauritiů a...“

„Překládáš adresy napsané svahilsky,“ zasmál se Olda a Ivana ho přátelsky šťouchla. Lokla si suverénně plzeňské dvanáctky, rovnou z láhve, pak si od svíčky zručně připálila novou cigaretu Ghostbuster a... „Chceš si dát loka?“ podala mi bezelstně pivo, ačkoli bylo zakázané. Měl jsem ji stále radši.

A když mě jednou vzala nedopatřením za ruku (asi tak na vteřinu), ocítl jsem se v kaši definitivně. Zelektrizovala Lorence - a on se totálně zbláznil do pošťačky. Proč? Snad něčemu ve mně chutnala její aura. A byla taková. Nemusela nehtem hnout, a přece jsem vždycky vedle ní cítil štěstí a miliónovou energii. Proudila mi zadarmo. Nabíjela akumulátor. Zbavovala úzkosti a ani už jsem nepotřeboval tolik jíst a stával jsem se trochu jinačím Lorencem. Aneb zamilovaným idiotem? Teprve s ní však svůj! říká si zblázněný a jeho problémy po boku lépe krásky mizí. Anebo se aspoň stávají ASTRÁLNĚ průhlednými. A stačí k tomu sebekratší úsměv a jste PODRUHÉ ZROZENÍ, i když jste neumřeli, a...

Ano, tak nějak musí být lidem, co se vybabrali z klinické smrti, napadlo mě, ale to už mě ze vzpomínek vytrhl onen voják.

Blížil se k ořískané poštovní schránce z jedné strany paneláku, zatímco Ivana z druhé. A schránka? Znamená její zkázu, protože já jsem k ničemu. A zase jen vzpomínka (ta jí tak bude platná):

„Podrž tu brašnu, buď tak zlatěj,“ hlesla tenkrát. „Jo, právě takhle, dole pod schránkou.“ A život jsou chvíle - i toto byla jedna z nich.

Možná ta hlavní.

Chvíle, v níž jsem Ivaně pomáhal. Ještě směl pomáhat.

Odemkla onu schránku rutinně a dopisy se řinuly brašně do úst, nebo tedy spíš do její tlamy, a já držel a Ivana mě během aktu (jednoho z celé řady aktů) zamlkle pozorovala s rukama v kapsách.

„Tak mě napadá,“ broukla najednou, „netrápíš ty se trochu?“ Zvedla zvláště levý koutek a ne, nikoho jsem to před ní nikdy tak dělat neviděl.

„Proč bych měl?“

Vteřinu mlčela. Pak začala hovořit divným tónem a znělo to, jako by rozmarně projížděla prsty po klávesnici. „Zní to možná hloupě, ale mně je to už dlouho jasný.“

„A co?“

„Ty žiješ v nějaký naději, ne?“ Té trochy pohrdání v jejím hlase jsem se vyděsil.

Krátce, ostražitě jsem se po Ivaně ohlédl od říčky dopisů, co se řinuly do brašny, a adresy a adresy a potůčky poštovních linek i bystřinky životů a...

„Něco ti povím, ty trumbero. Kdo žije v naději, umře v zoufalství. Jsi bláhový.“

„Umře v zoufalství?“

„Někdy jo. Ne. Vždycky.“

Ale není lepší mít ideály bez zkušeností, než hrozná zkušenosti bez ideálů? pomyslíl jsem si zoufale a scvakl uzávěr předpisově modré brašny. A pohlédl jsem na svou přemoudřelou kolegyni vzpurně. „Ale jsi beranice. Jako já beran.“

„To se mi jistě hodí k pleti, ale už zahod' ty iluze. Nás dva nic nespojuje.“

A křís! představil jsem si dva berany srážející se rohy. „Na horoskopy ostatně věří jen úplně ťululum,“ dodala a opět si zapálila ameriku, nicméně mně horoskop toho rána přečtený nešel z mysli. Skopec se vyznačuje tím, stálo tam, že není sto milovat dva lidi najednou. Natož pak víc, hovoříme-li ovšem o skutečné lásce.

Jak rád bych tomu věřil - při pohledu na Ivanu, ale jen se dál probírala imaginárními klapkami klavíru a já ve fantazii cítil až špičky jejích prstů a byl to den, kdy mě vzala za ruku, jak víte.

Jenže pak tóny mé iluze definitivně přehlušila. „Já a ty? Tak to radši ztratím vagón cenovek.“ A už jsme stáli u poslední schránky, najednou, ale co se divím, vždy s ní čas pádil. Vždycky. „A jsem vdaná, že jo. To víš. A ze řepy ananas neuděláš.“

19. Ivana poštu ovládající

„Dívala se na mne, jako bych ani nebyl člověk. Ne nějak pohrdavě, spíš jako na něco, co ani nepochází z téhle planety. Až skoro s úžasem. Byl jsem pro ni duch.“ John Fowles: Sběratel

A Ivana si mě zase prohlížela s výrazem pochmurně trpělivého soucitu.

Tak si tě zakážu! pomyslí jsem si, ale sám tomu nevěřil. Šlo by ztlumit leda celé cítění, ale nikdy ne jen tento jeden hlavní cit. Jak bych ho vystříhl? To nešlo. A ztlumit celé své cítění? To je zase tak blízké umírání. Mám se snad stát duchem, Ivano?

A šly dny a stále jsem ji vídal. Ještě ano. Třeba před poštovními přihrádkami, jak má bradu na prsou a třídí a třídí za noci, tady uvnitř své pošty a jako pavoučice uprostřed pavučiny, té, kterou ovládá, ale bohužel, nikdy už jsem s ní nebyl sám. Spousta, přesmíra lidí nás stále obklopovala a já každou chvíli někomu záviděl. Že je s ní. Že to či ono obdržel. Že...

Ten se smí víc na Ivanu dívat, jak se mi zdá, a ten se koukl i na nohy a... A ženě jistě nestačí jeden muž, samozřejmě nestačí, ale stejně věřím, že ona opravdicky miluje vždy jen jediného, zatímco ten další, nadpočetný, může být potřebný leda tak k tomu, aby ji při tom milování malinko sledoval... a aby si ona to sledování neustále ověřovala. Aby na mé tváři občas s uspokojením zahlédla, jak mě to bolí.

To s tím prvním. Ale stejně jsem si vše hezké – a týden za týdnem – pro Ivanu schovával a šetřil jen pro ni... jenomže zbytečně. A každé letmé setkání s ní jsem v sobě nyní spíš vláčel a jednoho dne už jsem to nevydržel a začal jí cosi horečně vykládat. „Povídej si tady sám,“ broukla mrtvě - a prostě odešla. Teď zase ona jako duch. Sfoukla mi svíčku. Konec - a pošta jako by se ponořila do tmy. Už tenkrát zaživa se mi to stalo. A i záhrobní ticho už začalo, z její strany tedy určitě...

Protože Ivana pro mne nechtě nosila v sobě světlo, a to teď odešlo s ní. A spálím tě na prášek, Lorenci, myslí si určitě. To jsem věděl. Ach, jak útrpně pohodila hlavou. Spálit tě někde na ohýnku, až z tebe vyběhne duch. A neviditelná skleněná tabule mezi životem a smrtí se mezi nás dva postavila už tenkrát, protože beranice, ta si umí postavit hlavu.

Začala mě vzdorně míjet, schválně i s prázdnýma očima, a už jsem chápal slovo tesknota. Ach, zebro. Ach, pavouku. Už jsem jí tak nesměl říkat, ani ne z legrace. „Tak už mě zas vid!“ žadonil jsem jednou, ale marně. A dotýkáš se očima každého kromě mne, tak se už, propána dotkni i pitomého Lorence. Je ve mně pro tebe tolik místa! cítil jsem s nekonečnou jistotou.

Zbytečně, zbytečně. Dotkni se toho prázdna ve mně už konečně. A sem tam už zoufalství proskočilo do vzteku. Ach, jak já bych po té její ignoraci šlapal – a co vím, třeba právě to by ji vzrušilo.

Dnes je ale nějak ustaraná, ne? Co asi má za starosti doma? A včera mi připadala křehčí a především zase silná, tak co asi se v tom odrazilo? Milování? Ona mě fascinovala, ale vládla mi. Bohužel, bohudík, a spřádala nejspíš i tajuplné sítě jako skutečná pavoučice, tam v

srdci pošty, a tak bezpečně uvrtnána a za těch nejhlubších nocí. Ano. Už tenkrát se okolo mne pochmurně roztočil zámočkový vír a šlo to tak den za dnem a jednou byla Ivana smutná, podruhé naplněná, ale stále mnou sledovaná. A o co ona šťastnější, o to já prázdnější. A přece jsem jí všechno přál... Ale měla mi kývnout, aspoň prstem kývnout.

Neudělala to. Nikdy. Ani to nejmenší. Snad schválně?

Jsem pro ni mrtvý, pochopil jsem konečně. A dělal jsem ze sebe chtě nechtě onu chodící mrtvolu tak dlouho, až mě Pán Bůh potrestal. Už víte jak.

20. Smíš zůstat mrtev

„Chvilími jsem si umiňoval, že na ni zapomenou, ale člověk si nemůže poručit ZAPOMENĚ. To se buď stane, nebo ne. Mně se to nestalo.“ John Fowles: Sběratel

A stejně mi je souzena! vykřikoval jsem duši v lepších chvílích. Ať už jakýmkoli způsobem. Jen jsem asi zatím neobjevil ten pravý způsob kontaktu. A tu mi padl do očí kousek jarně vonné krajiny se šťavelem a jitrocelem a nezvyklý byl v ten podvečer sklonem slunečních paprsků, ale ona tu se mnou není, ona to nevidí. Zná to každý zamilovaný. Sladkost světa a přírody, ale bez ní? Ach, proč se z toho vlastně těšit, proč? A tak jsem začal odumírat.

To prostě nešlo, se zastavit, a krása už mě bolela. Najednou. A proč by nebolela, když SMĚLA zůstat pohřbena jen a jen ve mně. A vím, že nakonec mi budou vyčítat egoismus a budu člověkem změněným v hmyz, ale... Ale já to přece nechtěl, Ivano! Já se s tebou chtěl o city a pocity dělit. Ale takhle? Se od nich radši začínám odvracet. Už se to děje. Měním se v to, co ve mně uviděl ten ďábel v tobě. Postupně v to se měním.

Ach, proč? Proč jen se MUSÍM umrtvovat už zaživa? A přece jsem i při tom všem byl TAK rád, že ji vůbec znám, a pořád v duchu vídal její boky a pořád slyšel ty kroky a vnímal paže a její ramena a obnažené klíční kosti a útlý krk a vlasy a tvář a oči, oči ty především, ale i prsty, které se však s mými nikdy nepropletly. A samozřejmě i klasický povzdech: Proč jsem tě jenom nepotkal dřív?

Když jsi ještě byla sama. Anebo úplně nejdřív. A zněl hláhol školy, mého fantazií kypícího dětství, a šup, dosadil jsem si Ivanu až do něj, i když to nebyla pravda. A hle, už zase známé dlaždičky školní chodby, ale klouzaly ne po mými, nýbrž pod jejími sandály. Byla ještě vyžle. A samá ruka, samá noha, ani ne moc hezká, ale šli jsme už spolu tím zurčením smíchu a skamarádění. Dětsky. Nekomplikovaně. A hlavně jednou provždy. To to ještě šlo. Stmelení společně prožitými příhodami na cestách do školy a ze školy, spojení vším ještě ve věku, kdy byl čas jako moře, kdy neletěl a kdy se do nás svět ukládal jako duha. Všim. A já si představoval, jak jí absolutně šťasten vyprávím své nekonečné příběhy z džunglí a vím to, že děti jsou národ, samostatný a od světa dospělých odříznutý. A každý národ má mytologii. A právě pestré legendy se rozrůstají, když kolují, a jedna z nich, ano, vím, ta o Záludovi... se mi jednou vybavila.

Zlá. Všlehl i do krásné vzpomínky.

Jak peklo. A jak jsem jen mohl zapomenout, vždyť vždycky se mi zdála nejstrašnější. Nejpitvornější... A Záluda? On byl černočernou bytostí, která pokaždé někde nečekaně vyrašila, tak třeba z podlahy tramvaje a hlavně té tramvaje číslo tři, té naplno uhánějící k sídlišti Vinice, a jeho bledou tvář pokrývala zčásti dvě kulatá černá skla a tarantule jeho prstů, těch křečovitě do chlapcova ramene zaťatých a... Už mě drží!

„Jenže jako revizor si tento pán jen přivydělává,“ pošeptala mi do ucha Ivana se žlutou mašlí, hrůzou však taky vytřeštěná. „Jinak je to lovec dětí. Lidojed. Prý i vylupuje hroby a jde taky o jednoho z nejlépe placených zabijáků světa a...“

Jak říkám, dětská mytologie. „A milión za vraždu. Bere.“ A všechny podobné dětské děsy jsou po letech k smíchu, vím, ale v tomhle případě mi vždycky připadalo, že ona černá legenda opravdu žila, a říkával jsem si ještě v pubertě: „Revizor Záluda existuje! On...“

Vytrhl jsem se ze snění. A kdyby tak radši existovalo ono společné dětství s Ivanou ve škole. Ach, to by pak dnešní setkání se bylo setkáváním starých spolužáků a na tolik společných dobrodružství by šlo vzpomenout a i díky těmhle společným vzpomínkám... bys mě třeba neměla ráda, vím, ale určitě bys mě míjela s vlídnějšíma očima. Ne?

Už bychom měli něco společného. Už bys mě neobcházela jako mrtvého. Kterým smím zůstat.

21. Kapitola, v níž se necítím zbytečným člověkem, zato však zbytečným duchem

„Vidina toho, jak ji zachraňuji a unáším, mě časem přímo pronásledovala. A až bude chvíli u mne, pozná přece mé dobré stránky, říkal jsem si, a všechno pochopí. Říkal jsem si to s pošetilou nadějí a pořád jsem měl v hlavě, že to pochopí.“ John Fowles: Sběratel

Ale vraťme se na sídliště. K poštovní schránce. Voják se blížil, ale Ivana náhle odbočila do nejbližšího domovního vchodu, odemkla a zmizela právě ve chvíli, kdy by se opilý mladík vyloupl před ní.

Túdle-núdle, pitomečku! prohnal jsem pěst jeho zkoprnělým obličejem a Ivana už bezpečně stoupala výtahem. A já za ní. Temenem jsem prorážel podlahy a pozoroval ji stěnou kabiny. Upravovala se. Výtah zastavil a už stála před dveřmi, zachřestila klíči, jeden vsunula do zámku... Tak tady bydlíš? A místo abych ji gentlemansky pustil napřed, jsem dveřmi všetečně prošel první a příčku za příčkou, místnost za místností prozkoumával byt...

Spalo tu morče, ale cuklo sebou, když jsem ho míjel. Na měkkém koberci ležel kompaktní s dávnou už utopeným Schelingerem, vedle rozsypané hokejové kartičky a o kus dál pár obálek bez adres, zato orazítkovaných. Že by si Ivanini synci hráli na poštu?

Oba oddechovali v dětském pokoji. Ten menší se trochu odkopal, ale už tu byla. Stála nad nimi v šeru a nezapomenu výraz jejího obličje, když jim znovu jemně upravila pokrývky. Přešla po špičkách od jednoho k druhému, počkala nad každým spravedlivě stejnou dobu... a já přitom visel zpola v ní a díval se, ačkoli „nemáš právo“, znělo mi. „Ani koutkem oka.“

Jako by právě vše, co doopravdy milujeme, muselo zůstat navždy zapovězené – ale já takový nechtěl být a vzpouzel se. Nicméně sklo nešlo prolomit a Ivana mi s ním už vůbec nemohla pomoci.

To ty jsi ze mne udělala ducha - už zaživa, opakoval jsem si, ale věděl, že mě vlastně neumrtvila sama, nýbrž i za pomoci celé své rodiny. Ano, tak to bylo.

22. Tančí tanec macarena

S jejím mužem a zlobílkou jsem ji prvně potkal zjara a šlo o jaro vůbec nejžlutější, asi jako Ivanin šátek, o tichý čas vůní hlíny a chvění ostřic ve větru a čas žabáků ve vrbách. Takové, jak ho z nás nejlépe vnímají děti.

Naší hlavy se takový den už od rána dotýkají hřejivé paprsky a jemnější než ony už bude asi jen nějaká mámina láska - ale nepředbíhejme. Na vlhké dlažbě ještě pořád leží nepořádek zimy a špinavé klubko poštovního provázku, ale všech, i ty nejvšednější předměty nesou odlesk něčeho konejšivého a slunce je symbolem lásky.

A Ivaniny vlasy? Ty se s ním vždycky kamarádily. S tím skoro egyptským sluncem nad českou poštou.

Šla proti mně tenkrát v lechtavých paprscích od své pošty, ale ne sama, nýbrž s Ivanem a těma dvěma řapálky. Koukali bezradně a ona sama si mě změřila ještě kratčeji a jako by ze strašné dálky, i když se nacházela tak blízko, a jako hleděla ze zcela jinak zařízeného světa. Světa rodinného.

Náhodné setkání, jistě. Nečekané, asi jak nějaký nový tanec, a já je samým překvapením sotva stačil pozdravit - a utíkal radši rychle dál, jak ježek sbalující se do sebe. Tam do té náhlé kobky - a sám sobě doupětem. Sám sobě duchem - a nijak tančícím. Nijak rozmarným.

Měls je radši vnímat JEN TAK PERIFERNĚ, ty hlupáku! pomyslíl jsem si, jelikož... Nač se rozdírat? Takhle? Teď už je pozdě. Už ses podíval, a tak se teď budeš jen zbytečně trápit. To bylo snad jistější než ámen v kostele. Jenže co naplat. Pozdě bycha honit.

Odvrátil jsem unaveně oči někam do parku, kde se v rytmu macareny neobratně vlnilo tmavé cikáně, a stále rychleji jsem od nich utíkal. Dál a dál. Pryč a pryč, od všech čtyř. Kam však vlastně? Dlouho jsem to nevěděl.

To až tady v chladu pod zeleným sluncem jsem pochopil.

23. Ti dva zlobílci aneb Ono to září

„Je ovšem třeba si uvědomit, že duch, který se stane tzv. ochráncem, nestojí obvykle jen při jediném člověku. Může současně chránit i dva, anebo více lidí.“ Allan Kardec: Kniha duchů

Sídliště spalo. A zlobílci? Snili. Dvě nevinné dětské hlavy na polštáři. Ty dětské mozky nepochybně intenzivně zpracovávaly všechny v předešlém dni zhltané informace i čerstvě zažitá zkušenosti. Pozoroval jsem dokonalé bytůstky z Ivany vzešlé a také snil a poprvé mi došlo, že jsem opravdu zůstal oním éterickým dvojníkem, který podle některých vědců v každém z nás existuje už zaživa.

Ale že týž existuje i v dětech. Takovýchhle. A vždycky když se jejich bezbranné schránky uvolní životodárným snem, tak právě tenhle fluidický dvojník vevnitř je tou moudrou bytostí, která malým spáčům dodá potřebnou energii. Ne? Určitě. A děje se to neustále a každou noc znovu a znovu a energie musí být stále nová a nová a náhradou za tu, kterou d'áblíci spotřebovali ve dne trýzněním vlastních rodičů. Ivany a Ivana. Tak je to.

Nové buňky za noci nahrazují odumřelé. Jistě. Ale zrovna tak či analogicky jsou zpracovávány zážitky a zkušenosti každého z našich životů. Kdy a kde? V čase mezi... těmi životy. V čase po smrti a zároveň před narozením, napadlo mě najednou. Sta a tisíce prosněných nocí naplňují tvůj život a sta a tisíce inkarnací naplňují úhrnnou zkušenost duše. I tak je to.

Pochopil jsem vše až tam v pokojíku a nebyl s to od spinkálků odtrhnout oči.

"Každého mám ráda jinak, ale oba šíleně," řekla o nich kdysi. "Miluju je, i když jsou to zlobílci." A mne tehdy poprvé napadlo, že jsem se měl možná radši narodit jako jeden z nich.

Bylo ticho. Stáli jsme nad dětmi ještě chvilku. Spolu. Jako bych si to vysnil nebo napsal do nějakého příběhu. Ach, bylo to prima. Pak se však Ivana z dětského pokoje potichoučku vytratila.

Hnul jsem se také. Za ní: zdi. A sledoval jsem ji. Špehoval. Co dál udělá? A co pak?

Uvolnila si z útlého krku žlutý šátek a svlékala se, tak jsem se radši odvrátil (opravdu!) a přímo uprostřed zdi se znovu dvakrát obrátil a opět se zadíval na zlobílky. Vlastně na bližšího.

Natáhl jsem ruku, spíš bezděky, aniž jsem uvažoval o tom, co chci udělat, a mé prsty prošly skrz jeho vlasy a spánek, jako by pode mnou ani neodpočívalo tělo, ale holografický obraz. Jenže tenhle hologram vlastnil velice účinný mozek. A co jen to je tamhle? Mezi závity? A mé

prsty pronikaly k jednomu jedinému místu uprostřed zlobílkovy hlavy, až tam, kde snící dítě věznilo maličkou svatojánskou mušku. No páni. A ONO TO ZÁŘÍ, užasl jsem.

24. O nejpokornějším návratu Ivanovy nezbedné ženy Ivany do postele

„Ripleyho starostí teď bylo, aby si ho oblíbil i ten, jehož ona milovala. Máloco na světě si přál víc.“ Patricia Highsmithová: Talentovaný pan Ripley

V tu první chvíli jsem světlušce víc pozornosti věnovat nedokázal, ne, ještě ne. Bylo toho moc - k prozkoumávání. A já chtěl prozkoumávat. Zlehýnka jsem se tedy odrazil a jako nějaký zločinný objevitel, pirát Sir Francis Drake jsem se rozváznými tempy vydal na okružní plavbu bytem.

Znovu jsem přitom probudil krásně huňaté morče, až začalo zběsile pobíhat svou ohrádkou, ale nevšímal jsem si ho, a jen tak ze zvyku četl názvy na hřbetech knížek: Sek a Zula v pravěku. Hm, to bude asi zlobílků. Blouznivci našich hor Antala Staška? Vida, to je skoro o mně. Prosím tě, chcípni. Americký thriller? A tady začínají videokazety. Muž, který zastřelil Liberty Valance, aha, tak to bude ten slavný western Johna Forda. Krotitelé duchů III aneb Nejnovější enerace. Aha. Zkurvená generace, erotická tragikomedie, a Generace záhrobních strašidel a Dům veselých přízraků s Peterem O'Toolem i Hráči se smrtí včetně Julii Roberts, hm, tak ta se mi docela líbí, ale Ivana víc. Dál. Peckinpahův Útěk do Mexika. Noc v opeře s bratry Marxy. O patro výš. Pohádky ovčí babičky, Pan doktor a jeho zvířátka, duch Topper na cestách, dokonce Randall a Hopkirk, no páni, to už jsem zase v říši duchů. A vedle trčely ledabyly jak kolty i americké thrillery drsné školy s Mickey Spillanem: Posedlý vdanou ženou. Smíš zůstat mrtev... A další. Všechno uť toho druhu, jakou bych u Ivany doma v životě nehledal.

Ale dost filmů, dost snů, cožpak má neroste? Dvěma tempy jsem se dostal do jejich ložnice a nechtěně prošel válendou a kýmsi, kdo nerudně mžoural zpod peřiny. Lekl jsem se, protože to byl Ivan - a vzhůru. Musel Ivanu slyšet, už když odemykala, a přece nevstal. Ležel, ani nedutal, a já se na něj teď díval. Z chladu.

A vznášel jsem se tam jako zbloudilá babočka. Prapodivný pocit. Ale Ivan síťku našťestí nedržel a ani mě neviděl, chvála Bohu. Konečně jsem se jakž takž stabilizoval a mé boty legračně prolnuly opuštěně načechraným polštářem u jeho hlavy. Polštář - a on. A já si pomyslíl: Čekáte na ni, vy dva?

Nervózně jsem ta rozechvělá slova zopakoval a schválně zkusme být indiskrétní, i když nás nemohou slyšet, pomyslíl jsem si. Ale necítil pražádnou averzi ani k Ivanovi, ani k onomu načechranému polštáři, a jeho jsem dokonce na chvíli uviděl jejíma očima, ba úplně zázračně, a vzpomněl si, jak na ni to jaro jednou jako obvykle čekal před poštou v jejich legračním landroveru.

Šel jsem náhodou kolem, ještě živý, ale už zlomený, a když jsem Ivana v autě postřehl, zrovna si něco trpělivě psal na koženkovém volantu. Asi nějaký nový román! ušklíbl jsem se. A dostal jsem chuť si s ním promluvit. O NÍ.

"Já si ji idealizuju. Musí mít chyb!"

Napjatě jsem vyčkával opíraje se o chromovaný blatník.

"Tahle kraksna?" vzhlédl Ivan od sešitu. "Nepočítaně."

"Myslel jsem spíš tvou..."

"Je sice skladná a kluci ji milujou, ale zase je strašně těžkopádná a dost pomalá," hovořil Ivan plynule a jako kniha, ale nepřestával si něco podezřele zapisovat do podivuhodného sešitu na volantu. Bylo to, jako by on sám už tehdy začínal psát tenhle román o poště. A jak se mnou

ledabydle mluvil a řadil slova, aniž na ně moc myslel, cosi z jeho způsobu formulování mi připomnělo Ivanu.

"Dřív jsme měli starou škodovku a řeknu ti, že byla skoro lepší," dodal s notnou nostalgií.

"A pak jsi koupil tohle."

Přikývl, psal a psal. Absolutně soustředěně. Vždycky se dokázal na všechno soustředit, ne jako já, láskou vychýlený. Díval jsem se mu pod ruce:

"Chtěls dělat Američana, vid', " povídám.

"Blbost. Ten landrover je z výprodeje. Klukům se prostě strašně líbil, tak jsem ho dal vlastnoručně do kopy. Vlast - no - ruč - ně," zopakoval. "Víš ty vůbec, Lorenci, co to bylo za makačku?"

Najednou zaklapl úhledně popsaný školní sešit a zpod bytelné přístrojové desky vytáhl (namísto pistole) zaolejovaný papír: "Koukni."

"Co je to?"

"Reklamní leták. Ještě z první republiky." Podal mi papír dost pyšně. Uviděl jsem nahoře velice efektní hlavičku automobilky Rover.

"Mhm," povídám vlažně.

"Jaké mhm, jen si to pročti a uvidíš. Vole." Spokojeně poklepal na volant a pohlédl zpětným zrcátkem dozadu k poště. Ivana mu nešla a nešla.

Když před lety začínala u pošty třídít psaníčka, chodila prý s jedním vojákem a už to skoro vypadalo... Jenomže Ivan se z vojny vrátil o tři hodiny dřív (no, asi o víc) a přebral mu ji. Vzpomněl jsem na to, když jsem tam tak nepřítomně zíral do úhledného letáčku firmy Rover, který mimo jiné obsahoval stručný přehled všech amerických bank, při jejichž vyloupení bylo použito právě landroveru.

"... a našeho vozu snů bylo využito i při velké vlakové loupeži na trati Glasgow - Londýn," stálo tam dokonce dost nabubřele. „Ale ne.“

"Ale jo! Tak co tomu říkáš?" zeptal se mě s nadějí Ivan.

"Trochu dětinský, ale nezní to nejhůř," podotkl jsem uznale a vrátil mu ten útržek. "Skoro jak Bonnie a Clyde."

"My JSME Bonnie a Clyde. Já a Ivana," zasmál se pomalu, i když studeně. "A ta kára nám nosí štěstí, rozumíš? Mně - a jí." Načež se konečně zakabonil: "A poslyš, Lorenci. Přestaň ji otravovat! Jo?"

Vyslovoval pomalu a zřetelně. "Rozumíš? Nerad bych tě nechával někým odstřelit."

Ani se už neusmál. Prohodil ten fór, ale tvářil se kyseleji než citrón. A mluví vážně, cítil jsem. Docela vážně. Takže mě nepodceňuje. Takže není ani zdaleka tak pošetilý, jak jsem už skoro začínal věřit. Hm. Mám určitě tu pochybnou čest být jednou z jeho starostí, a to tou, kterou by nejradši VYGUMOVAL, vyretušoval ze světa.

"Ale... já ji... neotravuju," broukl jsem ochable. Dotčeně.

"Obtěžuješ," odsekl. "Takže s tím přestaň."

Zmlkl, ale tikal dál jako časovaná bomba umístěná v tom autě. Pak se uklidnil, aspoň na povrchu, a zase si začal něco psát do prapodivného sešitu. Asi žalobu. Na Lorence. "Bud' tak laskav, jo?" dodal a hbitá tužka se mu zničehonic zlomila. "ONA O TEBE NESTOJÍ."

Ona o tebe nestojí. No jasně. Tři, to už je dav.

"Tři jsou spíš společnost," řekla kdysi umírněně Ivana, ale to už se mi zdálo zatraceně dávno, co si se mnou... ještě povídala. "Když se mají dva fakt rádi, tak jim nikdo třetí nevadí, naopak, jenže vtip je v tom, že natolik OPRAVDICKY se nikdy žádná dvojka nemilovala. Víš? Aspoň tedy ne dlouho."

Vzpomněl jsem na ta její slova, jak jsem tak Ivana pozoroval, a myslím, že jsem se s ním chtěl trochu spřátelit, když už ji miloval, ale byli jsme prostě moc protikladní - a na to ani má představitivost nestačila. Nejhorším se pak zdálo, že jsem se do něj tou svou pitomou fantazií dokázal docela dobře vžít a velice přesně... jsem ho i chápal. Jednal bych snad jinak? Na jeho místě? Nevím, ale v životě dojde k situacím, kdy každý jen trochu rozumný chlap prostě radši sklopí oči... a ucukne... Ustoupí. Ať už tomu druhému, nebo před nějakou ještě pádnější realitou. Jistě. Před realitou „Já však nikdy neustoupil před realitou,“ říkával třeba slavný Philip Dick. A zní to asi velevážně, tak se omlouvám, ale principem tragédií opravdu nebývají ani tak šarvátky dobra se zlem, jako spíš konflikty dobra s dobrem. Anebo jsem to snad už sám naivně nezrýmoval?

Umřít si umřít, rozplynout se v dým,

když nemůžu být jím

a o ní sním – a o ní s ním...

Jo, tak nějak to znělo. A já pak opravdu umřel a v dým se rozplynul, a přece o ní dál i snil. Dál, i přes propast. Ale už ne přes propast mezi lidmi, ne. Ta byla nahrazena jamou mezi lidmi a duchem. Tak. A místo pomyslné tabule skla mezi dvěma živými tu pojednou existovala tabule skutečná, i když nehmatná. A já se díval skrz. Z CHLADU. Opravdu jako nějaký šmírák. A do jejich ložnice.

A tu... mnou cosi prošlo. Zezadu. Z šera. Byla to Ivana?

Ano. Šla po špičkách k posteli, ale on stále předstíral, že spí. Tak vklouzla potichoučku, čile pod pokrývku, no úplná bleskovka, vlezla si do pelíšku a já v tu samou chvíli už napůl vězel v jejím načechraném polštáři a její hebké vlasy se mě tím pádem aspoň zdánlivě dotkly. A teď na mně usne! Velmi mě to vzrušilo. A ve mně usne – a já usnu v ní. V Ivaně vevnitř a nechám se ukolíbat. A pak...

Vtom Ivan rozsvítil.

25. Zelený čtvrtek, pod linem krtek

"Mám se prostě vypařit?" zeptal se ho Tom Ripley. Skoro zoufale. "Odejít od vás dvou? Jako duch? Mám pocit, že jsem se dost ošklivě vetřel mezi tebe a ji."

"Samozřejmě nesmíš odejít. Jak to VETŘEL?"

"Ona to tak vidí." Patricia Highsmithová: Talentovaný pan Ripley

"Ahoj!" řekl Ivan Ivaně. A to úplně přívětivě. Bezelstně. Věru zvláště mi to zaznělo všude prolínajícím, zelenavým záhrobím.

"Ahoj."

Ale přitáhla si peřinu. Až ke krku. Těsně. Má šíje je tak útlá, konstatovala kdysi Anna Boleynová - a vzápětí ji popravili - a já si na to zase vzpomněl, když Ivan tu pokrývku odhrnul a dotkl se nějaké rýsující se šlachy a sjel po ní prsty až na klíční kost. Tu její.

"Co kino?" zeptal se neutrálně. Zvedl se na lokti a natáhl se až nad ni. Ležela se široce otevřenýma, trochu vlhkýma očima upřenýma do bílého stropu. Zasmál se, když slzu postřehl,

ale trochu zmateně. Pak si k Ivaně sedl a vzal ji všemi deseti prsty za boky. Zkoumavě se jí zadíval do očí.

Sledoval jsem je. Asi jako ve filmu. A Adína Mandlová měla oči barové a Lída Baarová oči mandlové, prý, a tvá žena má oči zmandlované, kouzl jsem se potměšile do rtu. Ivanka po dnešku mandlem prošlá.

"To mi, broučku, nenakukáš, žes byla v bijáku," řekl. Stiskl ji pevně.

"Pozor. Pochroumáš mě."

Vlídne na ni mluvil a po chvíli ji políbil na rameno. Jako by si s ní povídal hlavně z toho důvodu, aby slyšela zvuk jeho hlasu, a líbilo se mi, že je na ni hodnější, než bych byl já, ale když ji pak začal skoro olizovat a laskal jí útlé kotníky, musel jsem se odvrátit.

Aspoň na chvíli. V sudu studu jsem si připadal vžet a poprvé v životě mi TO doopravdy došlo - teprve tam. Asi přece patří k sobě. Oni dva.

Ale mátl mě to. A navíc... Ne a nedařilo se mi setřást pocit, že mě TI DVA už přece musí každým okamžikem odhalit. A zabít, třeba. Jako můru, která vlétla za světlem z noci. A pak jsem si zkoušel poněkud romanticky představovat, že mě v tom kině zavraždili OMYLEM A MÍSTO IVANY a že ji třeba právě to zachránilo. Inu, vždy jsem si nejradši vymýšlel pohádky. A snil. Že jsem se v kině pro Ivanu románově obětoval, nebo tedy pro ně pro oba. Když už jsou spolu. A dál a dál jsem si vysníval podobné příběhy, když tu Ivaně opravdu vyhrkly slzy.

"Propána, nebreč," objal ji ještě pevněji. "A koukej radši, tohle ti zatím složili kluci..." A podstrčil jí školní sešit, skoro stejný jako ten, do něhož si tehdy psal v landroveru před poštou.

"Co je to?" vzlykla.

"Nevidíš? Básničky. Stvořené našimi kluky. Ta kratší je od menšího, ta dlouhá od staršího."

Ivana otevřela ten sešit a já tam uviděl celé kilometry čmáranic a dětské kresby všelijakých duchů a strašidel i pitvorných potvůrek. Nosatá příšera. Baculatá příšera. Dracula bojující s Batmanem. Hlubokomořská ryba. Merkuřan. Záhrobní komando na ústupu, bylo napsáno u výtvorů propiskou a na další stránce malebně zachyceno přepadení pošty na Divokém západě provedené Jesse Jamesem a jeho tlupou a vedle zase z papíru čučel jakýsi pohřebně oděný Michael Jackson, i když bez roušky, a tančil macarenu.

Ale v tramvaji. Jak to? Macarenu anebo spíš ještě zapomenutější tongoneo a já... Až jsem sebou škubl.

ZÁLUDA! Zas... a zas.

A už je to tak. Mýty neumírají. Dětské obzvlášť ne. Udržují se v oběhu. Tak jako peníze.

Ale to nebylo všechno. Mezi malůvkami stály i verše.

"Jedny jsou o letošních Velikonocích - a jedny o poště," dodal Ivan s určitou pýchou a ona otřela holčičkovsky oko: "A napsali to opravdu pro mne?"

"Jo, pro tebe. Já jim to poradil," odušil ještě hrději a choť už četla. Básničku o těšení se. Přeslabikoval jsem ji s ní a vlastně i skrze ni:

Zelený čtvrtek - pod linem krtek
na Velký pátek - kočiček svátek
o bílé sobotě - vzpomenu na kotě
a když je neděle - nevstanem z postele
a když je pondělí - tak už jsme dospěli...

26. Řeči o sexu, řeči o vraždě

„A přimknou se třeba k celé rodině? Myslím, aby ji ochraňovali?“ „Možná. Řekové i Římané věřili v ochranné bůžky rodů a říkali jim LÁROVÉ a PENÁTI a tito duchové si brali pod ochranu rovnou celé rodiny a stali se tak vlastně jakýmsi anděly strážnými.“ Allan Kardec: Kniha duchů

Typicky dětská básnička, pomyslel jsem si teskně. A aktuální, vždyť Velikonoce už opravdu švihají pomlázkou na dveře. Ty a Vzkříšení, uvědomil jsem si až jaksi mrtvě. A blíží se i první apríl, kdy bude Ivaně přesně třicet, a čtvrtého dubna budou mít svátek Ivany všechny a letos to vychází, jestli svedu i po smrti počítat, ano, právě na ZELENÝ ČTVRTEK...

Rychle jsem si chtěl přečíst i druhou básničku, tu od staršího zlobílka, ale Ivana mi sešit rázně zaklapla před nosem. Pak odevzdaně sklesla na postel a Ivan ji tázavě pozoroval.

"No, jsou moc hezký," usmála se. „A ten krtek, to jsi ty."

"Cože?"

Vysvětlila: "Víš, děti mají nás dospěláky automaticky pospojované se zvířaty. Tedy podle vlastností, nebo aspoň Andrea mi to včera říkala. A tak jsem se hned zeptala našeho Míši... a prý jsem zebra."

"Což teda jsi. Sama víš."

"Jo. Ale ne snad i hodná pavoučice? Zatímco ty jsi krtek."

"A není to spíš obráceně, ty vrtáku?" potrásl s ní jako jabloní. "To ty jsi černá paní krtková uvrtaná věčně do poštovní budovy, až z toho zanedbáváš rodinu."

"Nezanedbávám."

"A kdes tedy byla celej večer? Už jsem skoro čekal, že tě budu hledat zase tři dni - jako tenkrát. A bez Sherlocka Holmese? Hrůza pomyslet."

"Prosím tě."

"Tak kde jsi byla?"

"Ále," polkla. "Potkala jsem Lorence a..."

"Lorence?"

"A tak jsem s ním šla proti všem plánům do kina."

Chvilé ticha, kdy se kousal do rtů. "Copak ty s ním mluvíš? Už zase?"

„Začala jsem," řekla zvolna. "Zrovna jsem začala, když..."

"Proč jsi začala?" vyštěkl.

"Ani ti nevím. Rozesmál mě. Nakonec. Přece jen. Povedlo se mu mě rozesmát."

"Do prdele. Je rafinovaný."

"To ano." Zarazila se. "Vlastně." Koktala a směšně se jí zadrhl hlas. Odmlčela se znovu, ale Ivan čekal a opět ani nedutal a až po chvíli svou Ivinku zlehounka klepl do brady nepokojnými kotníky: "No nic. Nic se nestalo. Něco v tom stylu stejně muselo přijít, ne?"

„A co jako?“

„Mechtle. Dřív anebo později, nemyslíš? Jsi tak hezká! Tak hezká! Já to stejně čekal, takže budiž ti odpuštěno." A sarkasticky se zasmál. "Vlastně je dobrý, že už to máme za sebou. Ne?"

Na Ivanině čele se objevila malá svislá vráska. "Proč mi saháš na nohu?" hlesla.

"Nevím."

"Ivane, ty mi nevěříš!" explodovala skoro - a zas ty holčičí slzy. „Nevěříš, ale já ti nelžu, Ivane, já ti opravdu nebyla nevěrná."

"Nepovídej."

"Nebyla. Přihodilo se ale něco mnohem horšího."

"A co horšího se asi tak mohlo stát?" stiskl s trochou ironie její útlá ramena. Zlehka s ní lomcoval, až odkapával sex. "Leda, že by ti udělal třetí dítě," ušklíbl se a aniž to tušil, díval se skrze mne. "Pokud se mu povedla holka, má to u mne," pokusil se dokonce i o vtip, což byl ovšem pro Ivanu "vrchol". Bouchla ho drobnou pěstí. A znovu, ale zklamala mě, poněvadž přestala a neubila ho. A on ji snadno uchlácholil: "No, tak já vám tedy věřím, paní Zebro." A milovali se.

A já radši na chvíli utekl panelovou zdí do volného prostoru vedle domu a zůstal tam viset jako puk a jen si tak kolem dokola přemítal a zmateně říkal: "Tak a teď to mám, tak, a teď to vidím," a chvěl jsem se na kraji jejich odlesku a když jsem se vrátil, Ivana se zrovna škádlivě ptala: "A ty ji opravdu chceš? Holčičku? Ještě i holku, ke zlobílkům?"

"Jen tak mě to napadlo." Změnil tón. „Řekneš mi už konečně a laskavě, co se ti přihodilo? Pěkně prosím?" A podržel si ji před sebou majetnický na celou délku paží. "Nebo tě vážně oddělám!"

"Co se přihodilo? Mně nic. Zato Lorencovi."

Pochmurně se pousmál.

„Ale? Dobře mu tak!" A směšně vztyčil ukazováček jako pan učitel. „Já mu přece jasně říkal, aby za tebou nelez, nebo že ho nechám odstřelit jako škodnou. Já..." A tik tak, tik tak, šly sekundy ticha.

"Jenže, Ivane, on ho v tom bijáku opravdu někdo zastřelil."

27. O doumírání aneb Žití v odlesku

*„Smutný šelest záclon vlaje - z hedvábí - a ohýbá je
s hrůzou, již jsem do té doby
neznal ani přibližně.“ Edgar Allan Poe: Havran*

A pak ti dva usnuli.

Tak jsem se taky schoulil do klubka, někde tam ve zdi za Batmanem, tím z plakátu, a chtěl si nechat aspoň zdát o kontaktu S NÍ, o jakémkoli kontaktu. Anebo taky o ježku v kleci, kterým jsem si najednou tak trochu připadal být, jenže usnout jsem nedokázal a oči se mi naopak bez ustání otvíraly jako nějaké nepodařené záklopy. A znovu a znovu – a uši registrovaly každou hlásku vydanou ze spaní některým ze zlobílků.

Já, hlídací Lorenc? Ale ne! Vždyť ani na neviditelného psa na řetízku si ve skutečnosti nemůžu hrát. Běda! A zoufale jsem si lámal hlavu s celou tou bláznivou situací a zároveň nad sebou lámal hůl. Rovnou. Ne, nezmůžu se na nic, nikdy už, a to je tedy k vzteku. Ach, roztrísknout tak čímkoli pitomé sklo, jež mě od vás odkrajuje, Ivano a Ivane. Ach, co si asi mám počít s vlezlou touhou vás chránit, smutnil jsem, když je nad zelené slunce jasnější, že už nikdy neochráním nikoho? A chtěl sis hrát na dobroděje, Lorenci?

Jsi jen cár!

Poletující, vidoucí sice, ale bez moci. A vzpomněl jsem bezděky na jednoho kněze, jak mi kdysi říkal, že láska není jen cit, ale hlavně čin. Čin a činy, převracela se mi v hlavě slova od Svatého Bartoloměje a snad nikdy předtím jsem si nepřipadal zbytečnější a jak jsem se i s těmi náhodně vyslechnutými kázáními převracel v prostoru a marně se pokoušel usnout, tam v té hodině mezi psem a vlkem, ani bdělý ani spící, ani živ ani mrtev, posedla mě najednou úplně perverzní touha UMŘÍT ÚPLNĚ.

A konečně. I pořádně. A UDĚLEJ TO DŮKLADNĚ.

A umřít si umřít, rozplynout se v dým, když nemůžu být JÍM... a o ní sním... A o ní S NÍM... Anebo jak to stálo v básničce? A proč vlastně položivot? Vždyť všechno je napůl. Anebo mi za to stojí, toto trapné vegetování jen v odlescích? V odlesku hmotného světa – a v odlesku jejich lásky?

Ne. A dost. FINÍTO. A doumřu, postavil jsem si hlavu - a opravdu a zcela vážně už jsem s tím začal. „A udělej to důkladně.“

Zařal jsem víčka. Křečovité - a stejně křečovité jsem se vši vůlí pokusil o zpřetrhání veškerých zbylých vazeb s hmotným světem. A myslí prostě na něco úplně jiného, než na Ivanu, a půjde to, přikazoval jsem si. Mysli, propána, na cokoli neutrálního, jenom ne na ni, myslí... A uletíš.

Ale o čem dumat v takové chvíli? Tak třeba Jack London, namátka, a Ambrose Bierce? Ti spisovatelé? Byli si v něčem vůbec podobní? A proč se stali přáteli? A Bierce beze stopy zmizel roku 1914 v Mexiku a London spáchal za dva roky nato sebevraždu, ale KAM vlastně odešli - a setkali se ještě někdy? Kde přesně? Nevím, ale... „Doumři!“ recitoval jsem. „A spím s tvými vlasy

a kotníky tvých nohou jsou z hebkého sýra

a tvé zuby vyrobeny snad z jáder krvavých pomerančů

a to už se loučíme, upírko, a tak si hryznu toho sýra

jako myšák - a ty se ptáš: To jsi tak opojený pomerančovou šťávou? To máš takový HLAD...?“

Ivana však nemizela... a Ivan koneckonců taky ne. Ale stejně vás vypudím z mysli, trapiči, zuřil jsem už, a pohrdnu vámi, nakonec. Mně se to podaří, mně ano. To zvládnou – a budu i bez vás náramně spokojen - a víc i než nějaký prezident, uškříbl jsem se, dost možná jako sám pán Bůh.

A už jsem se zase viděl v oné magické spirále a tváří v tvář vlídně božimu světlu.

28. Soumrak v záhrobí

Ale kdo v pravém smyslu toho slova nepoznal život, nedokáže jím ani pohrdat. A tak to světlo ještě neoznačovalo definitivní smrt, pořád ne, a nebyla jím ani Ivana. To jen... Nastal úsvit. A tak jsem se díval.

A mé vazby se starým světem už dávno povolily, jenže právě s výjimkou té nejpošetilejší a vazba k Ivaně ve mně zůstávala, jako bych jí byl skrz naskrz prorostlý, tím divným kořáním – a neodbytným, zatímco úsvit malebně pokračoval a čímsi připomínal Goghovy Kosatce.

Jde však i o soumrak, došlo mi najednou. Protože rána hmotného světa jsou večery světa záhrobního, že ano, a naopak, a já si to poprvé pořádně uvědomil, zatímco gigantická, zeleně žhoucí koule slunce jiné dimenze se dotkla křivolakého obzoru v hrozné hloubi pod podlahou ložnice a...

... dotkla se východního obzoru. Protože slunce toho světa je rovnocenným, nicméně zrcadlovým dvojčetem slunce našeho a jeho prostorovým protizávažím. Vycházejí na západě

zapadá na východě, a když se to děje, jeho vyhuble mdlé paprsky jako z brčálu se pokaždé prazvláště rozprsknou do velikého vějíře připomínajícího paví ocas a nebe dál temní a černá kopule se nás vámi dutě rozšklebí. Pak... se teprve slunce mrtvých sesune jako balvan za horizont, který TU leží hluboko pod čarou hmotného obzoru, a posléze vymizí i poslední ze škály zelenavých odstínů a do lící se opře mrazivě záhrobní dech i vánek, jehož proud byl oné první noci tak silný, že mě vytlačil z doupěte ve zdi a nesl dětským pokojem jako chmýří, až jsem se musel zuby nehty bránit, abych se neocítl až nad korunami okolních kaštanů, a vzpomínám, jak zvláštní bylo, že se na těch stromech při dutí ani lístek nepohnul. „Copak nevidíme jen stotisícinu toho, co je kolem nás? A vezmi třeba právě vítr, který fičí a naříká, burácí a vyvrací stromy. Viděls ho někdy? A přece je.“ Guy de Maupassant: Horla

Celý východní obzor se posléze stal magicky nazelenalou čarou, která trnitě a zlověstně kopírovala hroty mimozemských skalisek v hloubi, a mě se při tom pohledu znovu zmocnila uranofobie, ten úděs z neskutečně obrovského, dutě prázdňového prostoru. Reflexivně jsem zatápal po ruce, po jakékoli ruce. A záhrobní svět zvolna vyhasínal, zatímco hmotný úměrně tomu vyvstával a zdál se čím dá tím neprůhlednější. Divně pusté skály už se skoro rozplynuly pod pevným povrchem pozemské dlažby a teď... Poslední paprsek vyšlehl zpod obzoru a jako by se až dosud vynalézavě milovali, byl náhle záhrobní soumrak u konce a pozemské svítání s ním, a to současně. A žádný blankyt, jen smolně černý vesmír se nyní klenul, a tak dutý, a noční nebe nade mnou a mravní zbytky ve mně, říkal jsem si. A jen cizí, divná, opuštěná obloha bez jediného zrnka hvězdy, bez jediného mihnutí sebeslabší komety či létavice a pouze čern a čern a smolná tma té díry závratí. A záhrobí? Na chvíli se mi zdálo být jen hodně pitomoučkou metaforou, vždyť i ono jako by právě doumřelo. A za mne: Crrr!

Bác! zneškodnila budík dětská pěst a jako obvykle se nechtělo zpod pokrývek, ale bylo třeba vylézt, vždyť další všední den právě začíná a první můj záhrobní naopak provždy končí.

„A mrtví se někdy vracejí,“ abychom ještě jednou krátce citovali, „ale nikdy ne až z Onoho světa. Ty bytosti, jež se s námi občas pokoušejí o kontakt, tam totiž nikdy nedorazily. A co jsou tedy zač a kým? Jen roztoulanými zbytky energie. Můžeme si je představit i jako groteskní hologramy. Bloudí sem a tam jako bludní Holanďané, protože se ještě neumí propadnout až do definitivní smrti. Nejde jim to v důsledku nějaké vlastní neúplnosti. Nebo citové NENAPLNĚNOSTI. A tak zůstávají trapně trčet v jen těžko představitelném meziprostoru a nenaplnění. Nekompletní. A v této neúplné formě nedostanou šanci projít dál, a tak zbývá Ahasver, asi jako putující útržek něhy a marné energie bez vší naděje.“ Podle Jamese Bedforda a Walta Kensingtona v knize Delpassův experiment...

29. Stín, jenž ji vidí aneb Další čeření

„Takzvaní blízcí duchové se k některým lidem div nepřikurtují pouty, jen aby jim mohli být užiteční, a to i přesto, jak je jejich moc omezená. Jsou v podstatě dobří, ale málo vyspělí, ba dětinští. A především SE AŽ NEZDRAVĚ RÁDI ZABÝVAJÍ VŠELIJAKÝMI PODROBNOSTMI SOUKROMÉHO ŽIVOTA.“ Allan Kardec: Kniha duchů

„Když jsem opustil hmotné tělo, automaticky jsem zatoužil zaletět si o patro výš, kde bydlela jistá dívka. Jen jsem pomyslel na její ložnici a v téže vteřině jsem se ocítl ve středu toho pokoje. Stačilo se už jenom potočit, abych uviděl i ji, právě spící, ale tu se mi na oči přitisklo něco jako ruce a do hlavy se mi vhlodala krysa zřetelné zprávy: Prr! Tento prožitek není určen ke špehování lidí.“ Z výpovědi v knize Na prahu Onoho světa (Mary a Peter Harrisonovi)

Víte, člověk si zvykne skoro na všechno. Na koukání do televize taky - a tohle bylo chvílemi a svým způsobem ještě poutavější, uvědomoval jsem si to víc a víc, až mi úplně došlo, jak moc mě to chytlo. A čím dál horlivěji jsem ty dva posléze sledoval, ale v mé horlivosti zůstával chladný odstup, tak jako se v mé zdánlivé nezúčastněnosti vždy zachvívala stopa

potlačené zvědavosti. Ostatně už zaživa jsem si podobnou distanci od světa udržoval, a teď cosi z ní zdrženlivě proudivo a prorůstalo až sem. Člověka nepředěláš, jenom se ti vybarví, a vlastně se nestalo nic více a nic méně, než to, že mé ochranné krovky ze života zde přestaly být abstraktními. A de facto se zhmotnily. To jsem skutečně cítil. I to, jak se i po smrti se ještě trochu stydím, stydím... ale miluju ji, Bože, a ty to víš... ujišťoval jsem se srdceryvně a nejvíc byl z Ivany zmatený vždy právě takhle po ránu. Když se oblékala.

Všelicos je neuvěřitelné, ale hlavně před snídaní, a to stála většinou v předsíni u zrcadla a zněla k tomu jako příloha její oblíbená písnička, kterou kdysi složil Mick Jagger pro ženu Davida Bowieho. Rytmicky si ji pobrukovala... a pak vždycky zavolala přes nahé rameno: "Mám si vzít tohle, Ivane?", ačkoli bylo víc než jasné, že na žádnou radu stejně nedá, beranice jedna zatvrzelá.

"Anebo mám jít radši takhle?" a komicky před zrcadlem váhala a mně se zdála sexy tak či tak.

"Pro mě za mě jdi třeba nahá," broukl k ní flegmaticky z postele.

"To až zítra, brouku. Dnes ze sebe musím udělat božskou," parodovala slova jakési reklamy a natahovala si svůdně poněkud legrační martensky. Ivana ráda kritizovala vlastní nohy, například, a skoro pokaždé si po takové kritice radši vzala místo krátké sukně nějaké ošoupané džíny.

"Ale myslím, že zadek máš pěkněj. Stejně ve všem," zívł Ivan rozespale, zatímco já už jeho ženu sledoval se schodů paneláku a do ranního sluníčka.

Byli jsme najednou venku, ale její půvabné oblékání mi ani v parku nešlo z hlavy, asi jako někomu nejde z hlavy černý podvazkový pás Claudie Schiffer, taky fetiš. A ona touží zaujmout, touží podvědomě vzrušit, namlouval jsem si, a proto rozmarně střídá šaty, asi jako jiná rozličné milence. A její prádlo symbolizuje duši, která se také střídá v různých tělech a která tak STRÁDÁ další a další zkušenosti, asi jako by dozrávala láskou. "Ach, Ivanko, ty má cibulko svlékací a fintivá."

Jednotlivé vrstvy jejího oblečení pro mne v květomluvě symbolizovaly prorůstající se těla, která si v sobě zaživa ani neuvědomujeme, a nenosila sice žádný pás, ale její spodní prádlo i tak skvěle odpovídalo tomu nejjemnějšímu a nejřidšímu duchovnímu tělu, jež se rozvíjí a které rozkvétá s každou další inkarnací. A přes to klidně obtažené rifle - na jejích bocích a na zadku, a ty byly to hrubší tělo astrální. A přes to svrchní kabátek, tělo hmotné. Dohromady taky trojice.

Vzrušeně jsem Ivanu zkoumal od hlavy k patě a krásnou ženu poznáš podle chůze a... A já svou lásku bez přestání sledoval. A jistě by to vypadalo komicky, kdybych byl vidět, jak jsem přitom pokorně klouzal těsně při chodníku a prohlížel si zezadu její nohy a boky a nedokázal odtrhnout oči, když kráčela tak charakteristicky. A bylo mi vyloženě líto, že se jejího těla už nikdy ani nedotknu, když tolik, tolik chci, a mrzelo mě nastokrát, že to neumím. Vždyť nevím, jak zpřevodovat svou mentální sílu, aby k Ivaně pronikla. Aby se probourala z jednoho světa do druhého. Tedy z mé blbě hlavy do její vznešené, smál jsem se hořce. Tedy ze mne CELÉHO... i do ní CELÉ.

NEŠLO to. Nešlo se do ní dostat. A tak jsem zůstával. Zaživa už mořený, a přece bez moře. A teď taky. Zaživa už pohřbený - a přece s výhledem do slunce. A teď dál. S výhledem na NI. A už se nikdy nedotkeme, smutnil jsem jako teenager. Nikdy už ničím, ani prstem, ani vlídností, ani očima, a přece by i jen díky jedinému z toho mohlo být všechno krásné a někoho bych konečně měl. Ale ani minuta není v naší moci a nesvedu asi nic dát a nejsme s to si pomáhat a celou tu dobu tě přesto vidím šťastnou. A smějící se i laskavou k jiným - jen abys mnou už hned v příští vteřině prošla chladně... a bez jakékoli reakce.

Ty, živá – a také tak odumřele umíš projít nezúčastněným divákem.

Mrtvě ignorovat. Zavraždit... A co říkáš? Že to mám hodit za hlavu? Že je třeba spokojit se s málem? Zanotovat si „mně úplně stačí, že jsi tu“?

Mně to úplně nestačí.

Díval jsem se na ni jako správný šmírák a připadal si stále vzrušenější. Ba daleko, daleko víc, než kdybych takové sledování prováděl zaživa. Tam by byly překážky hmotného světa, ale zde... Ach, pomínu se z toho, napadalo mě dokonce chvílemi. A Ivana mi utíkala, šla a šla a jako vždy tak zvláště a hezky vzpřímena a plna ještě ranní energie, rozmarně. A když se jí do očí zabodlo slunce, nasadila si obranně černé brýle s kulatými skly, takže ještě víc vynikla hebkost jejího obličejce. A na to bych dal krk ducha, že se v životě neopalovala, pomyslíl jsem si, až trochu se zbytečným obdivem. Ta jde s dobou, teda. Ta bere ozónovku vážně. A teplé paprsky se její tváří věnovaly jemně i jejím ramenům a SMĚLY se dotýkat i SKRZ mé vlastní vychladlé tělo. Ta lepá laň si pružně vykračovala k nejbližší zastávce tramvaje.

Můj stín šel s ní a byl to stín, který VIDÍ a pozoruje pouze JI - a už jen sem tam detail z kraje zorného pole a nic víc. Do jedné ze sněženek u kamenného obrubníku se dravě drala včela, asi letos vůbec první, a takhle ze skrytu šlo vůbec pozorovat i desítky dalších drobných příhod, hlavně pak ty, jež nikdo hmotný nikdy pořádně viděl nedokázal. A já... Jsem teď dokonalý voyeur. Páni! Mohl bych třeba...

Ale ne. Držel jsem se radši věrně svého objektu a jen jedinkrát se vznesl výš a nechtěně skoro proletěl jedním z pěti sokolů, které správa města nasazovala proti holubům. Úlek, ale jen můj. Velký pták se nevzrušil, vůbec mě nezaregistroval, a to ani šestým smyslem nějakým, a já zase trochu zklamaně ochabl a klesal a brázdil dál svět v závěsu za Ivanou. V bezpečí. V bezpečí s ní. A začalo hezké jaro a vzduch voněl skořicí... Blížící se Vzkříšení v něm viselo a proutky opředené Velikonoce a jen během kratinké cesty k zastávce se za Ivanou ohlédli tři drzouni.

"Nejste vy ta hlasatelka?" zeptal se dokonce jeden uhrovitý výrostek u trafiky, když si kupovala hudební časopis, a jezdil Ivaně po těle hltavými očima až zběsile a nestoudně a nahoru dolů (jako já).

„Nejsem.“

Byl jsem u vytržení. Z ní. Díval jsem se na vše jako na filmovou etudu a zvláštní, jak se ÚPLNĚ VŠECHNO stane erotickým, když NEMÁTE S DOTYČNOU možnost žádného přímého kontaktu, když jste bez doteku. Anebo když se o věcech nepíše přímo.

"Opravdu nejsi?" přešel puberták do vyložené ofenzivy a pohotově i „na tykačku“.

"Tos uhád," zchladila ho stroze. Pozvedla levé obočí a nezaměnitelným stylem pokračovala v chůzi. Vyloženě svůdně, pomyslíl jsem si, a byl jako vždycky zoufalý i trochu žárlivý a říkal jí v duchu: Kdyby tě tak viděl Ivan, ty potvoro. TAKHLE nebezpečně se vrtět... Ale dost a svatosvatě tu i před Janem Pavlem Druhým slibuji, že třeba o jejím zadku už v této nevinné knize ani slovo nepadne - a pero ať mi v opačném případě upadne (anebo radši ne). A Ivana? Šla dál na tramvaj a stihla si listovat v časopise a vzpomínám, že jsem se několikrát rozletěl prudčeji a rozdrážděně jí profičel zezadu. Jako pravý beran, jenomže skrz. A pak pro změnu zase zpředu, jak už jsem to měl vyzkoušené, a v duchu jsem se s ní miloval a snil si, snil. Snad jen Ladislav Klíma kdysi sníval víc – a jak pošetile já si o ní při tom i bájil. Ba španělsky! A chci tě, chci, má nahá toreadorko, a vrazím do tebe. Naberu tě, ale neboj, vydržela bys, i když ne mlčky. Víš, jsi jemná šerpa - a já tě chci nosit na rohu po aréně a supím už teď. Ale nemohu nic. Nejde se tě dotýkat, a tak tě aspoň takhle ČERÍM.

A tak se stala rozčereňou a já se své prázdnotě zpovídal ještě i erotičtěji, ach, to vám byly výlevy, ale s ní to samozřejmě ani nehnulo. Ona, chladný buližník. Já, trdlo. Ale ona taky sama sebou, uznávám, a věrná Ivanovi, hlavně však sobě.

Ne, nevzrušil jsem ji. Ani náhodou. A co bylo ještě horší, dokonce jsem ji už znovu ani nerozesmál, a to ani když jsem při průletu jejími řadry zakřičel: "Ty pomalovaná Zebro."

Hlas nikdy nepronikne bariérou prostorů, a tak neslyšela. A neviděla, ne, vůbec mě nevnímala a však už se vám to také stalo, ne? Aj! A vůbec žádný kontakt.

A přece se zdála má láska k ní tak silná. Snad i byla. Ne však dost mocná na to, aby uvolnila kanály telepatie, a i kdyby se o mně Ivana nějak dověděla, i kdyby mě vůbec CHTĚLA vnímat, co by to bylo platné? Ty světy odřezávalo nepřekonatelné rozhraní a kam se vrátíš, narazíš ostatně i na zdi vlastního mozku - a žádná pěšina jinudy. A hlava? Jen uchem jehly - a co tím uchem neprojde, JAKO BY NEBYLO.

Nikdy. A projde-li něco čirou náhodou? Tak to pak PODLE TOHO vypadá.

Už zpracovaně. A jen jako věc, kterou z toho náš nedokonalý mozek udělal.

30. Profesionál

„Let your soul be your pilot!“ Stingova písnička

Vždycky byla jako magnet, Ivana, a dnes dvojnásob. Přišlo mi zvláště snové a vzrušující ji takhle z bezpečí špehovat a ačkoli jsem byl „mrtvý muž, který přichází“, dráždila mě nekonečně a já se v její blízkosti cítil až příšerně nevybitý a nenaplněný. A to mě i pozastavilo MEZI DVĚMA SVĚTY. Chtíč i něha. To obé mě instinktivně vleklo za jejími něžnými patami a celou, celou bych ji zlehýnka olízal.

Nastoupila do tramvaje číslo tři. Proletěl jsem bokem vozu, když už se rozjížděl, a prokmitl i shrbenou babičkou i vlastní básničkou o stáří, kterou jsem Ivaně kdysi napsal... „Jednou se taky staneš neviditelnou,
a duchem, pro každého

a oči mužů - a žádný už o mně nesní, víš

Obrečíš vše. A tak sama. Ale já tě pustím sednout ve všech tramvajích světa
a ne jen ve snu.“

Našla si červené sedadlo, ale hned vstala: "Pojďte," nabídla místo oné staré paní, až jako převzorný Mírek Dušín. Pak se uspokojeně ubírala na kodrcavou zadní plošinu a přitom se i protáhla těsně okolo přitažlivé černovlásky s kočárkem - a do něj jsme společně nakoukli. Míminko tvrdě spalo. A já... snil jako ono.

Zato Ivana! Ta vždy bděla. Ona, žena realista, tak zatroleně praktická a... Zadumaně se opřela o zadní sklo a pozorovala za námi mizející ulice, zatímco já ještě osaměleji pozoroval ji. Nikdo jiný tam nebyl? Asi ne.

A v tu chvíli jsem si konečně připadal i trochu její, na okamžik. Ba tak moc její, že jsem si kvůli tomu nevšiml TOHO DRUHÉHO ducha. Anebo ano, ale až když stál u Ivany.

Byl černý i bledý, vysoký a s realitou jaksi kontrastující. Čímsi groteskní. S podobnými však brýlemi, jaké si ten den vzala ona. Ne, žádný duch, ale čímsi kradným ho připomínal. Ne však dobrotivého džina.

Plášť mu visel z ramen zlověstně a zachvíval se při každém nárazu vozu. Skla brýlí zírala prázdně, až jako díry do lebky, a tu ten čímsi precizní cizí muž Ivanu oslovil - a já si odevzdaně pomyslil: Tak už čtvrtý opruz. Dnes. Už čtvrtý otrapa. A to den ještě pořádně nezačal, hm. Pěkný holky to maj těžký.

A Ivana byla pěkná. Ale tentokrát jsem se mýlil a jeho bíle pavoučí ruka jí strčila pod nos obávaný červenožlutý odznak.

ZÁLUDA! zavřeštělo mi hlavou - a tramvaj mého dětství se vrátila, jako by to do nás naprala z boku v plné rychlosti. Vzpomínky skřípící jako plechy a... Vřiskot! JE TO VŮBEC MOŽNÉ?

JE! A možná existovala i archetypální odpověď. Zhmotněný mýtus tisíců dětí přistoupil k Ivaně ještě o tři centimetry těsněji. "A jéje," pousmála se bezelstně a s pozoruhodným poklidem dodala, že prý jede načerno. „Náhodou. Odpustíte mi?"

Pozoroval jsem Záludu z decimetru a on se vám nad tou chladnokrevně naservírovanou drzostí ani nezarazil. Pauza netrvala ani půl druhé vteřiny. "Pro vaši krásu," opáčil pak jako ve špatném filmu a SKUTEČNĚ by snad šel dál. Opravdu by poklidně pokračoval v obchůzce, ale tu Půvabná převzorně tasila průkazku a s vítězným uspokojením vyhrkla: "Apríl!"

Do prvního dubna toho krásného rána ještě pár dní chybělo, a přece se na ni Záluda ani teď neosopil – a zase jen tak letargicky potřásl hlavou. Zlověstně se pousmál a úhlednými nehty si zvolna poklepal na vyceněné zuby: Tok tok tok, věru prazvláštní zvuk, ale tenoulinká linka jeho rtů se hned zase zacelila jako zlá jizva a vráska u levého koutku povolila, asi jako když duše z mrtvoly odchází. Tiše se vzdálil.

Ba mizel po anglicku a jako by po celou tu dobu stejně dokonale ploval nad věcí, ano. Jakýmsi způsobem to opravdu byl duch, ale zcela jiného druhu, než já.

Čím? Rozdílů bylo. Ale jeden mi připadal obzvlášť markantní. Ten TVOR totiž byl i vzhledem ke mně... ještě daleko a daleko mrtvější. A přece žil! Ale připadalo mi (a to se zdálo už vyložené hrozné), že je mu snad všechno, všecičko na celém světě... jakýmsi krajně nebezpečným způsobem putna.

Ba i sama kontrola jízdenek, práce pro naši společnost tak nepostradatelná. I samo toto jeho životní poslání lovit, jako by mu bylo v jádru lhotejné, a zradil by i vlastní dopravní podnik, poznal jsem. A nějak už tehdy vytušil, že stvůra reviduje pouze na vedlejší úvazek, a je to s ní ještě horší, takže kdyby někde došlo k požáru, vzrušil by se, ten pyroman. I navěsil jsem v duchu na tu pitvornou figuru hned i veškeré existující úchytky. A kdyby nastaly deště? Jásal by. A kdyby nadešlo krupobití? Smál by se, on, krutý Kašpárek. A kdyby se přivalily povodně? On by je vítal škodolibě. A přece byl tak trochu i mnou, Kriste Pane. A tím se právě vše jevilo děsné.

Připadal mi na chvíli jako má hříšná výseč a nevím, jak rozsáhlá, ale byl mi Hydem. A tím, co ve mně sice neexistovalo, ale potenciálně existovat mohlo. Však i on se dotýkal většiny věcí a lidí jen z odstupů, tak jako já, ale u něj nešlo o žádný respektující odstup. To u mne plynul z navyklého ostychu, z vrozené tolerance, v Záludovi však nevězelo nic. Anebo rozhodně tedy nic takříkajíc britského.

Byl bez těchto kvalit, zcela, a já to vycítil. Jeho distance od lidstva je strašlivě nebezpečná, poznal jsem. On nás nenávidí, to jsem intuitivně vycítil. A není s to nikoho milovat. Je určitým způsobem taky mrtvý, ale ne jako já. Umřel už zaživa tisíckrát – a ne jen kvůli neopětované lásce, ale nejhorší je, že podobných po zeměkouli chodí... Blesklo to mnou okamžitě, toto poznání. A nemáme snad v sobě kousek takového Záludy každý?

Hned na příští zastávce u hřbitova vystoupil a já se za ním ani nepodíval. Radši. Ale divné, BRAL TO TRAMVAJÍ ZPŘEDU, uvědomil jsem si. A tento směr kontroly byl krajně netypický. Amatér? Snad.

Ale v tom jsem se mýlil. Byl profesionál. A víc než záludný. Ještě jsem to měl poznat.

31. Tajnosti stahovadla aneb Ta nejpodivnější událost, jakou kdy Ivana prožila

Ivana vystoupila z tramvaje až u nádraží a svižně došla k omšelé, věžeňsky zamřížované budově. Zazvonila třikrát krátce, třikrát dlouze a z nitra stavby se ozvalo nedůvěřivé: "Jaká stanice?"

"Příští stanice Bezvěrov."

Až pak se oprýskané dveře pootevřely a ve škvíře chvíli visela půvabná dívčí tvář: „Á, Ivča,“ pípala Andrea, krásná devatenáctiletá hnědovláska, a důstojně přítelkyni vpustila do pevnosti.

Proplul jsem taky, jako dým a skrz před nosem mi zabouchnuté dveře a přímočaře jsem pronikal hloub a hloub do pošty, kde si má láska vždycky počínala... nu, pomalu jako nějaká herečka ve svém divadle. I dnes.

Došla kvapně do šatny, kde to vypadalo opravdu jako u Jany Švandové, a začala se svlékat. Byla ze šťastlivkyň, které se nikdy nemusejí moc parádit - a vlastně to ani není v jejich zájmu. Čím poutavější totiž šaty, tím víc odvádějí pozornost od jádra. Ne? U ní tomu tak bylo a i proto se má Pavoučice obvykle oblékala až s určitou ledabylostí, přičemž věděla, že jí to právě tak sluší nejvíc. I teď sebevědomě natahovala vytahané zebří tričko a vybledlé pracovní džíny – a se šklubnutím je dopjala pověstným „stahovadlem“.

Oč šlo. Vlastně jen o kus žlutého plastu s provázkem využitým místo přezky, o jakýsi opasek. A správně se tím zavazovaly jen poštovní pytle. Byla to podložka a pružně ocelová spirála, do jejíchž závitů se při utahování zaklesne tkaloun, Ivana ovšem věcičku využívala jinak. S fantazií.

"To je taky nápad od pána Boha si takhle přidržovat kalhotky, Ivinko," podotkla s ironickou odevzdaností dispečerka, když k ní Půvabná přilétla z šatny. "To se ani nestrachuješ, že tě někdo bokem svlíkne?"

"Proč bych se strachovala? Běžte se zahrabat do krtiny, paní Ladmanová. Vždyť i Pražáci – vlaková pošťáci... to tak nosí. A jistě i domů z práce."

„Ale to jsou Pražáci."

"A? V každém se najde špetka něčeho dobrého." A jako správně paličatá beranice šla někdy se stahovadlem opravdu až domů, proč konečně ne? Bezvadně ladilo i s jejím věčným, kanárkově žlutým šátkem. "Prosím tě, Ivane," volávala v takových dnech svůdně vykloněna z okna. "Nezašantročil jsi mi stahovadlo?" Anebo v koupelně: „Rozepni mi už, prosím tě, to hrozné stahovadlo." A měla ten fetiš ráda skoro jako jeho a on ho rozepnul a... A jindy si Ivanu zas lačně polapili zlobílci, tedy hned po jejím uondaném návratu z pošty, a povalili ji na záda, na válendu. „Mami, mami, ukaž, kde jsme vyrostli."

„To dobře víte, holomci. TADY!" durdila se naoko a klepla sebevědomě právě na kanárkově žluté stahovadlo s nápisem Česká pošta. „A nebouchejte mě tam, jo, vy surovci. Nemlátit matičku do břicha, to strašně bolí."

„Když mi chcem ségru!" řádili.

„Přeskočilo vám? To bych se už opravdu zbláznila." A když ji později do toho samého místa šťouchl i Ivan, odhodlala se mu konečně svěřit dávný, ale věru prazvláštní zážitek z porodnice.

"Náš starší syn mě v jednu chvíli tak bolel," vyprávěla potichoučku v posteli (a když už zlobílci usnuli), "že jsem snad následkem toho vylítla z těla. Jak šipka, nevěříš? Vyplula jsem z něj jako ryba - a najednou se dívala na sestry až z horního rohu sálu... a šlo kupodivu o

příjemný pocit. I proto fajn, že mi připadalo, jako by mě s tím tělem dole dál spojovala jemňounká NIT."

"Co to meleš, jaká nit?"

"Obdoba pupeční šňůry, kterou mají mimina, jenže celá stříbrná a JAKO ZE SVĚTĚLKUJÍCÍHO KOUŘE, jako pavučina chvějící se uprostřed rosy, tedy v trávě po dešti."

"Ó, básnířko," hlesl. Ale hned se omluvně pousmál. "Zvláštní," uznal.

"Jo, to jo. Šňůra. A fascinovala mě. Kam jsem se hnula, tam mě následovala. Jako by se natahovala, úplná žvýkačka. Musila být z něčeho elastického... a když jsem sestoupila níž, tedy až k svému rodičímu tělu, ona se vždycky hned příslušně zkrátila, víš? Úplně automaticky, ale nikde na podlaze neležely žádné přebytečné závity."

„Byla tvým poutem!“

„Ano, ale VSTŘEBÁVALO SE MI DO TĚLA, jako bych nevědomky smotávala vlnu do klubka. Jako by si ji však nějaké kotě hned zase hravě vytahovalo k hrám, a když jsem se od rodičího těla vzdálila, pouto se pokaždé elasticky prodloužilo. Byla to... Ivane... ta vůbec nejpodivnější věc, jakou jsem kdy zažila." A odmlčela se, když ji políbil. „A dál?"

„Snažila jsem se ty nezvyklé věci pochopit už tenkrát - a šlo to, šlo skutečně přemýšlet, ale uvažování se mnou plulo až u stropu. A když jsem znovu shlédla, dole pokračoval porod. Náš kluk přicházel. A viděla jsem sebe, jak ho rodím. Sledovala jsem to, aniž mě to najednou nějak zvlášť vzrušovalo, a ovládla mě jediná myšlenka. Uf, aby to už konečně bylo za mnou a zhasly ty hrozné bolesti. Aspoň na chvíli.

Vždyť sotva pár vteřin předtím jsem ležela skoro v agónii, však pamatuješ. Komplikace. A teď... TAKOVÁ změna. Ne umírání, ale úplný jeho protipól. A úžasné uvolnění.

Ale pojednou jsem věděla, že to dobře dopadne, a ne, nikdy v životě jsem si předtím nepřipadala ničím jistější - a nikdy ještě nebyla šťastnější. A pak jsem cítila, jak mě TO za tu stužku opět stahuje k lůžku, dolů, a prošla jsem těly všech tří sester, jako by sestávaly z chladného dýmu. Ale pečovaly o mne i přitom nerušeně dál a já vzpomínám, že jsem se cítila poněkud provinile. „Nechtěla jsem do vás ŠTOUCHNOUT!" hlesla jsem dokonce do ticha a očekávala, že se sestry dopálí, ale nic. Neslyšely A NAPROSTO MĚ IGNOROVALY a pamatuju si, jak mi tato ignorace tehdy poprvé v životě přišla i jako velice účinná metoda.

A připomnělo mi to způsob, kterým jsem dovedla už dřív IGNOROVAT. Muže.

Sestry se zatím pochopitelně věnovaly mému fyzickému tělu, zatímco duši nevnímaly... a tedy i zanedbávaly. Mně však zájem o hmotu pojednou nestačil. Dělalí, jako bych NEEEXISTOVALA, napadalo mě. Chovají se, jako bych už byla mrtvá. „Ale já JSEM!"

Neslyšely. A jedna z nich mě poplácala po tváři - a volala mě zpátky, ale jen tou rukou volala. A tu mě zdola ZAVOLALO i vlastní tělo - a jako by mě svou pavoučí nití přitahovalo zpátky do hlavy. Tedy téhle mé... hlavy, spočívající tehdy na lůžku. Pak...

No, ještě chvíli to trvalo, načež však jsem jako z obrovské dálky uslyšela výzvu: "No tak, už je to za námi. No tak..." Ta vlídná slova mi pronikla do uší a nutila mě otevřít oči - a teď teprve mi došlo, že jsem ty oči měla po celou dobu zavřené. Rozhlédla jsem se. A našla se ZPÁTKY v těle, které teď objímáš, a sestra mě znovu pleskla, ano, chi, chi, zrovna takhle."

"A dál?" ptal se jí manžel užasle.

"Pak už jsem uslyšela vrískot. A JE TO CHLAPEČEK! oznámila mi vlídně vrchní sestra a já si konečně plně uvědomila, že se mi právě narodilo dítě..."

A dál? Už víš, Ivane. Zalila mě vlna lásky a nemohla jsem se dočkat, až si svého chlapečka pochovám. Natáhla jsem ruce a někdo mi do nich vložil křehounký balíček a já k sobě ten svůj zázrak přitiskla a věděla v tu chvíli s naprostou jistotou, že to za tu bolest stálo a že bych našeho zlobílka nevyměnila za nic na světě." (S použitím skutečné výpovědi z knihy Přišli z onoho světa od Mary a Petera Harrisonových.)

32. Ivanina antisourozenecká pohádka

"Ale něco podobného se při porodu stává mnoha ženám," řekla Ivaně o něco později její ošetřující lékařka Zuzana.

"Opravdu?"

Zuzana kývla. „Schováváme si asi v záloze mechanismus, který nás, ženské, při opravdu krutých bolestech na chvíli uvolní z hmotného těla."

Šťastná Ivana však měla hlavu plnou vřeštícího uzlíčku a na divnou příhodu na dlouho zapomněla a až když jsem jednou, ještě zaživa, uznale podotkl, že bych do ní „dva kluky neřekl“, odsekla: „To bylo jako nic."

A zase to viděla. A byla matkou dvou synů, a přece zůstávala i vyloženě štíhlou a s poměrně útlými boky, které se mnoha mužům tak líbily - a svedla se v nich i svůdně zhoupnout, načež pohotově přidala tři krátká, rutinní šklubnutí pánví následovaná sérií otoček a půvabným cupitáním, až kolegyně nestačily zírat, krásná Andrea obzvláště.

"Užs to viděla?" hodila po ní Ivana okem, jako by nic, a jen zář zorniček prozrazovala vzrušení.

„Ne. Co to bylo?“

"Tongoneo."

"Nějaký zapomenutý tanec?"

„Zapomenutý? Včera ho i s charlestonem předváděli v televizi." A že měla Ivanka na tyhle rytmy nos i totální pohybovou paměť! Ovšemže však i jiné „problémy“.

"Ale moc hubnu. Já zhoubně hubnu," lamentovala – a cpala se pod tou záminkou jako nezavřená. "Ach, fjú. Už nemůžu," sklesla nakonec vždýcky požívačně na židli, třeba když hned po ránu spolykala deset rohlíků se salámem. Tam na poště. A já si plaše pomyslíl, že i nějaký její chtíč je nejspíš třeba takhle krmit - a znovu a znovu. Ach, ty vyhladovělá bestie!

Tak i taková byla. A mívala rozhodně velice svérázný smysl pro humor, jak jsem mohl v nepodobě ducha i konečně dobře sledovat. Jednou jsem si to za ní třeba zase tak neviditelně plápolal, a tu vidím, že přímo před očima synků vmetla do poštovní schránky padesátník a ledabyly pohlédla na hodinky: "Zase o kilo míň!"

Pochopili ten vtip? Nevím, ale zato do mámy bušili: "Nevadí, nevadí, však buď hubená!" To křičeli, a přece se opětovně dovolávali i už zmíněné sestry Valérie, a to tak intenzivně, až je musila klidnit osvědčenou antisourozeneckou pohádkou. Jak zněla?

"To měli dva bráškové ségru, jednou. Ségru jménem Hračkorozbiječku, a ta přišla do jejich pokoje a všechno jim tam sebrala a rozšlapala a roztrhala jim i hokejové karty i Čtyřlístky. Tak! A NEKÝHOVÝREJTE TAK NA MNE, vy ztřeštěnci!"

33. Tajnosti pošty aneb Čirý masochismus

A zase šla do práce a já si to po té její tajemné poště taky celý den neviditelně brouzдал a ve vzduchu co bludička plápolal a klukovsky se proháněl skrz naskrz hromadami dopisů a pytlů - i skrz Ivanu. A zlodušsky se jí vtíral až za dlouhé nehty a pod kůži, a to samozřejmě nejen

obrazně, ale do slova a do písmene. Já... Víte... Byl jsem do ní opravdu navždycky zamilovaný.

A v duchu jsem ji něžně znásilňoval a obletoval ji jako pilná včelka Mája, až mi to nakonec samotnému přišlo k smíchu. Ale naučil jsem se postupně všelijaké veselé kličky a finesy, a tak to nezevšednělo a naopak mi to připadalo stále pestřejší. Den ode dne. Taková hodně vášnivá sublimace sexu, posmíval jsem se sám sobě. A jednou jsem se Ivaně dokonce pokusil rozhoupat náušnice. „Jsou to přece krásný zvonky, ty má kočko. Svatební! Vůbec ne pohřební. Třeba se skrz to ding dang dong nakonec i nějak dorozumíme. Zkontaktujeme, ne? Jako na inzerát, uvidíš... Láska je přece čin, čin. Uvidíš.“

Viděla však starou belu. Nevyšlo mi to, zkrátka. A když jsem Ivaně projížděl svými ledovými konečky prstů nahoru a dolů po páteři, necítila už vůbec nic. Ale nevzdával jsem se a přímo pořouchle jí prolétával mezi kotníky, které se mi vždycky tak líbily. „Vždyť máš hezký nohy, neříkej že né.“ A toužil jsem ji kousat do kolen a když si v práci sedla za stůl jak nějaká spisovatelka a pečlivě si urovnala sukni (a taky závěs na okně, aby do pošty nenakukovali zloději a svůdci), zavěsil jsem se vždycky těsně vedle jejího spánku do vzduchu, asi jako na neviditelnou hrazdu, a co neomaleny revizor či schlíplý netopýr jsem zaujatě sledoval její útlé prsty, bezvýsledně se hmoždící s nastavením správného data na razítku.

"Au!" zlomila si posléze nehet. Jako už tolikrát.

"Zaseklo se! Grr!"

Vztekle otřela od razítka umouněné dlaně o stehna a pak - pro pořádek - ještě jednou i o své sexy černobílé pruhy, a cedila koutkem úst kletby jak námořník Pepek. Ale stejně se nikdo neukázal, stejně chuděrci nikdo bystře nepřikvačil na pomoc, takže byla nucena vztekle a zuřivě spravovala dál, až do úplného vysílení (a udělej to důkladně). A když se razítko po chvíli zas rozduňelo, připomínalo v její zaťaté pěsti miniaturní sbíječku.

"Ty jsi ale dělnice," říkávala Ivaně uznale kamarádka Andělka. "Ty jsi ale dneska VÝKONNÁ!" pokřikovali na ni i ze sousední třídní dopisů, hlavně Andrea s Oldou.

"Jdu se krapet projít, vy volové," naštvalo ji to a sebrala věrné Ghostbusterky a radši na chvíli vypadla na vzduch. A už se nesla, opravdická dáma, a to bez ironie.

Někdy jsem trasy jejího pochodu předem docela odhadl a strnule pak třeba číhal uprostřed dlouhé poštovní chodby. Ivana tudy půjde. Už za chvíli. Hurrá, tak si počkáme.

Byl jsem po smrti, a tak mě vlastně nikdo nehonil, nanejvýš tak já sám sebe, a času bylo habaděj, a tak jsem tam na ni vždycky čekal. Jako na vlak. A vida, už si to ke mně pálí, už přichází blíž - a blíž. Žjú. Tak strašně prima mi ZAŽIVA bývalo v tom vlídném KUŽELI JEJÍHO POHLEDU. A už mnou prošla. Teď!

Ne, nikdy jsem ji v té vteřině úžasu neopomněl pozdravit. A čím hlasitěji se mi to povedlo, tím lépe:

"Tě pic, ty Zebro!" A táhlo mě to do ní i křížem krážem skrz ni a ZNOVU A ZNOVU, až někam tam do jejího kanárkově žlutého stahovadla a hloub pod něj. Zkusil jsem to.

SE ZAVRTAT... A jen tak opatrně jsem jí proletěl útlým břichem. Až na druhou stranu, asi jako bych se tím chtěl vrátit do dětství. Ale ne do školy s dlaždičovou chodbou a spolužačkou. Hloub. Až někam do lůna. Mateřského... A jistě, hlavně tu samozřejmě byla má touha se s ní pomilovat, ale představa opatrující maminky zde existovala zrovna tak. Jako obrázek. A TYHLE DVA POCITY SE VE MNĚ VŽDYCKY SPÍJELY.

Bral jsem je sice s nadhledem, ale nebylo mi zase tak do smíchu. Při ničem z toho. Vždyť mé „tělo“ nemohlo pocítit ani sebemenší náznak doteku, vždyť od Ivany jsem se nemohl dočkat

ani té sebemenší reakce... A létal sám v chladu a jen po ní beznadějně sklouzávat očima a topil se v duté prázdnotě jako v oceánu slzí. Ach, ano, svedl jsem ji čerit, ještě pořád, ale už jsem se tím trápil čím dál víc – a šlo vlastně o masochismus, úplně čirý. A člověk si snad opravdu zvykne na všechno, ale já se následkem toho cítil jen hůř a hůř, no hotová Tantalova muka. Vztahujete ruku po křupavém jablku... a ono i s větví uhne. Rácháte se v bystřině, ale něco vám brání uhasit nesnesitelnou žízeň. I jáma a kyvadlo, i pomyslně gotická mučirna samoty. A to se mi stalo. A jak si pomoci!?

Byl jsem tu sám. A na všechny ostatní se obracela s různými odstíny úsměvů, anebo dokonce s tichým zasmáním, a svedla dělat lidi šťastnějšími, jak jsem už dávno postřehl, to tedy svedla - a zvládala, to pro ni nebyl problém. A často tak činila dokonce bezděčně... Jenže to byly radosti pro lidi. Ne pro duchy. A já už nebyl člověk, já byl netopýr. Něco jako malomocný nebo jeden z těch, od nichž na ulici automaticky odskočíme očima a které celý život zcela samozřejmě míjíme, jako by nebyli.

Lidé z kategorie Pan Nikdo. Lidé přezíraní. Asi jako je i skutečné psaní jen údělem poražených, většinou, a vlastně moc nepochybuji, že pán Bůh stvořil dimenzi se zeleným sluncem i proto, abych si konečně vychutnal situaci nešťastníků. A nejen spisovatelé a jim podobný hmyz, ale každý člověk by toho měl zaživa (i po smrti) vyzkoušet víc - a já se stal za trest mrzákem a poznal, jaké to je.

A srkl kapku z poháru pohrdání a přestal si po ní pošetile namlouvat, že je Ivanina ignorace tím nejhorším na světě. Ne, kdepak. Není. A nikdy nemohla být. A upínat se jako popínavý svlačec na jednu jedinou ženu, třebaš na světě nejhezčí? Čiré bláznovství. A tak jsem se radši neobratně pomodlil za všechny ostatní osamělé, aby nakonec našli každý tu svou pravou a sobě souzenou lásku, a furiantsky jsem si to profičel betonovou zdí, abych už vzápětí tesklivě obletoval ve stále rostoucích kruzích okolo pošty. Toho Ivanina doupěte.

Bublalo to tam a žilo, ale tady zas bublalo a žilo rušné nádraží, takže jsem třeba každou chvíli prosvištěl skrz hlouček cestujících anebo právě dorazivších Ukrajinců a dva páry se tu učily tančit (takový malý kousek Itálie) a o kus dál jsem zase využil šanci sledovat profesionálního kapsáře při práci a byl také svědkem bezchybné krádeže dvou kufrů na třetím nástupišti. Ale hlavně jsem zkoumal mladé holky. A zastesklo se mi po životě, poprvé doopravdy hluboce.

Být živý, tak to bych přece mohl... třeba po kterékoli z těchhle dívek hmátnout... a vybrat si... Nebo tedy skoro po kterékoli. Propána, já blázen! Proč jen jsem to zaživa nikdy neudělal? Já zbabělec. Neudělal jsem to snad... kvůli Ivaně?

A tu jsem si až skoro nezdravě uvědomil: Ale ano. Ale ano, Lorenci. A jak bys mohl milovat jinou, třeba sebehezčí - ale cizí? Nějakou úplně cizí, jak? To jsem nevěděl. Ale Ivana se mi cizí nezdála. Ona byla jako mapa. A jako bych ji už dost podrobně znal. A nejen i z kluzké školní chodby, kde byla holkou, snad už od narození. Jen jako bychom se znovu setkali.

Po mnoha letech? Ne. Spíš po několika vtěleních. A nepřipadala mi dokonalá, jistě ne. Mnohá byla hezčí, ačkoli vždycky jenom nepatrně. Jenže Ivana, ta... mě přitahovala. A láska není "je skvělá a mám ji rád". Láska znamená spíš „ona má, chuděrka, tolik chyb, ale mám ji rád. Ba ještě radši“.

Aspoň ve mně to tak fungovalo. A vždycky jsem si schválně promítl nějaký kousek jejího křehkého těla, co se mi na první pohled zrovna moc nelíbil a... "Fakt není hezkej," zdůraznil jsem si. U kohokoli jiného by nebyl, ale u ní. Bože, je mi to TAK JEDNO. A nejčastějším příznakem pravé lásky je možná i touha se o tom druhém dozvědět TO NEJHORŠÍ, ale vyrovnat se s tím, aniž bychom lásku k němu pohřbili.

Měl jsem zkrátka Ivanu rád takovou, jaká byla, a to i po své smrti, a OPRAVDU mi připadalo, že mi ji už nikdy žádná nenahradí. A když jsem si pak na čtvrtém nástupišti všiml jakýchsi do sebe zaklesnutých milenců, co se vzrušeně laskali, odfrčel jsem radši rychle zpátky na poštu. K ní.

34. Ivana vše poutající, Ivana vše rdousící

„Její oči mě inspirují k bezpočtu hudebních nápadů a variací. Kdykoli na mne pohlédne, připadám si hypnotizován.“ Z dopisu Ference Liszta příteli - o rakouské císařovně Sissi

A tak jsem se tedy vrátil. Pokorně. Ale Ivaniny oči, jež mě tak fascinovaly, na mně ani nadále nemohly spočinout, a místo uvítání si skrze mne četla. Ne ovšem tuto knihu. Ani ne jinou. Jen a jen adresy - a ne poklidně, kdepak, jako vždycky třídila víc než bleskurychle...

Stála přitom u přihrádek s rozpuštěnými, neuvěřitelně světlounkými vlasy (až zářily) a zručná už byla jako ten Štěpán. „Dotáhla jsem starocha!“ A se svůdnou Andreou si vždycky nejdřív na háčky rozvěsily pytle (ty s červenobílými pruhy) a až pak jim do tlam rutinně švihaly celé svazky dopisů a byly přitom sexy, tak hrozně sexy, obě dvě... A má (a Ivanova) Ivana do pytlů navíc ve svém rozletu i distinguovaně oklepávala ameriku, s kterou v prstech mi připadala jak Marlene Dietrichová, ale nejkrajnější vak už za chvíli vyhlížel poněkud nadržene, až chrabrá hrdinka závodů radši pár soust ubrala. Nato dotyčnému klidně hodila okolo hrdla oprátku, už v tom vraždění věru zběhlá, a smyčku, ostrou jako drátek, vši silou okamžitě zadržela - a bylo to.

A ne už něžná Marlene, teď spíš rozezlená ukrutnice mylady z Mušketýrů. Ta tady řádila a nejspíš asi ve sličném podání herečky „Bonnie“ Dunawayové.

„Teda, a ten je kamennej, teda...“ podotkla Andrea nad tímtež pytlem, až skoro rezignovaně.

„Jo, tos přepískla,“ hvízdal i Olda a jen tak pro švandu se s žokem odlopotil až na váhu. Nemá náhodou nad předpisových patnáct kilo? Měl!

Ivana si však Oldy nevšímala a s ostentativní nedbalostí pokračovala ve rdoušení a poutání i všech ostatních pytlů. A taky doporučených dopisů. Ty zručně rovnala. Do štůsků. A štůsky zase Andrea skládala do úhledných hraniček. Po deseti, dvaceti, i jen po třech, načež psanička už zase do pytlů jen fičela. A vevnitř... Snil jsem, že spolu ti muži a dotyčné ženy z adres v šeru rozprávějí hodně podobně jako poštovní lid po práci a že klevetí možná ještě víc a že uvnitř každého pytle je to jak uvnitř pošty. A právě pomlouváním že se vypotí vzteky. A mnozí se osmělí (i takoví, jako já) a necítí už se osaměle, a to vlastně jen díky oněm Ivanou surově zadržávaným provázkům.

I představoval jsem si, že se z těch párů i trojic už v průběhu následující přepravy stanou milenci, když už je Paní pošty k sobě tak pevně připoutala, a že je to asi jako bych i já ji... nejradši celou křížem krážem převázal a sešněroval. V balíček, který bych však s vášní upevnil jen a jen k sobě.

Bohužel to nešlo. Naneštěstí zůstávalo poutání vyhrazeno jen jí. A já... Ne, nikdy jsem Ivanu nedokázal svou osobností ani UPOUTAT... natož pak spoutat. I když... Jak málo jsem taky dostal příležitostí!

„Heleme,“ vyprskla mnou pozorovaná najednou. „Tak tenhle mi prošel rukama právě před rokem.“ A ukázala kamarádům na pytlí znaménko a malilinkaté žluté datum, které kdysi pečlivě vepsala na obrubu.

„Hó!“ zvolal Olda. „Tak tomu říkám koloběh věčnosti.“ Zatímco Andrea nad tím jen letargicky krčila rameny - a kudy všudy pytel koloval, jí zůstávalo šumafuk, asi tak jako je

většině obyčejných lidí. Jimž je i zcela jedno, kolikrát se třeba dějinami „protočí“ naše reinkarnované duše.

A prásk! Prásk! začala pak Ivana i brutálně razítkovat prázdné seznamy a až hotova se opět cpala jogurtem a svezla se na židli až do lehu.

„Čaues, jdu už, ty brhlíku,“ cvrnkla ji do ramene štíhlá Andrea převlečená najednou do kožené minisukně. „Lituji tě ale, že máš dneska prodlouženou směnu...“ A nedočkavě se vytratila kams za milencem.

„Už abych taky radši ležela v pelišku,“ broukla za ní Ivana osaměle. „Nebo na zahradě, tam si vždycky dobiju baterky. Už aby. Protože není to snad hrůza? A každěj druhej den znova? Vždyť ráno vstanu - a jedu jako pila.“

„A nepřeháníš krapet, lenochu?“ odpověděl jsem za rovněž lelkující baronku Lídu, anžto na celé poště už zase nebylo do čeho píchnout. Nicméně Ivana ten den opravdu působila zdrchaně. To právě asi ten nikdy neutuchající koloběh! postěžovaly si její oči vzduchu (z kterého jsem se na ně čirou náhodou díval) a bylo to asi opravdu tak. A jako se protáčely pytle putující do všech koutů republiky, tak zde u pošty s neustále opakovanými úkony uplývaly i životy. Už jsem to věděl. I čas protékal skrz hbité prsty a Ivana nebyla tak hloupá, aby let let nevnímala. A toto více či méně skryté utrpení každého zaměstnání, každého, které zotročuje, se nedalo popřít.

A další stereotyp doma, ne? A vařit a nádobí a učit se s kluky do „pitomé“ školy a zase od začátku krmit rodinu a vracet se ke stereotypu kolonek na poštovních seznamech a dokolečka dokola přijímat nebo vypravovat balíky, až skoro jako v té básničce o koťátku s ocáskem na nose, která přece taky nemá začátek ani konec, či v té zlobílkově nejnovější, již složil, zatímco se matička zadrhla v kině, a kterou pojmenoval ČTYŘIADVACET HODIN U POŠTY:

„Hodiny odbijí, půlnoc už za chvíli. Venku tma panuje, tady se pracuje. Spí už sova chytrá, hodina do jitra. Teď kohout kokrhá, světlo již potrvá. Vesele je hráno, deset hodin ráno. Chuť třídit vybledne, to bili poledne. Po druhé hodině, těším se k rodině. A když je po třetí, děti mé přiletí. A když je po páté, tak na mne voláte. Abych tu zůstala, poště se rozdala. Už zase tma černá, nebudu nevěrná. Jedenáctá je tu, zatáhni roletu. Hodiny odbijí, půlnoc už za chvíli...“

35. Některé její pracovní výstřelky

„Nejvíce dopisů z vojny napsal Ital Adriano Petronioli své dívce. Za osmnáct měsíců tisíc osm set plus patnáct set dvacet pohlednic. Kde sloužil, zpráva neuvádí,“ píše český Guinness Ladislav Kochánek. A „foršus!“ křikl do poklidu pošty svalnatý chasník v modračkách a shodil z ramen solidně naditý pytel. Tím, jak dopadl před špičky Ivaniných botasek, bylo po pauze.

Vstala, s povzdechem se shýbla a pověstným zahnutým žabikuchem přeřízla ostrý černý provázek. Na stůl se vysypalo asi padesát doporučených dopisů plus šestnáct váčků s mincemi, které chřestily skoro jak pivní zátky. A do toho a už byla má láska zase v plné jízdě.

Pracovala. Čili čile pobíhala pavučinou, tím prostorem poštovní provozovny a od přihrádky k přihrádce a přetékala aktivitou. Jak ráda se chápala i šanci střelhbítě střídání činností a milovala se chvílemi vášnivě s razítkem, ale hlavně vše zodpovědně zapisovala do seznamů - asi jako já zas tohle do románu.

Protože co není zapsáno, neexistuje a poštou nikdy neprošlo. A hotovo, razítko, parafa. I vybavil jsem si dokonce chvíli, v níž jsem viděl Ivanino jméno poprvé napsané.

Bylo to dávno. A daleko od ní, ve vlaku, ale její dětsky oblá, prazvláštně nakloněná písmenka mě každopádně rozhodla. Ihned jsem si je zamiloval a i papír pod nimi políbil - tedy jen nenápadně, abych nebyl za cvoka. A jak se mé prsty dotýkaly toho seznamu, snil jsem, že po něm hmataly i ty její, a hlásku za hláskou zkoumal do řádků rozepsaná jména měst, kam byly adresovány cenné balíky, a písmena šlo ovšem dál a dál hladit. Na rozdíl od ní.

Vzrušovalo mě to. Prostě proto, že jsem se ještě cítil mladý. A později nás seznamy od Ivanky s kolegy i rozesmávaly, zvláště když si na nich s někým svébytně vyřizovala účty.

„Ona je svá. Klid'ánko si troufne po úředních dokumentech psát,“ smál se tomu Miloš Jagger z Rokycan. „Má ale na to. Může si dovolit.“ A my zatím četli: „Zpráva pro Jarku Lakatošovou z autobusové pošty číslo 1035. Tak z té násobilky přinesl náš Martínek čtyřku, t'unt'a, a už s Ivanem nevíme, co s ním, ale rodinný výlet stejně bude. Víš kdy? Na apríla. A kam syny berem? Akorát do Bezvěrcova. S poštou, samozřejmě, to vyjde nejlaciněji. A abych, Jaruš, nezapomněla, posílám ti cenovku, ale protrženou zezadu. Už tak přišla. Cena třicet pět tisíc, podací číslo 377 828 059, podací pošta Starý Plzenec. Dodací: Vinice. Neztrať ji, ať se neuplatíme jako minule. Ahoj, Tvá Ivana.“

Nebo jiný její literární výtvar: „Úřední seznam pro vlakovou ambulanci jménem Nazdar: Nazdar, Milošku. Posílám pusu, Belmont'áku, a jako přívažek peněžní uzávěr. I dva listovní - s červenou vlaječkou. Dál tři s bílou a čtyři balíkové uzávěry plus pět kontejnerů rokenrolu. Cenovek dvacet pět. Obyčejných balíků? Móc, nudí mě je počítat. Hele, vole, a laskavě si převezmi, já totiž ani pilné zásadně nepočítám. Tvá Ivana.“

36. A jedno její milostné dobrodružství u vlakové pošty

Ještě jindy zadumaně seděla v práci, když tu najednou vyskočila, div si nepřevrhal pivo, a vyřítila se ven - a přes koleje se hnala k plzeňskému nádraží, kde se pak mezi výhybkami atleticky vyhoupla do jednoho z poštovních vagónů. A já, stálý zvěd, prošel jeho modrou stěnou taky.

Hle, „dřel“ tu sám starý zkušený Zdenda Hanzlíček, tak jako sardinka zavřený v konzervě a ztracený, jak mi přišlo, mezi tou spoustou příhrádek i ledabyle a porůznu navršených vaků s penězi. A pytel plný jiných pytlů u jeho nohou byl zvracejícím Pytložroutem z Alenky a celá zadní půle vagónu zůstávala úhledně zaštosována balíky, z nichž kdákaly slepice a vrkali poštovní holubi. A jinak? Jako u surreálního řezníka visely do dále dvě řady pochmurných háčků, zatím ještě nehnuté, neboť se nejelo, a lemovaly stoly pokryté rekomandy.

Samojediný vedoucí poštovní ambulance Zdenda právě z haldy starých papírků vybíral gumičky, aby měl za chvíli čím dát dohromady svazky dopisů. „Nazdar!“ povídá mu Ivana - a její pomněnkově modré oči se do Zdeňka vpily až záviděnímhodně. Vrátil jí to zasmušile od obrovské hromady gumiček. „Co chceš?“

„Já ti zapomněla do seznamu zapsat pytel s expresní poštou, víš?“ oddrmolila. „Tenhle,“ našla hned pravý.

Hanzlíček se zatím laxe natáhl pro svačinu a až po pauze Ivaně podával cár papíru. Zaujatě objekt pozoroval - a jak napravuje prohřešek. Chvilí ještě nad něčím váhal, tento starý mládenec. Pak...

„Taky si někdy vyjedeš na kole?“ vyjelo z něj. Sáhl do tašky, aby tasil úhlednou cykloprilbu.

Změřila si ho. Strčila palec ležerně za tkaničku žlutého stahovala, namíst za opasek, a řekla: „Někdy jo. S klukama. Někdy i s manželem. Hele, to ti za to stojí vybírat všechny ty starý gummy?“

„Stojí.“

„Já jen, že se tady v tom rácháš jako Popelka.“

Vtom zvenčí houkl posunovač Andrej a vagón sebou škul - až Ivana vletěla Zdeňkovi do náruče a neskutečné řady háčků připravených pro rozvěšení pytlů se zlověstně rozvlnily a slastně, slavnostně se rozezvonily. A už Ivanu vezli od její pošty – a s novým milencem.

„Únos!“ vyjekla a v tu ránu stála na peróně. Čímž její milostné dobrodružství u vlakovky i skončilo.

A na zpáteční cestě? Si u stánku koupila dvě obrovské žemle se salámem a hned se do nich lačně zahryzla.

„Ale, no tak! Nepřeháněj!“ šeptal jsem jí do ucha. „Mně se líbíš i takhle. Hubená.“ A marně jsem ji zkoušel cvrknout do ramene, jak jí škádlívala i Andrea. Ještě přikoupila ženský časopis a hltavě polykaje housku překračovala výhybku s nosem v obrázcích. Do nádraží se řítit Západní expres.

„Pozor!“

Ale bariéru můj hlas neprorazil ani v zoufalství největším a má láska si to tedy štrádovala dál a rovnou pod ostrá, svištící kola. Konec?

Zůstal jsem na půl sekundy jako opařený a jako už zaživa pouhým divákem. A pokud ji teď kola přede mnou rozkrájejí zaživa, co budu dělat? A potkáme se? blesklo mnou rouhavě.

37. Mytický revizor na šest aneb Zelený úsvit

„Podivili byste se, jak třeba takoví klokaní vzpomínají na své příbuzné v Austrálii - a jak moc jim píší. Upsali by se, kdyby to šlo!“ Ondřej Sekora: Pošta v ZOO

Pak jsem se konečně vzpamatoval a bezhlavě se Ivaně vrhl na pomoc. Tesy vlastně skočil rovnou do ní, jenže k čemu to?

Pomohl jen výkřik uprášeného Andreje Kazdy – a dunící souprava Ivanu vzápětí šťastně míjel. Uskočila včas a šla dál. Jako by nic. A tak sama. A nohy jako vždycky trochu napřed. Díval jsem se.

A hořký smích se ve mně chvěl. Pak prudké plavecké tempo - a proletěl jsem naschvál zpátky tou zlou a ještě zrychlující soupravou. I cestujícími, ale vzápětí už jsem se zase vznášel u Ivany... A doprovázel.

Vidina zběsilého vlaku se mi měla už vždycky vracet. Tak jako i všechna další mínus počínaje vojákem na sídlišti a ach, jsem skutečně k ničemu. S tím pocitem jsem se i vtiskl až do nejzazšího koutku Ivaniny pošty, tam mezi dvě z přihrádek... a slzel a sl... Nu, jen abych se aspoň trochu zbavil tesknosti.

Místo vrbě jsem ji odkládal se solí do dopisů, ale to už se směna nachýlila ke konci a Ivana začala být nervózní i vyloženě uondaná. Smrákalo se, tedy tam okolo nich, zatímco okolo mne svítalo a dál a výš se groteskně rozpínala obří pavučina paprsků, které vytryskly pod záhrobním obzorem a vystřelovaly jeden za druhým, až zaplnily čern nebe, které tím opět získalo nazelenalý nádech, zatímco hmotný svět jako by bezradně ustupoval a hloub a hloub se propadal. A já? Plaval jsem v roli bezradného diváka, zatímco Ivana matněla. I Olda, i ostatní, i celá Země, to popředí záhrobního světa.

Vše se akvarijně rozpíjelo, až se to řasnatě rozplizlo a... Anebo se mi oči zase zakomoduji?

Stalo se a já pozoroval svítání. Unesen však ne, na to jsem příliš toužil sdílet podobné pocity s ní. A Ivana nevnímala. Sklesle seděla vprostřed pozemsky hmotné místnosti zvané kartace, tam mezi balíky, balíčky a pytli napěchovanými erotickými i obyčejnými psaníčky, a čekala a

ještě stále nemohla odejít, aby dodržela pracovní dobu, a tak aspoň zuřivě pletla žlutý svetr.
„To sobě?“

„Pro bratra, Oldo, pro bratra.“ A činila se. A ve verších zahučela i k Oldovi zápolícimu s křížovkou. „Ach, zase luštíš? Tak vše zvaž! Na vše, co nevíš, mne se važ!“

„Tak jo. Jméno titulního hrdiny románu Pošťák zvoní vždycky dvakrát?“

Zaskočil ji. Ale jen trochu. „Tam přece pošťák vůbec nevystupuje, troubo,“ nespouštěla oči z ok. „Dál?“

„Toto mě mate: Mytický revizor na šest.“

BZINK!

Ivana upustila drát. Až na zemi zazvonil. Už nepletla. Zapalovala si. A na čele zase ta drobná svislá vráska, již jsem tolik toužil políbit, a v sílící záři astrálního světa se teď zdála být spíš nazelenalou jizvičkou. A nejen Ivana, ale celá pošta tonula v tichu šera - a tu v mém světě došlo k výbuchu.

ZÁLUDNĚMU.

A nad západním obzorem se zablýskl výron. Čeho? Nejjáživější zeleně. Následovala škála odstínů a zdi pošty zprůhledněly, když místo červánků vyšly zeleňanky. Záhrobní nebe jasnělo. Tak dlouho, až už světleji zelené ani nemohlo být, a čára obzoru dole se zase stala okrajem lávově zčernalých plání. Ležely hluboko pode mnou.

Jako zkrabatěle pustý kraj hrůzy prometaný věčnými ledovými bouřemi a plný kráterů. A teď... Rozšklebil se. Hle. I pod náhle zprůhlednělou podlahou pošty. I pod Ivaninou židlí. A jak ví každé dítě, Země má jádro, ale i vlastní, jen o něco málo menší fluidické dvojče. A astrální hory tohoto dvojčete hmotný svět místy převyšují, ale většinou mají vrcholy níž, takže nezkušeného ducha při pohledu shůry často zachvátí uranofobie. Tedy když pochopí, jak dokonale lze prozářit pozemskou hlínu.

To se právě dělo. A všude kolem pouze nazelenalá závrať a já plápolal v prostoru jako veřelec v oblasti věčného ticha a měnil se ve svých představách už zase v hmyz. Nebo v můru, tu se spaleným křídlem. Tak marně přilíplou k živoucí Ivaně...

K ní přilíplou ale jen jedním křídlem - a tím druhým k smrti.

Utkvěl jsem mezi umřením a láskou, zatímco upracovaná Pavoučice začínala poklidně klímat a svět s její židlí vyhasínal jako plátno kina a propadal se do našich snů, zatímco mé záhrobní se naopak rodilo. A obě se prostupovalo. Tak jako dva mrtví milenci. A řeknu vám, je k zbláznění být sám s nikdy nepoznaným světem či nikdy neroztrženým dopisem. Je krajně nesnesitelné žít uprostřed jara jako Tantalos, když vidíte na druhou stranu a nejste součástí štěstí.

A tu se - jako na dotvrzení toho - definitivně vynořil strašidelně zelený kotouč slunce. Ono... Fascinovalo mě už za soumraku - a co teprve teď. Jeho žhnoucí svrchní okraj stoupal, zvolna a majestátně a až k zenitu, asi jako obludný balón, a opravdu se to dělo.

Slunce zvolna vycházelo na západě.

A malý dodatek z Příběhu Gottfrieda Plattnera od H. G. Wellse:

„Dokud je v onom světě noc, těžko se tam pohybovat vzhledem k tomu, jak živě vystávají předměty našeho světa, který je za dne osvětlen tak silně, že nepostřehneme ani záblesk ODTAMTUD. I nejjasnější tamní poledne je totiž tak šeré, že se dá sotva srovnat s naším

úplňkem, a noci Onoho světa bývají zase tak černé, že i běžně osvětlený pokoj u nás bohatě stačí k potlačení viditelnosti.

Však i fosforescenci lze registrovat jen v dokonalé temnotě – a já se pokusil spatřit něco z tamních krajů tím způsobem, že jsem velmi dlouho seděl v nejtemnější fotokomoře jednoho svého přítele... a díval se. S určitostí jsem posléze rozeznal obrysy jakýchsi zelenavých svahů a zčernalých útesů, ale přiznávám, že jen velmi nezřetelně. Nicméně třeba existují určitě lidé s kromobyčejně ostřížím zrakem, kteří po delším tréninku tu a tam i zahlédnou záblesk Onoho světa. A celou tu říši rozprostírající se všude okolo nás.“

Část druhá: Muž, který odpravil Ripleyho Lorence

„Vražda spáchaná na revizorovi před Bohem není zločinem.“ Thomas Ripley Lorenc

38. Šmírák

„Nemáte představu, jak to špehování člověka chytí,“ řekla. „Není už pak možné se odtrhnout a pořád se něco děje, dokonce i nejušednější věci jsou zajímavé, protože je to skutečnost, a vy nikdy nevíte, co se přihodí vzápětí.“ Ira Levin: Někdo se dívá

Už zase šla Ivana domů pěšky a za tmy. A do vlasů se jí zničehonic začaly snášet vločky, zrovna tak lehounké, jako poslední dotek zimy. Bezhlese, sypce se propadaly k dlažbě a procházely i mnou - za tlumeného, vzdáleného rytmu hudby linoucí se z nějaké diskotéky (a už si s tebou nezatančím). Zaposlouchal jsem se a šlo o macarenu – i Ivanou cukla. Při těch tónech jako by z ní veškerá únava spadla - jako pléd - a sotva vstoupila doma do dveří, už to byla zas ona. A hýřila nápady. „Ivane, pojďme si zítra někam zatančit, jako jsme chodívali.“

Ani dvakrát, ani třikrát se mu nechtělo - a to jinak býval pro cokoli. „Co v práci?“

„Ále. Nic. Stereotyp trýzní. Však to znáš.“

„Jsi utahaná?“

„Složil bys mě peřičkem.“

Pošimral ji na páteři, až se rozchichotala. Objala ho a výrazem její lásky se zdálo být spíš objetí než polibek. Poseděli, popovídali a já za voyeura, hm, taky fajn, a ale rozhodně za šmíráka neškemrajícího a žádný tedy Bukowski v knize Poštovní úřad, když tam píše „a smím se dívat, jak se milujete?“

Nicméně špionáž právě v těch letech přestávala být čistě věcí tajných služeb a měnila se ve vzrušující sousedský sport. Štěnici, minikameru a cokoli šlo pořídit velevně a trefně zacílený laserový paprsek uměl odeslechnout intimní řeči až z neskutečných dálek, i pouze z chvění okenních tabulek. Tak co je pak za výjimku duch mého typu - v takovémto vesmíru? Ne, nejsem ničím mimořádný.

Natož pak rádoby bezostyšným shlížením na nějaký pár od lustru... A tak nakonec zůstalo zvláštním snad jen to, nakolik jsem i dál jednal s určitým odstupem a nezúčastněně... a jak bolavou zvědavost provázela i potlačovaná horlivost. „Ale jo, jo, mějte se rádi,“ rozhodil jsem třeba horlivě rukama. „Tak já to holt chci...“

A přece jsem už vzápětí zkusil doumřít a opět a opět - ale nešlo to. Jako bych si měl štěstí dál a dál jen pitomě hýčkat v zírání. A hned jsem se i přesvědčoval: A není mi snad fajn ve vaší auře? Ve vašem odlesku?

V odlescích vaší lásky? „Hej, já jsem tady! Ne, nechce se mi ještě jinam.“

A byt mi zůstal oázou uprostřed záhrobního ticha a chladu.

Šlo si ovšem sebe sama představit i jako promiskuitnějšího Hopkirka, samozřejmě. Co sběratele známostí a poutníka, který se nedrží jen jediného páru, ale bývá nevěrný, a kdo ví, snad na mne podobných oáz porůznu čekalo tisíc. Ostatně stačí proletět zdí... Ale proč? Proč to zkoušet a nutil se do zájmu o kohokoli cizího?

A jiné zamilované páry mi vedle I a I připadaly jako cizinci. A lidé mi nepřisouzení. Ani zaživa mě to jinam netáhlo, a tak zůstanu, že ano. Sem přece patřím, říkal jsem si. Sem, i když uznávám, že nakukovat do ledví soukromé domácnosti dosti připomíná indiskrétno.

A co? Vlastně. Tak ať. A už si zvykám.

A mnohé rodinné rituály mi nakonec přišly až komické, a to dokonce i ve chvílích, jež si toho ti dva dokázali tolik šetřit a schovávat... a prodlužovat. Ano, a viděl jsem nechtě i mnohé další, nicméně... Já je dokonale chápal.

39. Jak spolu mlčeli

„Opravdický význam má jen to, co se děje mezi dvěma lidmi, když jsou dveře zavřené.“ Clint Eastwood

„Ležet tak vedle sebe navždy ruku v ruce a jen chvílemi si navzájem pohladit prst.“ Viktor Hugo o Kozetě a Máriovi

Vtom se z dětského pokoje přiřítily zlobílci a hned hů na rodiče, jako smršť a s válečným pokřikem. Ivan byl rázem zajat a odvečen k mučednickému kůlu, aby pak s nimi musel hrát kvarteta (ta duchařská, s Casperem), zatímco já dál sledoval jeho ženu. Šla do obývacího a cosi zkoušela vystrachat ze zásuvky pod Goghovými kosatci. Samé haraburdí, ale hrabala dál a jako myška, se zájmem. Z bezprostřední blízkosti jsem ji pozoroval, až dokud nenašla zvučící mušli od Středozemního moře.

Na jeho pobřeží ji loni skoro sežral žralok - a hle, do ucha mušle cosi zapadlo. Vylovila věčičku. Přidržela před očima, jen ve dvou prstech. Ta miniaturní palička z mosazi. Ale ještě zapátrala a přišel na řadu jen o málo větší hmoždíř. Zastrčila hloupůstky do sebe a jak neskutečně dávno proběhl den, kdy jsem jí je daroval - a ostatní chvíle s ní. Ony mě tenkrát roznítily, ale k čemu? A teď jsme navíc dokonale odříznuti.

„Ne!“ Ale ano. I rozpadle jsem se schoulil a převracel se kol vlastní osy, jak jsem to odkoukal od astronautů. Teď obstojný kotoul vzduchem provedený z marna i vzdoru, teď zase zpátky... a znovu a znovu.

„Jako by se ve mně něco úplně přetočilo,“ vyzvonila Ivanovi později a velmi komicky zasmušilá, i když se zrovna pomilovali.

„A čím? Tou jeho smrtí?“

Pokrčila rameny.

„Blbost.“ Pak leželi ve tmě, romanticky ruku v ruce, leželi ve tmě pode mnou, a její vlasy se voňavě rozkládaly po povrchu polštáře a oči jí zářily i skrze mne. Sice se zabývaly tenkou prasklinou v bílém stropě, vím (jevila se mi jako žíla v prostoru), ale já stejně visel v cestě. A počet puklin ve mně? Rostl. Když se dívá milovaná bytost stále jen skrz, vždy to bolí.

„Co by se přetáčelo, hloupá,“ a převrátil se na ni radši sám - a ani ne moc jemně.

„Nevím. Však jsem jako každá.“

„Nejsi.“

„Ale jsem A možná chci změnu.“

„Jakoukoli? Tak co třeba novejši přeliv?“

„Hm. Nebo tak něco,“ kývla unaveně. Váhavě. Ale už nevydrželi a propukli v řehot. Pak jí i zamáčkli slzu bůhví čeho a zmáčkli dlaně... a jí se opět vytvořila kolmá vráska na čele.

„Stvořit tak ze sebe sexy zrzku, ach, to by se ti nelíbilo?“

„Snad.“

„Ale mně ne,“ povídám, protože mi přišlo, že mě Ivana právě tímhle aktem touží definitivně odměst - a pohřbít - a že mě čistí i ze vzpomínek. Posmutněl jsem, když se zase začali opět mazlit, a brečel, když si pak usnuli v náručí, a pak už jsem je o sobě nikdy a ani jedinkrát promluvit neuslyšel.

A náplast na to? Jediná. Vědomí, že ani jinak spolu přehnaně nekomunikovali.

Což se brzy stalo zjištěním učiněným nezkušeným panicem, a tedy pro mne překvapivým, nicméně... Znáte to... Jen občas se Ivana rozpovídala, přece jen, a to pak skutečně sypala z rukávu poštovní historky značné hodnoty, nad nimiž zlobílci jákali... Ale jindy se pohádali a ona zvláště ztichla. Čekala, snad i na udobřování, které také milovala, ale trvalo to...

A přece ti dva nemusili být ani rozhádáni, aby v bytě vládlo společné mlčení, a já až díky těm časům začal chápat, jak právě ticho může být na vztahu tím nejkrásnějším. Oba dva něco kutili, něco šmoulili, jak ona tomu říkala, oba to dělali nezávisle na sobě, ale občas přece prohodili slovo... Či na sebe jen pohlédli a já ty detaily pozorně sledoval, až jsem pochopil ještě víc.

Právě ticho stmeluje. Zatímco slova, kterým já, blázen, vždycky dával přednost, se velmi snadno stanou pramenem nedorozumění.

A tak se ono jejich společné mlčení nakonec stalo i tím hlavním, co mě s nimi ještě spojovalo. A nakonec... Nejde snad o stav vůbec nejbezpečnější? A nejjistější? pomyslil jsem si. Nejde?

A taky hned odpověděl: „Jistější? Možná. Bezpečnější? Snad. Ne však lepší.“

„A mezi lidmi bez přestání roste izolace. Hovoří spolu méně a méně. A tichu přitom mohou porozumět všichni, kdykoli a kdekoli. Protože i ticho je slyšet. Kdo mlčí, křičí.“ Henry David Thoreau

40. Třetí oko

V noci, když spali, jsem se vždycky trochu proletěl, asi jako správný netopýr. A tehdy jsem také, přiznávám, vykonal přece jen aspoň mírný průzkum okolí. Tdy v paneláku, ale i do vzdálenějších domů. Nicméně pravější ořechové jsem nenašel a nakonec se ještě rád vrátil do „svého Betléma“ a pelíšku ve zdi za Batmanem a žil opět s nimi.

Noci jsem často schouleně prodřimal ve zdi mezi ložnicí a dětským pokojem a zlatá Ivana mě ve snu omývala hadříkem, asi jako lustr. Ne, spíš co jednu ze svých lastur. A byla tak přepečlivá, až opět povídám: „Nepřeháníš?“

Lekla se, tedy v tom snu, a v tu ránu mě i odmrštila. Až do dřezu, do odpadu, skoro jako nějaký zlobílkův míček. „Ach, ty jsi vážně dobrý jen dětem na hraní,“ ospravedlnila atak a já se probudil zděšen a nezpocen jen díky své nové podstatě. Oči mi těkaly pokojem i po záhrobních skalách rozvrstvených v neskutečné hloubi pod kobercem, ale daleko nejzajímavější bod stejně nakonec tkvěl v mozku staršího ze zlobílků. Životní síla! Hle. Už zase svítila.

Zkusil jsem si vybavit školní učivo. A jak že se pověstnému třetímu oku oficiálně říká? A proč sálá? žasl jsem. Proč žhne a pálí a dívá se, dokonce snad i na mne a skrze mne, zatímco oči normálních smrtelníků jsou právě teď zavřené?

Díval jsem se a třetí oko bylo zasazeno v ještě neokoralé hlavě jako malý meteor. Odstartuje? Roznese už vzápětí poselství nevinné duše? ptal jsem se. A koukněme, jen o málo matnější světluška žila i v lebce menšího zlobílka.

Co s nimi? Opatrně jsem se té druhé dotkl bříškem ukazováku, asi jako nějaký mystický chirurg. Ťuk! poklepal jsem symbolicky a radši ruku stáhl. Vždyť co kdyby mu energie utekla paží, chud'átku? A jen kvůli mně, tak jako hromosvodem? Ne, nesmím škodit. Ne, nesmím ho ohrozit. A zařekl jsem se, že se hvězdiček už nikdy ani nedotknu.

41. Smíš strávit mrkev a jiné rošťárny. A dokonalá prázdnota

„Trpělivost je zoufalství maskované za ctnost.“ Ambrose Bierce: Ďáblův slovník

Ráno jsem procitl v depresi. Copak ještě existuji? Jak to? A proč? Pročpak... už se konečně nerozptýlím v molekuly? Má přešlapování na místě smysl? Ne. Jde jen o protahování marného plíživota, tak si to přiznej. Jsi totálně zbytečný, Lorenci. A na nic.

Jenže oči mi zase padly do postele a touha po Moodyho tunelu byla rázem ta tam. A toho jitra se ti dva obzvlášť věnovali sobě, zatímco jsem se v rozpacích potuloval bytem a nadále mě bolelo se dívat... Anebo mám? Anebo ji přitom i chci držet za ruku?...

„Mami, on mi vytrh vlasy,“ vyrval mě hlásek z váhání. „Žalobníček žaluje, pod postelí maluje.“ „Namaloval kovboje, ten tě hodí do hnoje.“ A pak už jen Ivanino stereotypně unavené: „Holoto, do koupelny. Nečesání, nemytí, u korýtka přibití.“

Tu celou noc předtím jim opět plápolaly životní svíčky, tak bezhlese uvnitř hlaviček, a já si říkal, zda nejde hlavně o odlesky těch nejbarvitějších snů. Jak zcela zvláštními bytostmi jsou děti, napadalo mě také. Vždyť jejich oči ještě vidí zpátky, do nám, dospělým už nedostupného rozměru, z něhož ony nastoupily. Ach, ale je-li tomu tak, proč nezahlédnou i mne?

Pročpak se to nepodaří? A proč si dál musím jen sugerovat, že s nimi kamarádím – a s jejich rodiči? Pročpak si nikdy nemůžeme povídat?

A během snů odezdaných ve zdi mi bylo dobře. A jako bych se s onou ideální rodinou skrýval před ničemy v nějaké dobrodružné kotlině či u paty burácejícího vodopádu a v mých nocích jsme byli všichni čtyři skrápěni tříští průzračné vody a odkrojeni neutuchajícím rachotem od světa. A tak sami. A tolik pro sebe. V takovém bezpečí. Jenže... Jen Lorencovy sny.

A duchova realita? Nic víc, než pokukování z chladu. A odstup trčí ve tvé zvědavosti, cítil jsem, a palčivá zvědavost v tvém ostychu, duchu, a těkal jsem nerozhodně očima z Ivany na něj... a z Ivana zpátky na ni. A jednou je neprozřetelně doprovodil až k jakémusi táboráku a byl pak nucen proletovat všelijakými jejich známými. A všichni to prožívali vesele a tolik, tolik se bavili a smáli a navazovali kontakty a jen já se díval skrz lidi i skrz plameny neviděn - a přece se zájmem. Z odstupu, ale i s fascinací. Já, ten nikdy nezúčastněný divák. Avšak vadilo mi, že plavu mimo a nemůžu ani přiložit. A zařal jsem zuby a vztekal se.

To zlobílci přikládat směli. Skoro bez přestání to i dělali. Větve na oheň přihazovali a ony skvěle praštelý. Plameny vždy zvesela vyskočily do výšin a zazářily, div lidem neopálily tváře, a Ivana byla z přítomných nepochybně nejhezčí. Viděl jsem to, ale cítil nad tím jen tupý údiv. A v jednu chvíli se opřela o Ivanovo rameno a rádoby důstojně s někým hovořila, zřejmě s nějakým starým přítelem, protože se samozřejmostí, která mě až píchla u srdce. Ne, na Ivana jsem nežárnil, asi že k ní už dávno patřil, ale jinak... Hotové peklo.

Při řeči s cizincem mimoděk spustila utlé prsty i celou ruku přes Ivanovo rameno, tak zvláště a majetnický, a po chvíli si manžela dokonce odvedla stranou a v šeru mu něco šeptala a jako by mimoděk mu sčesávala vlasy u ucha a já si namlouval, že o něj pečuje vlastně jako maminka. I mrtvý jsem se zachvěl. Tak i tohle cítil Petr Pan? Ach, proč už Ivanu nikdy nezažiju? A proč jsem ji nikdy nedokázal opravdově zažít? Ne, nemohu už se dál dívat. Ani ne na všechny ty JEJICH spřátelené dvojice, co se taky mají tak rády a hlavně se navzájem mohou pozorovat i nahmatat - kdy se jim zachce. A život, jste-li zdraví, může přece být tak hezký! Pokud tedy nejste skoro už od počátku mrtvi a pohřbeni.

Či jinak poznamenání. Či živi - a pohřbeni. Jako já.

A vidíte, stejně jsem se už nazítří válel SMÍCHY. A to až pod stropem jejich bytu, to když má láska tančila se zlobílkou před zrcadlem tango. A pak i rokenrol i macarenu a tongoneo a vždy uprostřed nejlepšího se odvedle ozvalo: „Jsi na řadě!“ a ona se provinile zarazila v půli rytmu, nechala zlobílkou řádící a už pelášila do obýváku, kde se přiřítla k stolnímu biliáru, aby v

jediném mžiku oka zjihla a až jaksí zvláčněla a v již úplně jiným tempem ubíhajícím čase se seriózně soustředovala – a duk, to byl další štouch.

Dělala vždycky ráda dvě věci najednou, vždycky, jako každá beranice. Odvedla ránu - s rozvahou, ač legračně zachmuřena - a hlesla koutkem úst k Ivanovi: „Připiš mi body.“ A sotva koule doduněly, už zase šilela v předsíni s kluky. Anebo i na malé trampolíně z matrací v dětském pokoji a „Johnny B. Good je Honza Hodný“ zpívali si s gramodeskami, které kluci rychle měnili, zase už oba jako míčky, a v koutě si z matrací dokonce zbudovali domek. Přikryli ho dekou a do nitra, do šera vtáhli lampičku, aby mohli studovat Čtyřlístky a Batmana a někdy četli schválně nahlas a Ivana brzy odhalila, která slova synci cení jako smíchu hodná. „Kepler!“ začal třeba ten starší. Reakcí se stal bráškův řehot.

„Chlodvík,“ pokračoval tedy kluk – a další výbuch smíchu. „Smíš strávit mrkev!“ Exploze řehotu. „Záluda!“

Vážně dětský obličej a důrazné vrtění hlavou: Ne, to není legrační. „Tuřín, tuřín!“ „Cha, cha, to je z Rychlých Šípů.“

A pak i obři komiksové bubliny si ti rošťáci vystříhli a napsali podobná slova do nich, tedy právě s výjimkou zlověstného jména Záluda. Brousili s obláčky u úst po bytě až do omrzení a Ivana je škádlila...

„Ale i já prahnu po omytí tvými slovy?“ povídám a stýskal jsem si neskromně a stále víc se neuměl smířit s věčnou rolí pápěry ve zdi. Ach, tak využijte mě! mumlal jsem jim marně do uší. Ach, není škoda vši lásky ve mně? Vždyť postupně, chuděra, odumírá. Až odumře a... A nebylo mi útechem, kolik lidí přede mnou už prosilo v tisíckrát bolestnějších situacích. A zlobí!ci se střídali v česání Ivaniných vlasů a ona hádala, který z nich ji zrovna hladí, zatímco já jen bezradně sklopit oči na své ruce a podívoval se: „Proč hřebeny mých prstů procházejí dokonalou prázdnotou?“

A když Ivana válela na starý, rozladěný klavír Zlou neděli od Suchého, anebo Lady Jane... anebo Angie, lehl jsem si do klapek a odpočíval si tam hezky natažen a její obratné prsty se tím pádem probíraly sice klávesami, ale i skrze mne. „I mně zpíváš,“ a nechal jsem se říčkou not ukolébávat. „Chceš slyšet, zlobítku, pohádku?“ A ona pro mne preluduje a NA MNĚ preluduje, až jako bych jí v prstech odpočíval a chvílemi jsem opravdu usínal, ale hned se budil s pocitem, že mě hrozitánsky lechtá. Ale nelechtala, vše zůstávalo dutě stejné.

A já necítil nic.

„Co jsem TAM prožil? Že to nejdůležitější v životě je láska.“ Z výpovědi znovu oživeného chlapce.

42. Kapitola hraběte Draculy aneb Předčítání první

„Pokračování života ve schránce fluidického dvojníka netrvá donekonečna. Bioplazma éterického těla se nakonec rozptýlí obdobně tomu, jak se i v rakvi rozloží tělo zbavené JEJÍ vnitřní opory.“ Peter Richelieu: Metafyzická zdravotní věda

„A dojde-li k úmrtí po průstřelu srdce, zůstane duše spjata s fluidickým tělem déle než při přirozené smrti. Maximálně však jedenadvacet dní.“ Břetislav Kafka v knize Parapsychologie

„Když se i fluidické tělo rozpadne, nastává tzv. druhá smrt, a ta je pro mnohé daleko horší, než ta první, tělesná. Pro mnohé však lepší.“ Jakub Bohme: Rozmluva Mistra se žákem

„Posmrtná existence našeho stínu je krátká, a tak se nedivme, že mnozí po ty dny konají DIVY PRAVÉHO UDATENSTVÍ a že někteří tak jednají, jen aby si tuhle existenci prodloužili, a to i na úkor živých. Ano. Jsou upíry životní síly.“ Adolf d'Assier

A někdy zlobílci Ivana přemluvili, aby jim četl horory. Nebo jinou jejich oblíbenou knížku, kterou bylo Klimentovo Dobrodružství s větrníkem. „Ale nečtete už sami?“ rozčiloval se vždycky naoko.

„Jenže ty to umíš napínavěji podat,“ usadil tátu starší syn. A sedli mu na kolena a skandovali: „Chceme číst! A koukej začít tam, kde jsme včera skončili.“

Ivan odevzdaně mžoural do ohmataného svazku a pak tedy co nejstrašidelnějším hlasem začal: Abraham Van Helsing sňal těžké víko. Dychtivě jsme nahlédli do rakve. Arthurova Lucy tu ležela v celé své kráse, ale v mém srdci už nebylo lásky. Jen hrozná nenávisť. Nenávisť k tělu, které sice mělo její podobu, ne však už duši.

„Je to opravdu Lucina mrtvola, profesore? Anebo před námi leží duch či démon v lidské podobě?“

„Je to Lucino tělo, a přece není,“ odušil Van Helsing pochmurně. „Počkejte chvíli, uvidíte.“ Mechanicky vyndával z brašny operační nože a rozkládal je po sousední rakvi, až nakonec vytáhl i ostře zahrocený osikový kolík a těžké kladivo na roztloukání uhlí. Musím říct, že na mne podobné přípravy k operaci vždycky působily velmi povzbudivě a osvěživě.

„Teď osvobodíme její duši,“ rozhlédl se profesor s úsměvem. „Uvažujte. Ruku kterého z nás by si sama volila? Nu? Je tu někdo takový?“

Pohlédli jsme svorně na Arthura. A on zase vděčně na Abrahama Van Helsinga. Řekl: „Můj nejmilejší příteli. Z hloubi svého zlomeného srdce vám děkuji.“

Předstoupil před ni zmužile... Ve tváři však byl bledší než padlý sníh.

43. Kontakt aneb Jak Lorenc napovídal ve škole

„V domečku dětské hlavy - právě rozsvítili
Copak rozsvítili v domečku dětské hlavy
Rozsvítili tam svíčku - světýlko teče po očičku
rozsvítili tam svíčku - Z očička do očička
poskakuje ta svíčka...“ František Halas

„Zubování!“ volala Ivana každé ráno a uzívání, reptající zlobílci se nerudně soukali zpod peřin. Něco slupli a ona je krátce objala na rozloučenou a já pošetile snil, jak něhyplná a vlídná asi ta náruč musí být. „Ach, kéž jsem jedním z vás, kluci. Aspoň na chvíli.“ A letěl jsem jarem do školy s nimi ještě s tím objetím, které v sobě nesli.

Hned se trochu tetelilo i ve mně a já vzpomněl na podivuhodnou výpověď jednoho zmateného sirotka: „A bez ustání mám pocit, jako by mě všude věrně provázel a ochraňoval takový malý a neviditelný duch.“

Naštěstí nemá nikdo na světě k sirotkům dál než tihle dva pode mnou, napadlo mě s úlevou, ale stejně je škoda, že nejsem anděl strážný... A bylo mi smutno.

Škola stála hned za rohem. Prosvištěl jsem půl metru tlustou zdí rovnou na chodbu a vyjeveně zůstal trčet mezi věšáky, protože kluzká šachovnice dlaždiček mi byla povědomá. Copak? Už zase? A nepotkal jsem tě, Ivano, poprvé právě tady?

Jen přání bylo otcem té myšlenky a zlobílci se už zatím bujaře zdravili s kamarády - a přesně uprostřed chodby se ze vši síly i pleskli do dlaní pro štěstí a každý se dál ubíral po svých a do jiné třídy.

Vybral jsem si staršího a vzápětí už proplul zdí i na druhé straně zavěšenou nástěnkou - do světlounké a halasu tartasu plné učebny.

Zdála se stejně útulná jako ta z mého dětství, ale dnes jsem sem nakukoval z chladu a už trapně dospěle.

Řinčivě zazvonilo, ale šumící nárůdek to nebral na vědomí. „A Aneta se prej vdala.“ „Langerová?“ „Anebo na tichou poštu, to by mě taky bavilo.“ „Záluda ho prý zatáhl až na hřbitov a kluka našli roztrhanýho na vsypový loučce, fakticky.“ „Muj fotr jezdí trolejbusem na černo už odmala a bohatě se mu to rentuje.“ „Hele, řekni koleje.“ „Koleje.“ „Batman tě poleje.“ „Tahle kšiltovka je origoška, ty vole. Jen si vespod spočti proužky.“ „Dva, čtyři, šest, osm...“ „Ale ještě počítej igelitovej proužek uvnitř.“ „Hm, aha. Je to origoška.“

Do tohoto mumraje vtom nenápadně vplula hezká dívka ve žluté sukni („Na místa, lotřici.) a zmínění nechali rokování a odevzdaně se rozcházeli. „Úča“ mezitím zapsala do třídní knihy a počala vyprávět něco o podmnožinách. Na chvíli jsem radši vypnul.

Ostatně i část třídy louskala komiksy, včetně jinak pilného Ivanina potomka. Že by matematika bavila třeba spíš Němce? Z drímoty mě vytrhlo, až když právě onen potomek vyjukaně přešlapoval tváří v tvář dívce - a přešlapoval lapaje, co mu kdo napoví. Ó já. Ó já, mé nebožátko.

„Průnik těchto dvou množin nejde uskutečnit,“ ujišťoval učitelku rozechvělým hláskem.

„Ale! Každé dvě množiny mají průnik,“ zamračila se a nervózním ukazovátkem poklepávala do stolu.

„Jenže těmhle DVĚMA to nejde. Jim se to prostě nedaří. Ten průnik,“ trval na svém Ivanin syn, jako by hovořil o mně a světě. Anebo o mně a o máti. „Ne, nikdy se neprolnou,“ dodal ještě urputněji, a tu jsem užasl.

Jak byl, chuděrka, vzrušený, vzplála mu v hlavičce lampička, a tentokrát i ve dne, a to tak jasně, že jsem ji postřehl i navzdory šíří oken. Magicky růžová tečka nyní hořela jako ta věčná zápalka z pozdního Burianova filmu, ale nic na ní nebylo k smíchu. Vybízela spíš k síle.

Aha. A že je to plamen! žasl jsem. Bože, ach, to musí být zoufalství - v tom domku dětské hlavy. Nevěřil jsem očím, když mi před nimi chaloupka průhledněla, ale dělo se to a z bodu v centru ji víc a víc prozařovalo magické třetí oko uložené v měkounkém, jako mechem vystlaném lůžku. Vrostlý čip?

Díval jsem se dál a měňavé závitky mozku se rozzářily rudě, až skoro jako při požáru. Chvěly se, i když jsem skrz ně sáhl stejně rozechvělými prsty. Slíbil jsem sice cosi, vím, jenže... Zoufale a opatrně jsem se nyní svým ukazovátkem dotkl fosforeskujícího tělíška...

Stačilo málo - a hned bylo podrážděno. Háklivě se smrštilo, asi jako poraněná medúza. Radši jsem ucukl.

Epifýza neboli šišinka, orgán to dětství. A přede mnou jako na dlani. Znovu jsem se ho dotkl a došlo k pulsaci. Hvězdička v chlapcově hlavě teď explodovala jako supernova. Uletí mu snad i kus mozku, zděsil jsem se, a bude jako hvězda už navždy svítit na nebi.

Stáhl jsem zvědavé prsty radši zpátky, ale zbytečné strachy. Šišinky v našich myslích drží pevně a zlobílkova nebyla výjimkou. Dál hořela jako studený ohýnek a dál i pulzovala. „Sedmkrát osm?“ vystřelila dospělá trapička a „chud'átko“ si uprostřed vši trémy nemohl vzpomenout a jen cosi zoufale blekotalo.

„Padesát šest!“ povídám. Vyhrkl jsem to spontánně a maje na „úču“ pifku. Pak dvě vteřiny ticha a co se během nich dělo v hochově mozku, ponechme vědcům. Najednou však přeskočil studený, kratičce nazelenalý výboj, a zlobílek výsledek pomalu zopakoval. „Tak přece!“

Pootevřel jsem skrytý komunikační kanál.

„Je to dost,“ broukla lehá dívka za katedrou s úlevou a sluníčkově se na počtáře usmála, i když jsem úsměv zasloužil já. „Šestkrát devět?“

„Padesát čtyři!“ štěkl jsem.

„Padesát čtyři,“ zopakoval a ještě chvíli se rděl. A chvíl, ale už méně. Ve zlomku vteřiny si i dospěle přejel dlaní po spánku a druhou po tom odvráceném... a pak spánky stiskl oběma rukama. Hoch, ale úplně zmatený. Hokusy pokusy, pravda, avšak páni, on ta čísla opakoval. A dál a dál. Automaticky. Až poněkud roboticky. A já napovídal taky dál a do nitra té krásné světlušky.

Jako do miniaturního mikrofonu. „Čtyřikrát sedm?“ „Dvacet osm“ „Devětkrát devět?“ „Jedenaosmdesát.“ „Osmdesát jedna, jsem vás učila.“ A tak dále a tak dál a veškeré učení je ostatně pouhé rozpomínání. Nakonec jsme dostali dvojku.

“Je vidět, že ses učil. Sám?“

“S mamčou.“ Malátně, nicméně šťasten se vracel za svůj stolek a hořlavé vzrušení v kebulce haslo. Epifýza je tedy velmi solidní přijímač a já protrhl nepostřehnutelnou blánu okolo či vyřadil z činnosti nějaký ochranný štít, asi jako když mimozemšťan vydloubne palcem ozónovou díru nad severním pólem. Jenomže v malém.

A dítě taky žije okatěji, než zeměkoule, vidíte!

Ale neškodím mu?

Už se dopotácel k židli a sesul vedle kamaráda a... Usnul.

Ale jenom na zlomek vteřiny. Zase vyřeštil oči.

„Ty se dneska překonáváš,“ pípla holka hned za ním, ale on ji asi neslyšel a zíral do prázdna nechápavě, a právě během těch vteřin epifýza pohasínala a podle poklidu, s nímž hoch už vzápětí zašmátral po komiksu s Batmanem, jsem usoudil, že snad bude i všechno v pořádku.

Až tedy nato, že se zdálo, že si objekt pokusu na průběh zkoušení už naprosto vůbec nepamatuje...

„A k mému neskonalemu žalu nás žádný z vyvolaných duchů nikdy ničemu kloudnému nenaučil.“ Camille Flammarion: Neznámé přírodní síly

„A nejvíc zdrcující okolností na projevech duchů je to, že nejsou chytří. Rozhodně tedy ne chytřejší, než my, a ani ne důstojnější. Spíš naopak: zabývají se naprostými hloupostmi a vyřizují třeba srdečný pozdrav od nebožtíka prastrýce, o kterého jsme se zaživa ani za mák nestarali. Zkrátka nám podle všeho nedokážou nijak pomoci a my jim ostatně taky ne, takže bude asi nakonec lépe naslouchat žijícím a chytrým lidem.“ Karel Čapek

„Magnetické pole chrání lidi před tzv. slunečním větrem je stále děravější a podobně je tomu s energetickými obaly lidí. Jednoho dne se tato pole zhroutí a dojde k přepólování. U Země to bude obdobou lidské smrti a už se to přihodilo mnohokrát, zhruba jednou za každých deset tisíc let.

Pokaždé došlo k obrovským škodám i jakési smrti světa, a tak se ptám: Utrpí podobné škody i citlivé médium otevřené tomuto slunečnímu větru?“ James Belford a Walt Kensington: Delpassův experiment

44. Navždy aneb Podivný případ kočárku

„Je skličující sedět v naprosto temném pokoji a cítit, jak vás jen tu a tam něco pohladí po obočí. Či jak vás tahají za uši ledově lepkavé prsty.“ Henry McCosmas: Mluvil jsem s duchy

Takže kontakt? Ano, kontakt, konečně.

Ne sice s Ivanou, s její součástí ano. Se zlobílkem. A nakonec se naučím pomáhat i přímo jí, umiňoval jsem si. I Ivanovi, když už jsou spolu. Zkrátka celé rodině. A budu je chránit.

Ale teď ve škole šlo i o podvod, upozornilo mě v tu chvíli svědomí.

„Mně je to fuk.“ A navíc vím, že násobílkou všechno jenom začalo.

Začalo – a skončilo! odsekla má malomyslnost. Jsi jako zcepenělý.

„Ano, vím. Je mi už zase zle... Hm. Tak proč už ti dva, propána, neseženou stolek... a nepokusí se mě vyvolat?“

Žádná odpověď. A moderním lidem je ostatně věta „uspořádáme si seanci“ stejně vzdálená, jako duchovi rozhodnutí „udělám si bláznivej mejdan“. A ne, nedokázal jsem si představit praktickou Ivanu, jak naslouchá pokynům typu „a teď se pěkně potmě vezměte za pacičky, abychom vytvořili uzavřený okruh, děkuji. A hle, už námi proudí síla vyzařovaná médiem. Přimykají se vaše chodidla ale dostatečně k parketám, milostivá? Každý okruh potřebuje uzemnění.“

Anebo jak to líčil sochař Kafka. „Účastníky seance náhle proniká chlad a mrazení bezbřehé hrůzy. Čiší. Z konečků prstů začnou unikat tenoulinké šňůry šedobílého dýmu a fluidické tělo tak uniká hmotnému. Houstne a stává se bělavým. Pableskují po něm však i jakési bludičky. Je z ektoplazmy, ta se však dál sráží v pevnější látku, asi jako když se z mlhovin vytvářely hvězdy, a výsledná hmota má jednu děsivou tendenci. I mimo původní tělo se formuje do tvarů sinavých rukou a do na omak mrtvolně chladných obličejků, ledově lepkavých. A oni... Jsou jako plazi.“

Někdy se materializuje i celá postava, jenže sotva se fluida dotknete, už taje, a onen sněhulák se vstřebá zpět do média, s nímž ve skutečnosti nikdy nepřerušil organické pouto podobající se stříbřité pásce, asi dva centimetry tlusté. Ta médiu jednou tryská z boku, jindy z úst, ale nejčastěji z konečků prstů.“

Ano, jako vy. Kdysi jsem se tomu smál. A že prý „zaručeně pravé“ fotografie ducha. A ty nabobtnale sádrové odlitky zhmotněných rukou - ale copak bylo cokoli z toho opravdu prokázáno? A přece jsem se toužil zhmotnit, a přece jsem chtěl, aby mi Ivana ve finále zjihle zašeptala: „A to ani nevíš, jak bychom si s Ivanem přáli, aby se ti to v tom záhrobní už konečně nějak rozmotalo.“

„Ale tak vyvolávejte. A ještě víc! Já už jsem dávno připraven!“ A vzpomněl jsem v tu chvíli i na výpověď z knihy Přišli z Onoho světa od Mary a Petera Harrisonových.

„Šla jsem pozdě večer podle manžela, který tlačil náš kočárek. Měsíc svítil, ale honily se po něm cáry mraků, sotva jsme viděli pěšinu. Převzala jsem kočárek, když se cesta zúžila. Šla jsem napřed a míjeli jsme hřbitůvek, když tu měsíc zašel a něco se chopilo kočárku a vši silou ho strhlo ze stezky. V šoku jsem šklubla rukama - a on se vrátil.“

Rozhlíželi jsme se, ale nikde nikdo nebyl. Měla jsem pláč na krajíčku, když tu mě manžel objal - a převzal řízení. Chtěl vykročit. Ale tu strhl kočárek zrovna jako já. Těsně před špičkami našich bot se šklebila hluboká škvíra.“

45. Další tajnosti epifyzy aneb Dojez! Budeš chlap!

Je čas pár věcí shrnout, řekl bych.

1. Ani s rozkladem organismu nezanikáme.
2. Existujeme dál jako vlastní fluidičtí dvojníci, neviditelní a nehmatní.

3. Mlhavě pokračujeme ve svých zvyklostech a bloudíme místy, kde jsme žili, a kolem lidí, po nichž jsme marně toužili, zůstali-li ovšem objektem té touhy až do naší smrti.

4. Forma této existence se sice liší od života, ale na živé se snažíme působit a za určitých okolností jim i umíme dokázat, že jsme svou smrt přežili.

Po čemž slovně Camille Flammarion v Tajemství smrti ještě i pokračuje:

„5. Zapůsobí-li takový mrtvý správně na epifýzu, můžeme ho vnímat i v celé původní osobitosti.

6. Vliv neviditelných je obecný a nepozorovaně se týká nás všech, nicméně býváme příliš zaměstnáni, než abychom ho zaznamenali.

7. Mají tu původ i mnohé myšlenky, jež pak nadutě vydáváme za své.

8. Ti, kteří nás opravdu měli rádi, při nás i po smrti stojí a zkoušejí zapůsobit. Ve dne v noci jsme obklopeni neviditelným světem.“

A ani mně už nedávala tajemná epifýza spát, ačkoli z lékařského hlediska šlo samozřejmě jen o zanedbatelný hrbol mezimozku a dosti ubohý výrůstek spodiny lebeční. „Dočasně reguluje biorytmy,“ dočetl jsem kdysi. A co jsem ještě věděl? Snad jen, že přes den oči epifýzy poskytují zprávy, které se po usnutí mění v jistý hormon. A ten že jaksi bez plavek vstupuje do naší krve. Proč? Aby aktivoval právě ty orgány, které oddalují počátek puberty.

A dokonce už od prenatalního stádia je tímto mechanismem blokován pozdější příval, ten, jenž se přece jednou vyřine. S přechodem k dospělosti. Nicméně po erupci se šišinka stává na první pohled už zbytečnou.

Což je právě omyl! uvědomil jsem si. „A děťátka byla ještě včera v nebi,“ napsal kdysi Victor Hugo, aniž asi tušil, jaká světluška i v jeho mozku dřímá. A v hlavách nás všech, přičemž zvlášť u dětí zřejmě bod i každou chvíli zaplane. A zase pohasne, jak jsem sám pozoroval pokaždé, když se některý ze zlobíků obracel ve spánku na bok. A koukněme, teď ten menší dokonce vyjekl.

Ivana byla v tu ránu u něj. Přiběhla ho ukonejšit, ale epifýza dál rudě žhnula a mně konečně došlo, nakolik asi intenzitu svitu umocňují právě zdané sny.

No jistě, určitě. A zášlehy jsou nejspíš i symptomem mnohého v nich...

V mladším ze synů však pro mne epifýza ještě stále zůstávala nedobytým ostrovem a jen bezvýrazně nereagující skvrnou. Tedy... Až do jistého oběda.

A tehdy se to stalo. Ten kluk náhle jednoduše nedokázal dojít špagety. Dojemná scénka! Hlavičku trucovitě sklonil v talíř, pěstičky vzpurně zaťaty zvedl před vlhnoucí oči, vidlička i lžice od těch kukadel slzavě splývaly k nešťastnému jídlu a kývaly se jako závaží... a synátor vzpurně zapřel pěsti o čelo.

„Koukej dojít,“ plácl ho docela klidně Ivan, byť jemně, ale proti všem vžitým zásadám. A Ivana mu zrovna předložila tři volská oka.

Jedním rázem je smísil lžicí a byli jsme tam i tři dospělí a on při mísení dál komandoval syna. Ten však trucoval.“

„Jez, breburdo,“ opakoval otec, kluk se však zatvrdil až příliš a lžice i s vidličkou ještě víc kanuly. Malý hrdina zvolna natahoval moldánky.

„Ohrnuje nad tím nos,“ konstatovala Ivana zlobně a soustředěně nebožáčka popotáhla za ucho. „Neohrnij ho.“

Hovořila vlídně. „Děti se do jídla nenutí, pitomá náno,“ napomenul jsem ji za oba.

„Nebo dostaneš na zadek,“ zdůraznil otec stroze a už se zdálo, že toho nebožátka opravdu slízne víc, až na to, že i maminčin pohlavek přišel jen co pohlazení. Tak letmě lehounký byl, až jsem se pousmál.

To útlé prsty pošťačky vlastně jen polaskaly imaginární klávesu klavíru – a možná i nějakou ve mně. A já... se stejně zlehýnka dotkl jejího syna i sám.

„Harfičko!“ povídám přitom epifýze a zkusil jí jako svatojánské mušce zadrnkat na tykadla. Při pláči přece tolik plála. Bude emotivní.

„Nesněd nic,“ rozčiloval se zatím Ivan. „To jsi chlap?“ A kroutil nad synem hlavou. „Mlsoun jseš. Rozmazlenej.“

„Nemůžu,“ píplo to. A tragédie století. Tu Ivana zcela mechanicky a ještě jemněji zopakovala svůj výchovný pohlavek a já svůj dotek, a když jsem ruku stahoval k sobě, z prstu přeskočil slabounce nazelenalý výboj. Zlobílek se vzpamatoval a neuvěřitelným tempem do sebe špagety nasoukal, doslova naházel. A celou porci, asi jako ve zrychleném filmu. Ano, ten jediný impuls mu stačil.

Hotovo. Rodiče konsternovaně zírali a on zase zůstal koukat na ducha jménem Hopík, toho z obrázku na dně talířku, a pak vítězně vzhlédl. Ale jeho starší sourozenec nad celým tím popraskem jen povzneseně máchl rukou - a odkvačil. Závodit na kole.

„To jsem z tebe tumpachová,“ zamumlala Ivana - a Ivan taky vrtěl hlavou.

„Co se to stalo?“ pohlédla na něj.

„Co by, co by. Je to chlap.“

46. Kapitola, v níž se zúčastním vlastního pohřbu aneb Posedlý vdanou ženou

Je prima mít děti. Už proto, co se toho od nich dá naučit.

Pochytíte určitě méně, než ony od vás, ale i tak dost. Až do vlastní smrti jsem to nepochopil. Po ní ano. A máte-li děti, cítíte náhle sami i jejich bezprostřednost a vzpomenete často na umění. Čas od času se zaradovat, to nic není, ale básničky... A někteří se z vlastních dětí zblázní. A přestanou třeba kvůli nim i jíst cokoli, co kdy znalo svou mámu, anebo já nevím. A jak to píše Dumas starší v Pamětech? „Děti a staří jsou vyvolenými a vnímají občas duchy. Děti, že jsou blízko kolébce, staří, že už tak blízko hrobu.“

„A zdalipak se po smrti zúčastníme i vlastního pohřebního průvodu?“ zní 382. otázka Kardecovy Knihy duchů. „Velmi často.“

Prý. Ale v sobotu dopoledne se Ivana a Ivan začali strojit jako na ples... Zpozoroval jsem to ze svého stanoviště ve zdi za Batmanem, které jsem poslední dobou opouštěl stále méně. Je totiž dost nepříjemné, když si jen tak splýváte v obýváku a někdo vámi zezadu nečekaně projde. Zpozoroval jsem tedy nejprve, jak si Ivana natáhla černý kabátek, ale kupodivu k němu nepřidala žlutý šátek, tak jako obvykle (unikum!) Vzala i černou kabelku a ještě černější sukni, černé punčochy a vůbec nejčernější střevice a Ivan potemněl obdobně. Nakonec v bytě bílými zůstaly jen čtyři poštovní obálky na koberci, které Míša a Martin jako vždy zapomněli uklidit.

„Což se strojíte na pohřeb, vy paka?“ povídám poněkud přitrouble až otráveně. A ono ano. A už šli. I se zlobílký.

Jenže kluky krematorium nudilo. Drželi se sice, vytvářeli ze sebe plakálky, nesli zdrcené obličejíky, to musím uznat, ale byli ještě přespříliš malí a uvnitř s nimi čerti šli. A koneckonců, odešlým přece nikdo z rodiny nebyl.

Zato Ivana...

„Ale ne. Ty snad opravdu smutníš,“ užasl jsem při pohledu na slzu, kterou pro mne uronila.

„Jak by ne,“ odsekla snad sama světluška v její hlavě... a páni, já ji najednou viděl. Ano. To Ivanino lákavě lávové jezírko pod světlou záplavou vlasů - a jak zrale je čisté... Při tom pohledu se mě zároveň zmocnil pocit, jako bych se poprvé v životě dotýkal dívky i jako bych se ještě lásky nekonečně bál. „Ale podvěsek mozkový, ten není na hraní,“ zarecitoval jsem současně pochmurně.

Jenže už bylo pozdě a můj démon zvrácenosti se i k Ivaně snášel. Ještě sice zaváhal, ale... Tu kvapně otřela řasu... a světýlko v její hlavě pohaslo.

Asi že se taky už nemohla dočkat konce mého pohřbu? Asi! Teď jsem to odhalil.

Měla ostatně jiné představy o rituálech, anebo nevím. Ta mlčící epifýza mi to možná právě pověděla.

„Ateistko!“ vyčetl jsem Ivaně rozčarovaně a zpozoroval i další, totiž že tam Ivanovi dokonce pokukuje po chlapech.

A však jí to také pekelně slušelo, o to nic, s těmi jejími krásnými, světlounkými vlasy a se zářícíma očima. A muži letmé pohledy opláceli, opravdu. Na pohřbech to tak často chodí, že jsou pro mnohé nepřímo zúčastněné vzrušující.

To akorát když už jste sami v pánu, můžete se tady ukousat nudou. I když pohřbívají vás. A tak jen zíráte a různé ženy v černém se na podobných akcích vskutku moc rády předvádějí. Ale hoříte-li opravdicky jen pro jedinou, tak co s tím?

A mně se Ivana nejen líbila a nejen ve chvíli, kdy se neporovnatelně usmála. Ona mě mávla, i jen když si rukou přejela po obtažené sukni, a mohl jsem se skutečně pomínout. I na pravdě boží. A vůbec mi nevadilo, že je do značné míry přitažlivá i svou láskou k Ivanovi. Ne. Mně jen bývalo líto, že to pouze on a on má právo občas zchlazovat její rozpálené lávové jezírko. To v hlavě. A že z něj sám a sám čerpá její chtíč. A něhu její. A když bylo po milování, vídal jsem jeho ženu tak osvobozenou, přičemž právě ta chvíle mi pojednou přišla pro kontakt s duchem jako stvořená. Anebo to mám naopak zkoušet už ve chvíli extáze? Anebo dva manželé už nepotřebují nikoho? To bych se divil.

I když... Jistě, Ivana se občas podívá po jiných. A on se taky někdy otočí za sukni, ale... Tam při mém pohřbu seděli bok po boku a dotýkali se a pak si ji i pevně přitáhl za ramena a... Div ji nepřivínil do náruče a Bože, zase už jsem se musel odvrátit. Ještě stále nezvyklý, ještě stále tedy greenhorn...

Bylo to moc. Jak si ti dva stačí, žasl jsem. A že mám být rád? Ach, proč se s tím pořád ještě nedokážu vyrovnat? Tady mě pohřbívají – a já stále toužím po tvé blízkosti, Ivano.

Anebo prostě po vaší. A chvílemi úplně posedle, je to vůbec možné? A díval jsem se a jejich láska zůstávala navlas taková, jakou bych pro ně vysnil v nějakém románu.

47. Tak si mě pohřbete aneb Piknik na rozptylové loučce

Ach, tak už si mě pohřbete, povzdechl jsem romanticky. Ne dotčen – a nedotčen. Ale oči plné. Jak neuchopitelně zůstávala hezká. A uši plné! A varhany tak velebné a co to říká ten muž nad rakví a není to náhodou nějaký specialista na sirotky?

Vypadal jako cimrmanovský herec Pavel Vondruška a proti němu naslouchalo pár protáhle klímajících tváří, povětšinou mi povědomých. Prokopovi a MUDr. Zuzana, tj. má první marná láska, a taky Lída a... Ale, proboha, co ten černý vzadu? A jeho bledá vizáž? Kdo je muž v kulatých brýlích, tamhle v šeru?

Ale už se jeho sýrový obličej zase kamsi propadl a i postava asi vyklouzla škvírou pootevřených dveří. Varhany se rozezněly ještě tesklivěji - a ještě... Prásk! řachla za námi vrata krematoria. V průvanu? Vondruška vyčítavě zmlkl.

Ivana s Ivanem se pohoršeně ohlédli, skrze mne, a já zkusil zpívat Angie, ale neslyšeli. Něco manželce šeptl. S omluvným výrazem se zvedl. Důstojně mířil k východu. Za panem černobílým?

Svižně jsem ho následoval. Octli jsme se venku, v plném slunci, v úplné palbě jarních paprsků však stál jenom on. Já zůstával nedotčen, když se v roli šerifa ze Západu rozhlédl... a když pak zvolna obcházel krematorium.

Nakonec Ivan odbočil mezi hroby a hle, někdo šel pěšinkou přímo před námi. Tudy. A tudy, mezi tisy. Jakási funebrácky vytáhlá postava. Vyzábělý v mrtvém tichu a my za ním odbočili do urnového háje. Mezi cypřišovými ploty jsme se provlékli jako nitky až na rozptylovou loučku. Ona, tak totálně odříznuta od světa a hrůza na trávu kanula z větví. Vysoký černý muž v plášti se zastavil uprostřed a pomalu se otočil. Černé brýle. Povislé paže smrtky i loutky. Ruce s bílými prsty. Záluda.

Zaskočeně jsem si ho svrchu měřil, ale nehrál už jsem žádného pána Boha, tak to tedy ne. „Ech, šašku, co tu tropíš?“ ptal jsem se pouze.

Taky Ivan se zastavil a mlčky si založil ruce. Stáli tu, ti dva, on a Záluda, stáli na rozptylové loučce a čekali jako ve westernu. Bylo okolo sobotního poledne.

Všude klid, v mém světě dokonce hluboká půlnoc, a plzeňský hřbitov zrovna tak zmrtvělý. Nikde se nehnulo ani stéblo a osamělá se zdála i svrasklá lavička u houštiny pokrytá pečlivě rozloženým zeleným ubrouskem. Kdo ví, proč na něm ležely ty tři ještě zelenější špagety?

A navzájem surreálně zauzlené? Nebo jde o příbory? Rozhodně se tam leskl nůž, teď jsem to viděl. A ostrá, taktéž zelená vidlička. Vzadu za vším trčel i v zemi zaseknutý rýč. Věru zvláštní zátiší. A rozhodně ne od Gogha.

Jenže to druhé a podstatnější zátiší vytvářeli svými těly Ivan se Záludou. Stáli na prachu všech spálených ostatků a zrnka mnohých dalších se snad ještě tetelila ve vzduchu a... „Kterépak popílky asi už pocházejí ze mne?“ předbíhal jsem zvráceně událostem. A zvrásněné kmeny platanů okolo se ani nepohnuly. Hleděl jsem se z chladu. A veškerá láska světa se nad loučkou bez naděje rozptylovala. Prokleté místo. A konce všech iluzí. Tady, právě zde. A ani stopa po něze v tom Záludově ďábelském srdci. Vždyť on je, užasl jsem, vždyť on je opravdu ještě mrtvější než já.

Vycítil jsem tu skutečnost přece už v tramvaji. „Ach, ty jeden revizore...“

A pak se Ivan zeptal: „Vám tedy zaplatil někdo jiný?“

Netvor ani nezvedl bradu. A pitvorný hřbitovní červ se neboze svíjel pod jeho surovou podrážkou. Soustředěně ho dodrtil o kamének, ale on sám byl červem ještě pitvornějším a anachronismem hmotného světa i stvůrou, v jejíž schránce bobtnavě číhá zlo.

„TY JSI PLATIL.“ A já pouze jednal... To druhé už nedořekl, ale i první věta zůstávala hrozným hřměním. Záluda na Ivana ukazoval dlouhým prstem upíra Nosferatu.

„Vrahu,“ osočil ho Ivanin manžel. „Já... Já jdu na policii.“

Žádná odpověď a jen divný úsměv přeletěl Záludovy suché rty, asi jako říznutí břitvou, než vytryskne krev. Ivan se znovu nervózně rozhlédl.

Vycítil snad nějak i mou přítomnost? Vznášel jsem se právě těsně u jeho ruky.

„Já si to s tou vraždou potom rozmyslel,“ polkl můj přítel. „Tak proč... Co jste to, proboha, udělal? A kdo vám dal jaké peníze?“

„TY JSI PLATIL,“ zasyčela zase krutá ústa – a ten hlas byl jako Špicberky.

„Blbost a nemám s tou vraždou nic.“ Ivan se rozhořčeně ohlédl ke krematoriu, odkud se nad koruny strnulých tisů vznášel tenoulinký proužek dýmu – to já.

Záluda se tam nedíval. Mlčky sbíral příbory z lavičky, skládal pozorně ubrousek, už měl jak po práci, tak i po pikniku. Hodil si přes rameno rýč a umně jím zavrtěl. Teprve teď mi došlo, že je opravdu v zaměstnání.

Visel na něm jakýsi pracovní šat a momentálně ne revizorův. Záluda byl i můj hrobník. Ale už odcházel a my dva za ním pouze konsternovaně civěli. Sokové, anebo bývalí sokové, a démon v černém taláru hrůzy. Ten bledý přízrak, který se pomalu vzdaluje k urnovému háji, až se jako upír ztratí za jeho okrajem...

Běda. A tak si mě tedy pohřbete, znělo mnou...

Ale nic naplat, konec pohřbu už jsme promeškali.

48. Vychládání aneb Předčítání druhé

Když se manželé vrátili domů, sklesli. Zvláště. A zvláště Ivana se nemohla z atmosféry krematoria vzpamatovat, a tak si začala rovnou číst. A opravdu nevím, proč zrovna Burroughsův Nahý oběd.

Listy každopádně obracela s pochmurným výrazem trpělivého soucitu, a přece jsem ihned zaregistroval, že se nemůže soustředit a některé pasáže čte i třikrát.

Anebo louskala jen pár stránek kolem dokola? Nejspíš. A zdálo se mi, že čte i trochu Ivanovi navzdory. A ještě jinou její vzornou, a proto oblíbenou knihou byl Agent, který se vrátil z chladu od Johna Le Carré, vcelku však zůstávala dost obyčejnou ženskou, která se k čtení dostává jen výjimečně. To zlobíci...

„Tati, hele, dočti nám Dobrodružství s větrníkem,“ škemral ten menší.

„Ne, dočti nám Dracula!“ prosil starší.

„Ale už čtete sami.“

„Když ty to, táto, umíš líp podat,“ opakovali schválně hodně hlubokými hlasy a zůstávaly i dvěma mlýnky. Ne, nešlo odolat, až to i Ivan vzdal. Ale předčítal stále ještě trochu pohřebním hlasem - a musel ovšem začít přesně tam, kde minule skončili:

„Jenže Panenka a Bumbásek, tito dva Pepíkovi hračkoví kamarádi, náhle zůstali nehybní a studenější než kamení. A tak si hoch sedl vedle a jen se tak díval na své dva panáčky, z nichž vyprchal život. Zrada, černá zrada! bušila mu v hlavě kladívka. A to já je zradil a opustil. To proto mi vychladli.

Ale třeba ještě není pozdě. Snad vás ještě rozehrēju. A honem si k hračkám klekl a třel Panence ruku a Bumbáskovi ucho. Rychle a silně hladil Panence tváře a naklepával Bumbáskovi břicho. Poklekl mezi ně a dýchal jim na hlavy, na ruce a na kolena. Bylo to však marné. A tak se s nimi schoulil do klubička, zahříval je vlastním tělem a přikryl se senem jako peřinou. I to bylo marné. Vystavěl z kamení zídku a zatáhl ty dva do závětrí, aby se do nich mohlo pořádně opřít slunce - a zase čekal. I to bylo marné. Ne, nebyli už studení, ale nebyli ani teplí. Zůstávali vlažní.

A přece už Pepík cítil, jak z nich zbylé teplo s přibývajícím tmou uniká, a tak honem utíkal do zámku, kde si od holčiček půjčil různé košile, svetry a kabátky pro panenky. Ale když se

vrátil, leželi Panenka a Bumbásek ve své krabici skoro vychladlí. Rychle je tedy oblékal a pro jistotu se s nimi znovu stočil do klubička, aby je mohl celou noc zahřívát.

Sám oka nezamhouřil a sahal jim každou chvíli na čela, zda už jsou dost teplí, ale ačkoli měli na sobě košili i svetr a kabát a Pepík je navíc zahříval tělem, do svítání mu ti dva zase vychladli, takže je potom musel každé ráno koupat v teplé vodě, aby je měl zase jako živé. Bylo s tím nekonečně starostí, ale Pepík opravdu dělal, co mohl. Však ani nemohl dělat nic jiného.“ Z knihy Alexandra Klimenta

49. Ivaniny sny. Lorencovy též.

„A žerty pokaždé skončily tím, že se Špinda Strakáček svalil na bok a doopravdy usnul, a tak ho Knoflenka s Neználkem uložili pohodlněji a řekli si: Jen ať spí!“ Nikolaj Nosov: Neználek ve Slunečním městě

„Když se mnou půjdou ještě dva, udržím v šachu každého nepřítele.“ Horatius

„Pch! A to má být všechno?“ ptala se Ivana někdy po milování, i když víc z legrace než vážně. A dělávala by to, i kdyby se Ivan přetřhl.

„Pch, jezdit z práce tramvají,“ říkávala kolegyním stejně pohrdlivě, ale opět se skrytým smíchem. „Ještě tě, Andreo, lapne revizor.“

„Když ten můj kluk ještě nemá auto.“

„To my máme.“ A vzorně vycíděný landrover už Ivanu vskutku čekal pod nedalekou lipou, tedy v boční uličce čtvrti Petrohrad.

„Je to tam občas jako v Bronxu,“ varovali sice jednou Zebru, ale asi to nebyla pravda a nikdy jim rozhodně žádný místní občan na autě nic nerozbil. Ivan ostatně hlídával trpělivě vyčkávaje za volantem a pouze mimoděk známkoval půvaby okolo procházejících žen, přičemž se jim střídavě díval do obličeje a na nohy. A automaticky taky pokaždé pustil rádio.

„Ale Filip by radši forda,“ zněla z něj reklama, „nicméně toho chce projíždět ona kóča, kterou objevil už v létě na přehradě, a ta to už bohužel dávno táhne s Říšou, který zase vlastní vlastní audinu, po níž zatoužil už tenkrát, když zaslechl její motor u Honzy, a Honza v ní ovšem vozívá Janu, vždy když jdou tančit, a Jana mu říkává, že je v ní i spousta místa pro Ivana, obzvláště když...“

Otráveně přeladil a s Kristoffersonem pobrukoval Chvíle, kdy jsem byl s ní. Náhle Ivan vystoupil - a ubíral se Ivaně naproti.

Blížila se od pošty s obří taškou a měla bradu už zase přitisknutou na žlutý šátek pod krkem, což u ní signalizovalo únavu. „Ahoj!“

„Ahoj! zvedla oči. Ivan chytil tašku a ona se při nečekaném polibku zarděla. A ulehčení jí srovnalo záda a dodalo sil. „To byl zase den.“

Věděl, že náročný. Poštu už zaplavovaly velikonoční pozdravy, i když jich jako každý rok zase ubylo.

Oba nasedli. Ivana si natáhla nohy, jak to šlo nejdál. „Zatraceně,“ nemohl nastartovat.

„To chce dobít baterku... Já bych taky potřebovala,“ a náruživě jela očima po kůře nedaleké lípy. „Pojedem rovnou na zahradu?“

„Jasně. A kluky seberem před domem. Budou hezky hrabat, to už je jejich práce.“

„I má.“ Odmlčela se. „A potřebuju stromy. Víš? Sílu.“

„Ale už je líp, ne?“

„Ano. Už je líp,“ protáhla se, zatímco Ivan mířil k sídlišti Vinice.

„Přihodilo se něco podstatného, zatímco jsem makala?“ prolomila prsty.

„Nic. Ehm. Jenom snad prezident teď v rádiu říkal, že je náramně spokojen.“

„Tak to jsme dva.“

„No, a se mnou snad tři.“

„No, a se mnou čtyři,“ přihodil jsem kartu na paklík a hravě si představil, že jsem pomyslnou bariéru mezi nimi a sebou přece jenom prolomil a že mě ten milý pár slyší.

„Ach, to jsem se tě lekla, duchu,“ nadskočila by Ivana.

„Sakra, Lorenci,“ vybuchl by Ivan. „Tohle už mi nedělej.“ A se štěstím by vyrovnal nebezpečný smyk. „To nemůžeš zabučet, když už mi lezeš do auta?“

A já? Zcela nevinně: „Ale vždyť se s tebou vozím už od rána. Už od mototechny, ty vole.“

A Ivan (odměřeně): „Můžu se tě na něco zeptat?“ A pak velice zvolna a zřetelně: „Ještě dlouho budeš otravovat?“

„Nevím.“

Jenže tohle se mi samozřejmě jenom zdálo a ve skutečnosti ve voze panovalo mlčení, i když milé. Až pak...

„Zase jsem si v práci vzpomněla na Lorence.“

Ne, tato věta už nepředstavovala sen. A Ivan vzal mou lásku nesnově a majetnický za koleno. „Opravdu?“

Přikývla. „Dokonce jsem si tam ke konci na chvíli zdřímala.“

„Byla ta šance?“

„Byla, ale zdálo se mi o něm.“

Že by Ivana zkoušela? „A víš co? Zdálo se mi, že se stal duchem. Jo. Neviditelným. A že nás bez přestání obletuje. Třeba... i když mě svlékáš. I když...“

„Možná by se ti to líbilo?“ odsekl Ivan uštěpačně.

„A víš, že docela jo?“ Ne, nikdy se nenechala rozházet. „Pořád ho vidím, blbečka. A jak za mnou běhá. Jak po mně kouká, jak ho zajímám. Jak zjišťuje, co zrovna dělám. Vždycky to chtěl, vždycky byl takový. A jistě ho zajímalo, třeba i co kutím doma a co právě na zahradě.“

„No, potěš pánbů.“

„Opravdu mě miloval. Myslím. Ale až dneska v tom snu jsem odhalila, že bych se mu ukazovala docela ráda.“

„Jo, v hezkém spodním prádle? Bože můj - a ráda mu aspoň ve snu děláš striptýz?“ vrčel a řízl zatáčku. „Lásko! Začínáš být neuvěřitelná.“

Odmlčeli se. Landrover klouzal jejich sídlištěm.

„Ty toho naděláš,“ řekla. „Vždyť je mrtvý.“ „Jo. Jo, jo.“ „A duchové se možná mohou dívat, co víme?“

Ivan radši stiskl klakson. Zastavil. Čekali na syny, ale jemu ten nesmysl z hlavy nešel a nešel. „Ach jo. A tintili vantili. Tak má žena inspiruje duchy.“

50. Zahrada zjara

A jejich zahrada pak? Ležela v tichu, pro mne aspoň určitě. A až daleko za městem. A lípy, těch vám tu bylo.

„To loubí lipové mě vězní,“ vyryl někdo nožem do nejtlustšího kmene stromořadí, jímž zvolna přijížděli, verš z Coleridgeho, a zahrada se zdála osamělá a byla podlouhlá a končila krásně urostlou, útlou břízou plnou energie.

Za pískovou stezkou stála prastará kůlna. Ve špalku uvnitř ní vězela i zařatá sekera a na podlaze se válely hobliny i pytle s cementem, což vše už jsem stačil očíhnout skrz zeď, a uprostřed všeho rostla košatá hrušeň. Stafáž jí dělaly jabluňky, ale ty chtěly trochu prostříhat. A zima?

Ta se toho roku vracela až do března jako neodbytná, ale hodně chladná paní. A až dnes poprvé malinko ustoupila. Ze zahrádky cely světa se tím zvolna stával vymalovaný pokojík. Ano, hezký. A jako pro zlobíčky. A ti už taky na zahradě zahájili eldorádo.

Vždy, když tu pobývali, bez přestání šplhali do větví a vymýšleli nové a nové hry a dokázali se nadchnout každou maličkostí. „Ruměnice!“ oznamoval třeba důležitě ten menší už od vrátek. „Tady, tady. Na zemi.“ A opatrně obcházel červené hnízdo, kde se k sobě broučci tulili po stovkách. „Vyhřívají se.“

„Vždycky vylezou ještě před beruškami,“ odsekl jeho bráška důležitě. A já byl přítom a sám nad sebou žasl, že i jako mrtvý se takhle umím těšit na Velikonoce i na svůj vlastní rodný duben, ten s vůní pampelišek. A rovněž květy mě dál přitahovaly, ba až magicky a... „Jupí!“ hnali se zatím dva divoši úzkou brankou, ale byl jsem rychlejší. Frr. A stával jsem se stejným klukem. Obhlížel jsem s nimi do jara procitající zahrady.

Jitrocel, šípek, fialky, které smí dát jen ona jemu, hluchavky i kopřivy a tamhle i ráj šťovíků, na těch si, pánové, vždy pochutnáme jakožto i na listech hlohu. Ty maj, panečku, v dubnu chuť! Jako oříšky. Veškeré vůně dětství jsem intenzivně vnímal. A svůdná maminka obou zlobíků?

Vstoupila hned za nimi a já ji opětovně obhlížel, protože ze sudu studu už ve mně moc nezbyvalo a závaží ostychu se v záhrobí nikomu nelíbí a garantuji vám, že všude „na sever od doteku“ se stud každý postupně odnaučí chápat... A Ivana? Byla skvělá.

Ale zajímaly mě dál i světlušky hlav a pokračoval v jejich průzkumu. A kam třeba ta tvá se, Ivano, vpila? „Hej, já chci ji!“ A obletoval jsem svou lásku už zase jako ta první zbloudilá včela a říkal si „a miluju ji, Bože, ty to víš“.

Jenže marné byly pokusy o kontakt a už mě začínalo i udolávat ono věčné volání bez odezvy. I svíčka v Ivanině hlavě zůstávala chladná a... „A mohou být vůbec kdy šťastní, tihle bludní duchové?“ zněla mi 264. otázka Kardecovy Knihy duchů. A odpověď? „Pokud jsou zmítání opravdovou vášní, pak sotva. To bývají spíš nešťastní. I v bludném stavu totiž dobře cítí, co jim chybí, a teskní. Ale bez přestání i hledají způsoby, jak ony věci získat.“

„Ano, jistě. A ti, kteří opravdu potřebují lidi, jsou koneckonců nejšťastnějšími bytostmi pod sluncem,“ dodává k tomu i jistá americká zpěvačka...

51. Jaká byla Ivana aneb Den vnímavosti

A pak se na té své zahradě dali do práce. Ivan z kůlny především vymetl nářadí.

„Ale hrábě chybí. Kde se jenom zaběhly mé oblíbené hrábě?“ ptala se Ivana.

Nu, už jsem po nich čenichal a obkroužil věru každý keř a každý kůl v plotě, až jsem je spatřil. Odpočívaly v dolíku v koutě zahrady, až u břízy. „Tady!“ mohl jsem zahalekat. Anebo

mám kroužit dál a pronikat hloub, abych proplul i do jiných zahrad? jak mě na chvíli kolumbovsky napadlo. Hm, hm, tak co to zkusit? Co přilepit se na někoho úplně jiného, pro změnu. Na jiný pár...?

Ne. Sám jsem nejlépe věděl, že to ani nyní nemyslím vážně, a že by mě jen máloco bolelo víc, než podobný úlet. Copak by mě ostatně jaro mohlo bavit bez Ivany?

„Asi budu chvíli rycím robotem,“ zamručel zatím Ivan odevzdaně.

„A já hrabacím,“ ušklíbla se Ivana a kousla do citrónu.

„A my roboti-sběrači,“ křičeli kluci a ze záhonů po krátkém dešti pučely žízaly i kamínky. Právě ty zlobílci vybírali, omývali v barelu a strádali do pyramidy pod hrušku a Ivana zatím brousila po zahradě s očima na stopkách, aniž tušila, že už čekám u břízy a jak smutně pozoruji hlemýždě na dřevěné násadě hrábí. I jeho oči ke mně hleděly ze stopek, ale ať jsem se namáhal sebevíc, vyplašit se mi ho nepovedlo.

Taky ohromná černobílá straka poklidně zobala ze záhonu absolutně mě ignorujíc. Nikdo mě nevnímal, nikdo, a vlastně jen to zázračné morče u nich v bytě občas reagovalo...

A tu se straka vznesla a poplašená letěla k vysokým smrkům. Hlemýžd' vtáhl růžky a už mizel v ulitě. To Ivana přichází k nám.

A už je tu. Rázně mnou prošla. „A hele je. Tady se válí,“ spatřila hrábě a sebrala je, ale až skoro štítivě. „Zapomněli jsme je tu minule,“ sňala opatrně hlemýždě a chvíli si ho za domek držela u očí. „Ahoj!“ povídá mu rozverně. Pak si povolila uzel žlutého šátku a začala vši silou vyčesávat starou a zažloutlou travu.

Pracovala urputně.

Inu, pravá beranice. Hm, ty ale té zemi dáváš zabrat, myslil jsem si. To zlobílci byli věru něžnější, když tě česali.

„Co to kutíš, mami?“

„Co by? Zkrášluju,“ smála se Ivana snivě, ale kořínky rvala pěkně brutálně. Postupovala kupředu dlouhými, vláčně pravidelnými pohyby a se stařinou brala spoustu vlhkého mechu a listů. Visel jsem patnáct centimetrů za ní a nevěřte mi, ale vyloženě se mi teď po hrabání stýskalo. Taky patřovalo k mým zábavám.

Skrz práci jsem se Ivanu aspoň snažil lépe poznat. I koukejme, jak je důsledná. A hle, jak i důkladná. A že nic neožulí... A nešidí a češe a čistí - a jak systematicky. Je zkrátka dobrá.

Nicméně jako každý skopec zaměřena víc na výsledek, než vlastní akt, i toho jsem si všiml - už když třídila dopisy. Až jako by to vždycky už chtěla mít za sebou.

„Země je čím dál tím kyselejší,“ zahalekala k landroveru, který kluci s Ivanem dávali do pořádku.

„No, tak ji oslad', ne?“ opáčil jeden ze synů.

„Ty listy tak být tisícovky,“ křičela za chvíli až z kouta zahrady a svlékala z hrábí kousky břízy, zatímco její dva malí divoši se k ní přirtili a vířili okolo, úplný hurikán. „Ne, ne, neskákejte do kopek,“ mírnila své malé sopky, ale už bylo pozdě, už jí hromady nezkroutně rozmetávali. „No tak, prr, vy blázni. Nechte běsnění, je to mokrá, prasata.“ A chtěla své rychlé míčky polapit. „Co blbnete? Já nehodlám zahradu shrabávat dvěstěkrát. A víš ty co, kluku. Tady máš! Tak. A hrab sám.“

„Ale né, mami. My chceme hrát na plíženou.“

„Pak.“

Zlobílek se s povzdechem dal do práce a já užasle pozoroval, jak mu to ve vzpurnosti rozpálené hlavě zablikalo. Ale čím vlastně? Snad právě onou spravedlivou snahou? Anebo zaujetím?

Kdo ví. Přiblížil jsem se - a vztáhl ruku a nejjemněji jsem jeho světlušku pohladil.

Žádná reakce. Pilný hrabálek jen dál trdnomyslně utvářel kopičky. Zkusil jsem to znovu a vlekl tentokrát prst po šišince. Zase nic.

A co asi ten mladší, tomu přece taky už svítá - a připadalo mi, jako by na ně doopravdy přišel den vnímavosti.

Tak ještě pokus. Tak, a teď vydám co nejvíc mentální energie. A bude to, ne?

Bludičky však mi jenom výsměšně světélkovaly pod nosem, snad i dechem jara rozníceny, a menší pracant se činil a postupoval po písčité cestičce od vrátek a... a nic už jiného se nedělo. Ještě naposled jsem se - až nevýslovně opatrně - pokusil o kontakt, ale už mi to rýpání samotnému přišlo jako ohavnost... Když tu vyšlehl výboj.

Proběhl mezi bříškem mého prstu a šišinkou, uprostřed, a vzápětí jako by pán Bůh otočil vypínačem a zhasl a ve tmě pouze ještě chvíli zářila vlákna žárovky. Té v hlavě. Odskočil jsem od kluka jako míč.

A lapal po dechu stočen do klubka, své astrální či jaké tělo v jednom ohni... a převracel jsem se náhodou zrovna v koruně oné krásné břízy. A pak i nad orsejí a poté i hluboko v zemi, až pod sněženkami... a až po nekonečných minutách začala bolest od „elektrického“ šoku opadat a já se rozkoukával. A zlobílek? Dál se motal s hráběmi po cestičce.

Co jen to, k sakru, máme v hlavách za pojistky? shlížel jsem vyjukaně na to neviňátko. Vtom... Ne, už nehrabal vzornáčky. Začal najednou křivolace a kličkoval. Všelijak. A pak zase pokračoval až rozmarně - a když jsem přehlédl výsledek, veškeré klikyháky v písku, tak jsem naprosto užasl.

52. Jsem tu s tebou. Ripley Lorenc

„Tentokrát jsme provedli všechny přípravy ke kontaktu s duchem Q opravdu s výjimečnou péčí. Vyzuli jsme si boty, chodili po špičkách, rozestavili nábytek jako při předchozích seancích, uhlák jsem obrátil dnem vzhůru a přes koš na papír jsme prostřeli mokrý ručník. Navzdory tomu všemu Q opět ani necekl.“ Stephen Leacock: Fakta o fatálnosti fantasfantomatů

Zase už se smrákalo. Tedy u lidí, u mne naopak svítalo. Starší zlobílek, stále s matným ohýnkem v kebulce, škrtl pod kopou listí a rodina přisedla. Upřeli na chvíli oči do plamenů a já vžum! osmělil jsem se k šípce. Ale hned zpátky a zpomalit a prr, uprostřed jádra plamenů, a tím pádem se nevědomky kochali jejich krásou skrz totálně nehořlavého Lorence. Díval jsem se taky.

A nejprve černalo listí a až pak doutnala Ivanou vyčesaná stařina, ale nikdy jsem nevzplál já, i když jsem chtěl. Ani kouř mi voněl, ale stejně jsem si to představoval, a taky jak je cítit šťavel, však i jeho nastal čas. Už jsem předjaří znal - a plamínky mozků taky žhnuly a až po chvíli se zalily šerem a už jen občas zablikly. Tu a tam. I rodinný ohýnek skoro vyhasl, ale starší syn šikovně přihodil suchou větev - a další. Zpraštělo to a rudý kolega duch zase vzplál. Veselý praskot. A tváře dětí. Zábavný svět, a to beze mne, a jen další a další listí jabloní i třešně prší do chřtánu démona. Díky čilým zlobílkům. A Ivana s Ivanem na nich pěči „o krb“ nechali a dvojka topičů se stávala sehranou, zatímco rodičové se courali tůní tmi a připadali mi šťastní. Přitom si to neuvědomují, záviděl jsem. Ale duch jako já má štěstí rád, a

to jejich tedy určitě, vznášel jsem se decentně nad hlavami a Ivana šla typicky a už zase s bradou přimknutou na prsa.

Ale není vlastně i skličující, nakolik dbají mnohé páry čistě a pouze o své privátně rodinné zájmy? A o máloco jiného? I mí přátelé měli tuhle ve světě narůstající tendenci a vidíte, i přesto či právě proto byli šťastni. V tu chvíli určitě.

Ale okolo se rozkládala oplocená soukromá zahrada a já byl pro svět mrtev zrovna tak jako ona a tonul. Což i jejich krajina. Topila se ve štiplavém dýmu.

A ten kouř se jako obrovský duch zvolna rozplýval do výšin a výš a výš, až daleko nad koruny. Je opravdu praxí každodenního světa rodinné sobectví a pokrytectví vůči většině?

Sledoval jsem svůj zamilovaný pár z chladu a jak jdou po křupajícím písku a sám jsem snil. A po čem asi dneska voní její vlasy? A po čem přesně ještě dychtím? A po čem ona?

A jak chutná dým? optal se mě výsměšně i můj vnitřní pan Hyde. A ty buď rád, že ti neodumřely i oči! vystrašil mě. A kouř se mezitím už stal gigantickým kyklopem, tak jako v prastaré báji, a netvorem sestávajícím z šedé. Bral mi Ivanu a Ivana a uchvátil je posléze úplně do své náruče, jak jsem to sám nikdy nesměl udělat. On i rudý oheň mi bezostyšně kradli svět i nebe rajské zahrady, tak jako ďáblové... a já navíc přicházel i o čilimníky.

A přece byli Ivana s Ivanem svým způsobem i velice sami. I oni čtyři, vlastně. A přece tak hodni ochrany. Ne? A tu došel můj pár právě na místo, které prve tak zodpovědně shrabal jejich syn, a mnou blesklo jedině: Konečně.

Polkl jsem, tedy pomyslně. S určitou nadějí. Ach, smilování, ať jen spatří má láska ten klikyhák! Teď. A kéž. Ale Ivana na něj pouze šlápla... a její botasky čmáranici smazaly.

Hrůza! Sice setřely písmo pouze zpola, ale čertu to nevadilo, anžto zbytek doničily boty Ivanovy.

Jen stěží svedu popsat svůj zmatek a následný marný vztek. Ach, proč jen? Proč jsem měl dál zůstat v ledovci, a tak trapně zaklet? Tak uboze proboden a pohozen? Já, sněhulák? Já, pýr? Proč pykám? A zač? Nad zčernalé svrasklými pláněmi zelenavého záhrobí. Z jakého důvodu okolo sviští ty biče mrazu? A nic víc? Nebylo už beznaděje dost? I mého propadání? Mám být navěky Sisyfem?

Asi ano. A to jen tihle dva pode mnou se mohou pokaždé svobodně vracet k denním pracím... a svým zábavám. A pořád spolu. A kdykoli se mohou navzájem dotknout, tesknil jsem, a mně už nikdy nikdo neřekne to proklaté „jsi náš nejlepší přítel a máme tě moc rádi a ani nevíš, jak hrozně bychom ti přáli, aby se ti to už konečně nějak rozmotalo.“ (Václav Havel ve hře Vernisáž) A přece jsem dál toužil, aby mě léčili, a přece věděl, že léčení lze uskutečňovat i „pouhým“ úsměvem... a i jen slovem, i jen dotekem. A teď by to šlo i prostě pouze přečtením onoho klikyháku. Ne?

Jenže mé sdělení přešli. A zašlápli. Smazali, byť nevědomky, a vraceli se poklidně k ohni i synům, kteří tam v kruhu plamenů bezstarostně skotačili, a Ivana kráčela nadále s tak sněženkově svěřenou hlavou... a mne se při pohledu na ni zmocňovala ta nejhlubší deprese. Ne, nic s ní nesdílím – a ani jediný dotek tohoto jara a ani ne už práci, ani ne hrabání. Ani ne zážitky z dětství, ani ne společné trable dospělosti. Ani ne sílu, ani ne klásek devětsilu, recitoval jsem. Ani ne slabost, ani ne radost, ani ne smích a ani ne společné dotknutí se bledule. Ani ne utržení (támhletoho) hořce, ani ne petrklíče, ani ne dům, ani ne bledé hoře bez klíče. Odemkni mi ale, prosil jsem. Vždyť bych tě omýval. A proč všechno zůstává rozptýleno jen po zahradách a loučkách, i ten hráběmi sepsaný a mnou tak intenzivně vyslaný vzkaz?

JSEMTUSTEBOURIPLEYLORENC

„A jemné ruce Rosemary Brownové z Londýna střídavě užívají dávno zesnulí skladatelé Ludvík van Beethoven a Ferenc Liszt JAKO PÁR RUKAVIC, když hrají prostřednictvím dívky na klavír. A ona slečna Brownová přitom sama není s to cokoliv složit, ale v transu přesto automaticky zapisuje celou řadu jejich skladeb...“ Z knihy Lidé a příšery Richarda O'Neilla

„Byl jeden muž, a ten strávil 51 roků sepisováním 106 svazků, které mu postupně, avšak mediálně diktovali různí dávno zemřelí spisovatelé. Měl přitom velmi omezené vzdělání a dokonce ani sám dobře nerozuměl tomu, co píše, a až když vytvářel dílo s titulem Evoluce dvou světů, zarazil se náhle, právě před koncem druhé kapitoly. Teď musím kontaktovat vědce X, oznámil, a hle, zmíněný badatel hned vzápětí mediálně obdržel i všechny zbývající kapitoly.“ Z blábolů v knize jistého Franka Edwardse

„V pátek 9. června 1870 náhle zemřel Charles Dickens. Uprostřed psaní románu na pokračování s titulem Tajemství Edwina Drooda. Tato nečekaná smrt od té chvíle vyprovokovala na sta pokusů o dokončení zmíněné detektivky a některé i třísetstránkové. Např. 31. října 1873 se vynořila kniha Záhada Edwina Drooda uzavřena s podtitulem Duchovním perem Charlese Dickense skrz médium, ale ne dosti na tom, zůstává totiž i podrobně popsána celá řada seancí, během nichž Dickens svůj román dodiktoval prostřednictvím Američana jménem Thomas P. James. 3. 10. 1872 navázal velký spisovatel s Jamesem první kontakt a dal mu prý k dokončení Drooda plnou moc. A pak mu začal večer co večer v jeho transech dodávat materiál, přičemž on vše dychtivě zaznamenával, někdy i celé desítky stran najednou. Hotové dílo vyšlo i tiskem a šokovalo literární odborníky, protože je opravdu napsáno tím způsobem, jak by ho stvořil sám geniální Charles Dickens. Styl, slovník, dokonce i způsob myšlení odpovídají a Sir Arthur Conan Doyle po letech stručně konstatoval: Pan Thomas James nikdy nevykazoval pražádný literární talent. Ani před vytvořením knihy, ani později. A se vzděláváním skončil už ve třinácti.“ (podle Richarda O'Neilla a Josefa Škvoreckého)

53. Ivana sílu čerpající

A hned příští večer se její manžel i se zlobílkou vypravili k jezu.

Byl konec dalšího už bzučivě včelího dne, jednoho z prvních jarních, a Martínek už dokonce stačil obdržet žihadlo do čela. A Ivana si zase do ruky zasekla třísku, tu z hrábí, to asi když vymýšlela nějakou další zahradní „zkrášlovačku“. A Ivan se jejímu pachtění občas vysmíval a dřívěčko jí tentokrát nevytáhl. A tak byla pozlobena a docela ráda, že tu mezi stromy zbyla sama. Taky na chvíli...

A jen se svými sny. Pojednou skoro tak duchovní, jako já nad ní.

Pustila hrábě a přistoupila k útlé bříze. V klidu, pohodě, beze spěchu. A já... Díval jsem se. Ivana zase na břízu. A ticho. Najednou ji něžně objala a celá se k ní vláčně přivinula a přimkla, až skoro jako lišejník. „Ty jedna houbo,“ povídám, aby to mělo nějaký zlehčující komentář.

Před tím aktem posílení se ani nerozhlédla, než strom sevřela koleny a rukama. Tiskla ho a mačkala a hnětla, čerpala energii. Kudy? Ovšemže skvostnou kúrou.

Sála sílu do sebe jako živou vodu ze studny, jako když úplněk pumpuje skřítky ze zemských škvír až do korun stromů. Namísto rosy. A já, ač duch, zůstal jsem čučet. Ó, jak dlouze nasávala. A s jakou vášní. Vzrušeně. Dlaněmi, hrudí, čelem, jímž skoro rozmáčkla čmeláka na kmeni. Drtila ofinou tu kúru ubohé břízy a umačkala by v ní i mne, kdyby to tedy šlo, protože jsem se vetkl do kmene, podle, rozkošnicku a pohotově, a nechal se Ivanou tisknout aspoň

imaginárně, když už to nešlo doopravdy. Ale nadále jsem necítil ani sebemenší dotek, a to mi právě až nekonečně chybělo – a jako by už odnepaměti.

Nicméně... jsem aspoň poprvé pořádně zahlédl Ivaninu hvězdičku.

Nejprve v jejím mozku jen skomírala, jako obvykle, ale jak se má láska ke mně i kmeni tiskla víc... a ještě víc, stávala se epifýza zářivější a tmavší, až zrudla jako krev. „A žhne!“

Šlo nepochybně o dobíjení. Nezaváhal jsem ani já a... DOTEK! Hned jsem však ruku stáhl, ve vši slušnosti, a dál se jenom díval - a myslil si: Ó, ty podivuhodná epifýzo. To vskutku vyrovnáváš sezónní deprese? Má úcta. A že prý splíny nejvíc propukají okolo rovnodenností? Že jsou podzimní a jarní? A že tehdy i tehdy dostává šišinka na kokos?

Uhodl jsem. A bylo mi i nadále líto Ivany a křivky jejího spánku, protože směnný provoz pošty jí už dávno rozložil vnitřní hodiny. I ty teď našťestí spravovala.

A já chvílemi zcela zřetelně slyšel, jak strojek v oněch pendlovkách desynchronizovaně úpí. Intuitivně ho dobíjela - i sebe celou, protože manželé na všechno sami se sebou nestačí, jak mi už došlo, a pochopil jsem, že to s tím stromem nedělá poprvé a sledoval Ivanu s pocitem, že toho do ní z břízy vproudilo už požeňnaně... A přinejmenším si jasně vybavuji, jak líto mi přišlo, že to vše prýští jen ze stromu a ne i ze mne. Ach, proč tě jenom nemůžu nejněžněji znásilnit? To já jsem přece nitro tvé břízy! Tak proč ne?

Chápala perfektně, co potřebuje, i jak se uvolnit - i kdy strom dá svou pravou sílu, kterou ona sama pak zase bude rozdávat zlobílkům. I Ivanovi a poště.

A břízy jako takové? Jsou opravdu zdroji tak neuvěřitelné energie a centry v sobě napumpovaného veselí? Občas až úplně bujarého?

Asi ano, už to tak bude. Ale umí to i další stromy, ne? Zvládají být díky tomu i vrahy migrén a učí za nocí opravdicky spát a zbavují strachů z života a kátrují děsy. Ivana ovšem milovala právě a jedině tuto svou břízu - a s ní i tajně žila. Tedy vlastně v dokonalém souznění. V symbióze. Ona, Zebra – a ten zebří strom.

„Ale podobně fungují i ztepilé buky, hlavně ty vyšší,“ stálo ostatně i v jedné z jejích příruček. „A taky duby. I jasaný. I třešně. Méně už borovice. Ještě méně kaštiny a olše. Vcelku vzato není nad běločernou a zebří kůru voňavé břízy.“

Tak pravil ostatně už i léčitel Ferda: „A jenom na topoly pozor. Jsou zrádné. Omylem topol obejmeš - a on tě, potvora, vysaje. Až skoro sežere. Topol je upír u cesty.“

Hm. Dobré varování. Jenže cožpak i právě já bych Ivanu nejradši nevysával? Kdybych tedy ještě žil? napadlo mě najednou.

Ach, a není takto nakonec nejlépe chráněna? I přede mnou? No, není?

Jenže oči jsem na ideální Lauru a Beatrici upírat nepřestával. Hleděly z nitra něžně laskaného kmene, aniž to Ivana cítila, a nepatřilo mi žádné lásky sevření, zato mi pomyslně patřily celé hektolitry rostlinné energie. A řinou se sice do Ivany jako z baterie, vycítil jsem, ale něco se do uprázdněného prostoru ve stromě i vrací, ano, určitě. Cosi kolotá ven, ale něco i do břízy zpátky. Propána, ale oč se jedná?

Nefunguje tu nakonec symbolický ekvivalent života samotného? Copak třeba i v soužití párů posléze nezůstane vždy už jen jediný směr? Totiž buď ten tam, anebo jenom ten zpátky? Copak původní láska předávaná oběma směry vždycky nepohasíná? A žádné čerstvé síly už pak neproudí? Copak nechtě nevychládáme? Škubl jsem sebou.

I Ivana se uvolnila. Odstoupila. A po chvíli už zase klidně hrabala.

A ne nijak malátně. Naopak, plna mízy. A na své zahradě a neviditelný Ripley Lorenc okolo nepřistížen při poletování. A jsem jen cár ohořelého březového listu a stanu se jen šepotem tvého dýmu. „Tak kdy už mi, Ivano, taky zevšedníš? Kdypak už, konečně, získám svou svobodu?“

Ale asi že jsme nebyli manželé, ani jsem vlastně nic podobného nečekal a pouze si pošetile pomyslíl: A kéž mezi námi plane aspoň taková sounáležitost, jako mezi tebou a tou břízou.

A citát? „Pár lidí tu čarodějku skutečně vidělo, jak se svléká a nahá objímá stromy, a svedla prý stát po celé dlouhé minuty nehnutě a spojena se svými dřevěnými milenci, jako by navždycky srostla s kmeny a nemohla už se odtrhnout, nikdy víc. Léčila se tím? Asi, snad, ale hlavně to radila jiným. Kurýrovala a dotyční potvrdili, že při spojení se stromem skutečně cítili úlevu. Ta se sice zpočátku projevila i jakousi malátností, ale při delším a opravdu vydatném objetí se tato únava naopak tavila v až neuvěřitelnou moc a sílu. Ti lidé to přirovnávali k nárazu, který jimi zprudka prostoupil, skoro až k dopravní nehodě, a nepochybně u nich docházelo ke změnám organismu.“ Charles Forth: Záhadné příběhy

54. Návštěvník její zahrady

„Rožnovské hodiny - vizitu odbily
ty přicházíš v bílém - a jde z tebe chlad,
ač nesvíjí slunce, ty nevrháš stín,
vznášíš se v povětrí, zatímco sním.

V hodině H má při jít pan Godot.

Jdu zatím na špacír, koukni se do not!“ František R. Čech: skladba Hodina H zpívaná Jiřím Schelingerem na jeho posledních koncertech

A pak vrzla vrátka. Do ticha.

Ivana přestala hrabat stařinu, otočila se na patě a zůstala překvapena stát, tak hezká i vprostřed kotoučů dýmu, do nichž jsem byl ponořen já i celá její zahrada. Co přicházelo?

Šla tomu vstříc a bezhle se brodila kouřem a já se taky překvapeně hnul. Ale napadlo by vás, že i jen pouhá přítomnost REVIZORA může přetavit až dosud útulnou zahradu, a to jediným rázem, v tu nejpochemrnější rozptylovou loučku všech hřbitovů světa? To se totiž právě přihodilo. A bestie kráčela dál a přímo proti Ivaně.

Setkali se – a zase tak westernově - právě vprostřed pískem vysypané stezky a tváří v tvář si stanuli oba v černém. Mrtvé ticho toho jarního večera narušilo jen zapraskání ohníčku a v tesklivém povětrí jako by na fiktivním věšáku klímaly hned jen vysoce kuriózní artefakty. Jeden pan Ripley Lorenc - a jedno smradlavé Nebezpečí.

„Ivano, pozor!“ I duše tohoto motovidla může být i d'áblu upsaná! šeptl jsem bezděky a spočinul na své lásce zcela bezmocnými očima. Stála poklidně před škůdcem a byla jako proutek. Já se však tetelil. A co ti teď bude platno, že ses nabila kůrou? sténal jsem. Že umíš vařit. A úhledně shrabat zahradu. A že pohlednice třídíš tou nejvyšší rychlostí kulometu? Tak jsem se ptal a hořce i hystericky se rozesmál. Ale u ní dál jen ticho.

Nervózními prsty uvolnila uzel žlutého šátku a štiplavý dým se válel všude po slehlé trávě, jako by vystupoval z nozder záludného podzemního baziliška. Tu se dal vítr do práce a stvořil z něj podivný kužel, který se roztočil. Vír kroužil okolo strnulé dvojice a pár suchých listů se tiše zvedlo z blízkosti Ivaniných kotníků. Taky klouzavě kroužily, ale Záludovy oči ne, ty jen tak dotěrně sklouzly po Ivanině štíhlé postavě – a má láska si podezíravě založila ruce na prsou... a čekala. Ano, ano, dost se to podobalo Ivanovu setkání s ním.

„Jízdenky, prosím...“ hnula se pojednou mrtvá ústa. Pokus o vtip! Hlas však byl vyprahle chraplavý.

„Ha, ha. Ha, ha, ha!“ odpověděla Ivana zřetelně... a po pauze se stroze zeptala: „Co si vůbec přejete?“

„Jmenuju se Lavrentij,“ zaskuhrala bestie. „Harry Lavrentij.“

„Hm. A nejste takhle náhodou revizor?“

Polichoceně přitakal.

„Tak to na sebe máme štěstí.“ A rozpačitě si v prstech drtila levé zápěstí. Mrkla k brance, jako by odtamtud čekala pomoc, jenže Ivan byl ještě u řeky. Příliš daleko. Záluda si zatím zkoumavě prohlížel jeho ženu. Ach, co na ni tak idiotsky čumíš, ty odporná vosková figuríno? Pojdi!

Neslyšel. A ostatně, co si to dovoluji, když přece taky čučívám, a to dokonce denodenně, uvědomil jsem si. Ach, copak už se to nestalo mou stálou pracovní náplní?

Ivana si jako by bezděky sjela prsty dolů po bocích a její ženská intuice ve vzduchu registrovala, co i já. Zlo.

„A je to moc hezké. Ale abych vám řekla pravdu,“ olízla si trochu zaskočeně rty, „tak my, když s manželem zblejsknem revizora, rovnou ho škrtneme. Víte? Ne, my rovnou střílíme. Ha, ha. Všechny jako škodnou, rozumíte nám?“ A dál si nervózně mnula obě útlá zápěstí střídavě a zahryzla se do spodního rtu.

Záludova tvář se ani nehnula. Byla to mrtvá rula - a na ní divně žila jedna žila rtů.

„Chápu,“ broukl bídák decentně. „Máte humor. Prozatím. Ostatně, proč bych se divil, když už byla vydána i kapesní příručka Hubení revizorů v kostce.“ A vyslovoval ta slůvka TAK příšerně tragickým tónem, až jsem se pousmál. Byl to nejen revizor, ale asi i pohřební řečník, a zdálo se, že už každou chvíli se i rozpláče samou sebelítostí. Anebo se spíš odporně rozesměje?

„Neříkejte,“ odsekla Ivana. „Hubení v kostce? A kdo to napsal?“

„To už je dávno. Myslím, že nějaký Lorenc. Thomas Ripley Lorenc,“ odsekával slova. „Prý to měla být studentská recese, ale hovno. Nebyl student. Pak se navíc ve společnosti uvolnily šrouby - a oni mu to i vydali.“ A jak netvor hovořil, dál se topil v dýmu, a Ivana mu naslouchala, jako by ji tím kouřem i opařili.

„Lorenc, Lorenc. Ripley Lorenc,“ opakovala zvolna. „Jste si jistý?“

„Ale je,“ špitl jsem - a Záluda to zopakoval, jenom víc strojeně. „Napsal to. Napsal. A proto jsem ho taky zabil.“

55. Nahá večere

Trhl jsem sebou. Ale Ivana se taky lekla. Vytřeštila oči - ale samozřejmě neuvěřila a já taky ne.

„Co... že jste?...“ začala znova.

„Jsem mimo jiný i profesionální čistič,“ ušklíbl se s tím nej cyničtější tónem pod hvězdami. „Copak je vám, copak? Zklidněte se.“

Ani dál stvůru nebrala vážně... a přece se hystericky rozesmála. „Čistič jste? Anebo rovnou zabiják.“

Neodpověděl.

„A koho zabíjíte? Nebo je to snad státní tajemství?“

Shlížel jsem na debatu s úžasem a jen velice zvolna si připouštěl, že ta panoptikální obluda třeba hovoří vážně. A co když ano! A co když opravdu nekecá? A co když prve v biografu... Jen bílý dým se kroutil – a už docela všude.

„Vy jste blázen,“ odslabikovala a pootočila se k němu bokem. „Víte co, jděte pryč.“ A štitivě poodstoupila. „Zmizte. Co po mně chcete?“

„Abyste domluvila manželovi.“

Zatřala pěsti i zuby.

„Abyste si oba připomněli, co mi ještě dlužíte.“ A natáhl k ní svou hnusnou ruku. Ne, ani ona nechtěla rozumět, ani já. A skočí na to prase! pomyslil jsem si. Ba vypožoroval to. A skočí - a už je opravdu zase pruhovaná, i když ne zebrovitě. Teď se stala Ivankou tygří. „Hele, ty stupidní panáku, já tě odsud fakticky vykopu,“ pokračovala.

Jenže pak už nemohla. Jenže už najednou taky znal pravdu. Uvěřila. A on byl on. I já shlížel pojednou zcela novými očima na tu odpornou ropuchu. Takže tak... Takže to kvůli tobě se budu navěky mrskat tady jako lín? A koukat odsud z chladu? To kvůli tobě se budu konečky svých prstů už navždycky jen dotýkat prázdnoty? Já, Lorenc tak vzrušený? A přece bez vzrušení? Poletující, a přece řetězy sešněrovaný. Na celé záhrobní lesy řvoucí, a přece nevyslyšený... Toužící i třeba jen shrabávat listí - s ní... a česat ji... a přece chromý? Stále dál to mnou letělo. Další a další položky. Tu už ho i Ivana chňapla za plášť...

„Co se štětíte?“ obořil se však na ni a vrůstal snad do zahrady jako nějaké býlí. „Záloha byla přece předána v pořádku. Zbývá už jen doplatek.“ A stále hovořil tak strašně chraplavě... a dým se válel po rozptylové loučce Ivaniny znesvěcené zahrady. Ještě stále se však před přijetím reality vzpouzela. „Ne, nechci ani věřit svým uším - a měl byste se léčit,“ odstrčila od sebe černého běsa. Ona... K Ivanovi nepochybně chovala bezmeznou důvěru, ale to nic neměnilo na varu, do něhož se dostávala... a ani na varu ve mně. Úžas se v nás ještě spékal s nevírou a zděšení srůstalo s odporem, nicméně...

„Bože můj,“ hlesla konečně a valila na prosebníka magické oči. Ale už matněly a docházelo v nich k soumraku. V ní ostatně také. A dokonce i jeden střep mé dimenze se Ivaně pojednou odrazil v panence - a okolo jejích duhovek jsem nyní už marně hledal svůj obvyklý domov. Pronikalo tam zato peklo.

„Ale ne. To ne!“ Vždyť právě tyhle oči mě TADY ještě drží, lásko. A nesmí se to zkazit jako jablko. Protože zkazí-li se ti oči, doumřu.

Ještě sekundu stála zasněně, než se zase probrala. Už odhodlána.

„Nešel byste za mnou?“ chňapla revizora za rukáv a udělala zvláště jednoznačný pohyb nohou.

Ne, tomu nevěřím! pomyslil jsem si. Ale ano, bylo třeba uvěřit. A šlo o přímočaře erotické gesto!

Pak vedla žvanila stejně přímočarého ke kůlně a už stáli u dveří, stále zpola utopeni v dýmu. Utopeni - a pohřbeni. Jako já.

„Asi nás to vykouří,“ procedila najednou Ivana a rozkopla vrátka boudy. Jako Gary Cooper vrátka saloonu. Copak I TY JSI ZÁLUDNOU? blesklo mnou – a jím určitě taky. Asi ho však uklidnilo Ivanino významně zdvižené obočí – a hlavně, jak z ní kapal chtíč (anebo to taky jen hrála?). Fascinovaně jsem průběh událostí sledoval z chladu a odstupu, ale nestál, nevydržel viset na místě a poletoval.

„Dovnitř,“ poručila mu Ivana chlípně a strhla si z hrdla šátek. Ach, jak jsem ten štíhlounký krk toužil líbat... a teď se jí do něj zakousne Nosferatu. „Ne!“ A natáhl jsem prsty, ale prošly jen jeho shnilým masem. Zvedl jsem ruku - o deset centimetrů – a vězela v jeho hlavě. Hnul jsem paži - a prošla i Ivanou. Její světluška nyní plála jako nikdy.

„Ale co zde vevnitř budeme dělat?“ rozkuckal se netvor. „Nabídnete mi dobrou večeři?“

„Leda tak nahej oběd,“ vrátila mu úšklebek a brutálně jej cpala do kůlny. S třísknutím za sebou přirazila dveře, jako obvykle mně před nosem, ale hned jsem zase pronikl skrz. A dál? A označíme toto místo v textu nepřístupnou hvězdičkou?

56. Zavraždění revizora

Testová otázka: Záludně přejeđu revizora. Jak zareagují?

a) Okamžitě zařadím zpátečku a zacouvám.

b) Vystoupím z vozu a co nejsrdečněji se mu omluvím (prosím za prominutí!). Nato plynule pokračuji v jízdě a mírumilovněm rozjímání.

c) Převezu ničemu do nejbližší nemocnice.

„Skoro každá žena je neobjevené médium. Poskytněte jí jenom příležitost.“ Sir Arhur Conan Doyle: Dějiny spiritismu

Kůlnou se táhly divné regály s náradím a hned vepředu visela ostrá pila. Cekala na jaro.

Tak jako semena v několika pytlích a barvy na podlaze, kde leželo i plno třísek. Sekera byla zařata do špalku, a ten se podobal tykvovité hlavě z Velikonočních ostrovů. Ustrnulý Záluda však grimasu nevnímal. Registroval už jen Ivanu, a ta vojácky rozrazila skříň. Asi jako Clint Eastwood – a upadl jí přitom žlutý šátek, ani si toho však nevšimla. „Jestlipak víte, co se mi na vás líbí?“ zeptala se zato a její hlas se mi pojednou zdál ještě vychladlejší než odvrácená strana měsíce.

„To tedy nevím.“

„Nic.“

Otočila se od skříně s krátkou automatickou pistolí a revizor hmátl do kapsy, ale výstřel třeskl dřív, takže Harry Lavrentij odletěl až na regál s barvami. Ivanina paže se volně zhoupala dolů.

A střelkyně? Ne, netušila ani v nejmenším, co se děje současně s tím v jejím mozku - a že se dotýkám najednou až doběla rozpálené světlušky. A že ji TOLIK tisknu. A muchlám. A zase tisknu. A tolik, tak moc intenzivně.

Přeskočil výboj. Už mi známý. A povislá paže vystartovala zpátky. Nahoru. Vyletěla sice toporně, ale prásk - a Ivana střelila Záludu do oka. Paže zase klesala, ale zabral jsem a ještě prásk – a střelila Záludu do břicha. Jeho krabí prsty, tak hrozně tenké, se v křeči začaly do jednoho regálu, ale hroutil se i s ním a chroptěl. Ivana nic nevníkala a její paže znovu povolila.

Padala. Ale já hbitě promnul ohýnek v hlavě. Zachycena. Zpátky, ruko! Nahoru! A prásk, střelila ho i mezi nohy, to už jenom tak pro pořádek. Ach, tolik to bylo ran. Ale ona jako nějaký robot.

Nemohla za to, víte? Ano, vy už to se mnou víte. A nemohla za svou ruku a stála tu proti budoucímu řesetu s tváří úplně bez výrazu a pouze nabubřelý, gigantický rudý čip uprostřed jím samým prozářeného mozku dál a dál zběsile pulzoval. Úplně fantasmagoricky, ten gigant, zatímco regály se s rachotem řítily.

A Záluda? Spočíval nyní groteskně rozhozen tam dole mezi střepy a semeny a koulejícími se plechovkami od barev a prásk! Střelila ho nakonec asi i do srdce – a zase díky mně. A prásk - a lebka praskla a cosi se surreálně rozstříklo mezi barvy. „Tak co, ty blbečku, už jsi hotovej?“

Ivanina ruka se definitivně zhoupla dolů a stále pomaleji se nadále komíhala podle jejího útlého stehna. Western končil a pavouk jejích prstů na můj pokyn povolil. Pistole pleskla do barev.

„Já teda skoro jsem.“

A jako totálně vyčerpaná sebou pleskla na zadek a... „A to máš i za buzerování v tramvajích, ty hajzle.“ A nebudete tomu věřit, ale ačkoli byly mé prsty od epifýzy už na celé míle, ještě vstala a čtyřikrát do něj kopl, načež i plivla na vytékající mozek. „A měla jsem tě radši zaživa rozsekat na cucky,“ syčela stále ještě v bezmocném vzteku... a pak už pro něj pouze pracně vymýšlela nějaký poslední a vůbec nejhorší přídomek. „Ty hajzle... Ty... Ty revizore jeden.“

A sebrala žlutý šátek, na kterém za celý čas ulpěla jen jediná krůpěj krve, a strčila si ho do kapsy.

Pak vyšla rázně z kůlny. A sotva se ocitla ve vonném dýmu a na volném prostranství, všechno z ní spadlo. Její obličej se uvolnil úlevou... a ona se pomalu a jen trošilinku provinile rozhlédla.

Nikde nikdo, naštěstí. I vzala poklidně hladěounkou násadu hrábí a pravidelnými pohyby začala zahradě dočesávat fazónu.

Krásné vlasy jí jemně splývaly do čela.

A tam uvnitř? A vzpomínala ještě vůbec na vraždu?

Pokud ano, tak ji rozhodně každým dalším hrábnutím víc a víc gumovala, to jsem už pochopil. A hrabala nezúčastněně a zarytě a já ji v tomtéž rytmu česal také a pojednou mi bylo skoro do zpěvu.

Muž, který odpravil Ripleyho Lorence si sem dneska přišel pro zbytek peněz - a právě sám zaplatil. V dále už zněly dětské hlasy a blížily se a líná kočka na zahradě přestala pojednou hrabat a uspokojeně se protáhla - ale přece s chutí pokračovala v kráslení... Vládl mír.

Část třetí: Apríl, který napravil Ripleyho Lorence

„Mrtvé se někdy daří přivolat a třeba je i přesvědčíte, aby plnili, co po nich žádáte. Možná se jich pak dokonce i zbavíte. Ale někdy se vracejí.“ Stephen King

„Duben je nejkrutější měsíc.“ William Shakespeare

57. Kodrcadlo vyráží aneb Tajemný balík

„Roční období po sobě někdy touží jako dvě navzájem protikladná pohlaví, a tak s postupem února a března už sní krutá zima o ohni, v jehož plameni by slastně roztála. Skoro každý se časem unaví a začne vyhledávat svůj protějšek, aby se zachránil sám před sebou.“ Clive Barker: Hellraiser

A ten rok se zima opravdu stále vracela. Jasně bílé vločky se najednou znovu začaly snášet ještě i pětadvacátého března, ale sotva den nato už tálo. Konečně. Sedmadvacátého se dostala na svobodu tráva a před prvním aprílem, kdy mělo být Ivaně přesně třicet, se už jaro hlásilo do služby slastně probuzené.

„Oslavíme to letos všechno najednou,“ vyhradil mámě vpozdvečer starší zlobílek, ovšemže ukrutně tajnůstkářsky.

Zakabonila se, naoko uražena. „Najednou? Ale ne! Nebo ano? Kdo ti to nakukal?“

„Táta. Oslavíme tvý narožky i tvůj svátek, mami, i apríl i Velikonoce, všechno sakumpakum,“ vypočítávalo mrně trpělivě na prstech.

„Pchá, i apríl. Apríl, to přece není žádněj svátek,“ setřela synka.

„Tak to letos napravíme.“

„Mockrát děkuju,“ broukla Ivana rezignovaně. „To ti táta taky nabulíkoval?“

„Jasně. A všechno se odbude velikonoční pomlázkou. A bude to,“ dodalo zlobidlo spokojeně.

„Jo, odbude se to výpraskem,“ odsekla. „Ale vašim, holomci,“ a dala synovi takzvaného buráka. Za krk. „A plav. Na kutě. Víš, že brzy vstáváme.“

Den poté, už v půl čtvrté ráno se skutečně rozřinčel proklatý budík a všichni čtyři se sbírali. Natěšení zlobílci hned počali repetit, nikoli však reptat. „Nespi v chůzi, brácho.“ „A ty snad nechrníš?“ „Ty vypadáš jako masařka v červenci.“ „Mami, on mi nadává.“ „A tys mě zase šlehal polštářem.“ „Tumáš!“ V pokojíku jako v aréně.

„Zubování. Umýt,“ krotila Ivana malé draky. „Hybaj, vy ospalci. Oblíkat a hod'te sebou, vřestidla, snídaně bude po cestě. Hej, zbláznil ses? Morče tu necháme, pošlo by!“ „Nepošlo, mami. My se postaráme.“ „Řekla jsem to jasně nebo ne, ty breburdo?“

Mžouravě jsem cvrkot pozoroval zpod Batmana a poslouchal, jak všechny tři sekýrovala, přičemž sama pak byla oblečena poslední a musili na ni dokonce čekat. „No tak dělej. Už tam stejně přijedem pozdě,“ konstatoval Ivan zemdleně.

„Na to kašlu! Mám svůj den, anebo nemám?“ A zdrceně zírala do zrcadla.

„Ty se chceš TEĎ snad dělat božskou?“ „Chci!“ natáhla legrační martensky. Schválně se před zrcadlem ještě chvíli všelijak kroutila, ale už jsem to znal jako ty její boty, a tak naštěstí i věděl, že natolik vážně se ve skutečnosti nebere.

„Ale stejně je zdržuješ, ty pavouku,“ ucedil jsem. A zlobílci se přitom na dnešní a už dlouho předem plánovaný výlet tak těšili!

„Již jsi božská dost,“ ut'al ji konečně i Ivan a vzal ženu do náruče a snesl až do Kodrcadla, jak tedy kluci říkali jeho poštovní ávii.

„Máme všechno?“ kvičela a podezíravě si měřila objemný batůžek staršího křiklouna, zatímco menší syn táhl v ruce „poršáka“ na dálkové ovládání.

„Ne, to se necháš doma!“ vybuchla zoufale. „Víš, kolik to auto stálo?“

„Ale dej už ho sem!“ mrkl Ivan na hodinky. Nebyl čas, a tak otočil klíčkem. Kabina se drnčivě rozklepala, přezdívka vozu tedy seděla. A ostatně, i zlobílci jako vždycky do rytmu drkotali zuby. „Ra ta ta, Dra-cu-la.“ A hráli si nejen na upíry, ale i na duchy.

Když jsem to postřehl, na chvíli jsem si už zase zkusil představit, že mě všichni slyší – a jaké by to bylo a jak by asi ječeli. „A marš zpátky do láhve, ty džine. A papej. A smíš strávit mrkev!“

„No tak, neškádlíte Lorence,“ nabádala by vzorová Ivana. „On přece není z Arábie. A žádnéj otrok lampy, tak se, prosím vás, zklidněte, jinak od vás všech opravdu uteču a tentokrát na déle, než na tři dni,“ vyhrožovala. Ale to byly pouhé sny, zatímco Kodrcadlo rodinu unášelo reálnými ulicemi.

A s tím klepáním kapoty to chvála bohu ve větších rychlostech až tak hororové nebylo. Zato mi div neujeli, což mi připomnělo jinou příhodu...

„Přítel nahodil motocykl. Vystartoval. On - střela. Uháněl silnicí stovkou a já, duch, jsem mu kupodivu stačila bez problémů.

Letěla jsem nad ním jeho rychlostí a řeknu vám, strašně se mi to líbilo. O moc víc, než jen tak sedět za ním na tandemu. A byl mou láskou.

Ale tu ještě zrychlil, a to už bylo moc. V jednu chvíli jsem na něj zavolala: Dávej pozor! Ale samozřejmě mě nemohl slyšet.“ Výpověď z knihy Na prahu Onoho světa (Peter a Mary Harrisonovi).

„Už jsme tam měli stát čtvrt hodiny,“ hudroval Ivan a nadále zrychloval, takže zlobílci byli nadšením bez sebe. „Projed' červenou!“ radil mu dokonce suverénně ten menší, ale Ivana synka jemně plácla.

„Nikdy, nikdy na červenou, ty bambulo,“ žasla nad těmi nápady a k Ivanovi podotkla suše: „Klídek, jo? Však na poště se nepo...“

„...a v noci letadlo narazilo na horu Svatý Ivan,“ ozval se z palubního rádia flegmatický basbaryton. „A v troskách zahynul americký ministr spojů Green Brown, který přiletěl do Jugoslávie kvůli porušování listovního tajemství. Konec zpráv. Je prvního dubna dva tisíce...“ Vtom však už Ivan zbytečné rádio zneškodnil a všichni zase mohli existovat čistě a pouze pro sebe.

A jako svatý pak Ivan i vyčkával před křižovatkou, aby však v pravou chvíli s kvílením vyrazil. A mně zelená semaforu poněkud splývala s prazvláštními „zeleňanky“ záhrobního smrákání - a jak sebou poštovní Kodrcadlo šklublo, proletěl jsem přičkou až dozadu za kabinu a ocitl se v uzavřené korbě.

Je úplně prázdná? Ano. A pouze vzadu v rohu odpočíval podlouhle žlutý balík, asi tak stokrát přešněrovaný černým provázkem. Ávie zběsile nadsakovala přes výmoly po zdemolované městské dlažbě a z mé perspektivy se jevila jako kouzelná skříňka ženoucí se třetí kosmickou skrz astrální prázdnotu, a to velmi vysoko nad zvrásněnými, černočernými poli cizí dimenze. Zlověstně a osaměle takováto „raketa“ působila – a balík uvnitř zrovna tak.

Co vlastně obsahuje?

58. Mrtvý mezi dvěma živými aneb Ten třetí, co nám přebývá

„Čím přízemněji se tvůj duch smísí s hmotným tělem, tím hůř se z něj po smrti vymaňuje - a tím déle. Často nakonec dokonce i sám okusí červy. A oni jeho.

Duch pak i veškerou bolest a hrůzu pozvolného rozkladu...“ Allan Kardec: Kniha duchů

A teď se ještě krátce vrátím ke druhé vraždě.

Sotva k ní v kůlně došlo, zapřísahal jsem se: „Bože můj. Přísahám, že se žádné lidské šišinky už nikdy, nikdy ani nedotknu... a že nebudu nikým podle a ZÁLUDNĚ manipulovat. To jen pro tentokrát jsem si dovolil, protože účel světil...“

A jak jsem to celé upřímně vyslovoval, shlížel jsem na Záludovu mrtvolu a čekal, kdy se z ní začne Harry Lavrentij vymaňovat. A skoro jako bych se tím díval na sebe, tedy na své druhé, horší já. Na pana Hyda.

Ale nic se nedělo. Zatím.

I tak jsem tělo v kůlně hlídal a přátele nechal jít – vlastně poprvé. Zůstal jsem sám a dával dál bedlivý pozor. A vím, že těžko zahlédnu duši vylétat někudy ústy... Anebo temenem, tak jako komínem, říkal jsem si. Ale možná uvidím aspoň povstávat fluidické tělo.

A čekal jsem u zavražděného jako na trní. Ale nedělo se opravdu nic.

Jen ten pan rozstřílený příčinlivě tuhl, své bílé pavoučí prsty křečovitě zaťaté a klouby odporně naběhlé. Strnulé oči teď byly jen vypouleným párem dětských skleněnek a třeba... A třeba ani žádnou epifýzu nemá, napadlo mě pojednou.

Natož pak duši. A co vím, třeba největší hříšníci ani nemají právo opustit své tělo, nebo snad i na tohle téma neexistuje pseudovědecká teorie?

Anebo je docela dobře možné, že to těm zlým trvá celé měsíce, ne? začínal jsem se v kůlně už nudit, ale tu se otevřely dveře na setmělou zahradu a...

„Tady leží,“ ukázala Ivana manželovi úplně poklidně mrtvolu. Asi tak nějak jako provinilá holčička.

„No, pozdrav pánbů,“ odfoukl si a já uviděl s jistou úlevou, že společně táhnou nejenom za jeden provaz, ale i obrovskou krabici od parabolické antény.

„To ale bude tvrděj oříšek,“ změřil si Ivana zkrvavené tělo očima šikového krejčího a pak si obdobně přeměřil i manželku, i když pohledem o hodně víc zdrcujícím. „Víš, že bys zasloužila na holou?“

Ani nedutala. Stáli nad zkrouceným tělem taky zkormouceně až zhrouceně a připomínali mi dva kuriózní otazníky. Škvírou pootevřených dveří za nimi dovnitř mlsně nakoukl bledý měsíc. Byli tu jen oni dva - a já - a pak ta mrtvola. To celé skoro uprostřed zahrady. A Harry Lavrentij náhle jen jako mrtvý mezi dvěma živými.

Vzala manžela za prsty, ale jeho výčitce tím nepředěšla.

„Tak už zase jeden,“ zahuhlal černočerně i s poněkud nepřístojnou ironií.

„Zase už jeden třetí, který nám tady přebývá.“

A narážel těmi slovy bezpochyby už na mou smrt.

Shlíželi na další mrtvolu bezradně.

59. Situace hodná zabíjení

Ale nakonec s ním nedělali štráchy. Vstrčili Lavrentije do podlouhlé krabice od antény, kterou předtím vzorně vystlali hoblinami, a Ivan rozdělal hodně řídký cement. Ten poté rozlívál skoro jako kuchař polevu, jenže zvolna po mrtvole. Hotovo? Hotovo! A už jen přisypat nějaké další hobliny a Ivanka všecičko uplácala lopatkou - a bylo to, jak říkali zlobílci. Asi jako když pejsek s kočičkou vyráběli dort, ale ve finále Ivana s Ivanem stvořili docela úhledný balík.

„Je jedna báseň,“ hvízdal on, anžto výsledek nepůsobil ani trochu ZÁLUDNĚ.

„A je to!“ oprášila si Ivana dlaně a spokojeně se na sebe usmáli.

„Ale kam teď s ním?“ opakoval Ivan už asi potřetí.

„Co ho třeba poslat do Sedlice u Sniny?“ vzpomněla po pošťácku na nejvýchodnější slovenskou obec.

„Hm. Anebo do Aucklandu na Nový Zéland, co říkáš, ty chytrá?“ poklepal Ivaně s jistým despektem na čelo. Ale najednou ji i objal, asi jako bych to udělal i já.

Líbalí se nad tou spouští - a on ji i zlobil svými prsty, které obvykle strkal, kamkoli ho napadlo, až jsem se na to zase skoro nedokázal dívat. Ovšem ono slůvko „skoro“ je v tomto případě vždycky důležité.

„A víš co, má milá? My tu naši poštu docela vynecháme,“ vydechl Ivan konečně. „Tedy aspoň protentokrát.“ A pokračoval v řeči rezolutním tónem gentlemana, který přechovává v malíčku celé dějiny zločinu. „Rozesílat mrtvolky po kouskách uvnitř kufrů, už tu totiž bylo tisíckrát - a je to příliš nebezpečné.“

„To vím taky. I bez tebe. Ale co tedy s ním chceš provést?“

„Vím co. Ivano, uděláme to jinak. Úplně... jinak. Uděláme to nově.“

„A ty už máš plán?“ vyhrkla.

Stručně ji s ním seznámil až po půlnoci v posteli a až pak se dokázal vrátit k problému i pouhým srdcem. „Ale vždyť tys ho rozstřílela jako cedník,“ vyhrkl... A přece se opět vzpamatoval a už po chvíli Ivaně s ironií poklepal na rameno. „Hele, a to tě kdo učil? Takhle bestiálně vraždit?“ A vzrušeně jí laskal hladké boky. „A víš, že jseš pěkně praštěná?“ A zkoušel ji vzrušit ještě víc. „Anebo jsi fakt měla takovej vztek?“

„To si piš, že měla. A pifku,“ změřila si manžela asi jako nějaká pochmurná švadlena z hororu. „A ŠILA bych to do něj klíd' o píd' o hodinu.“ Usedla na posteli a propletenými prsty si sevřela nahé koleno. „A chápej proč. Vždyť to jsi byl i TY... Teda v tu chvíli... A to byl i Lorenc, rozumíš, to jste snad byli vy všichni, chlapi, anebo já nevím, ale...“ polykala křečovitý pláč. „Připravili jste mi přece trápení, vy dva. Anebo ne? Nejdřív Lorenc, když se nechal poklidně odbouchnout v kině... No, a pak i ty. To když se všechno odhalilo.“ A otřela si teatrálně řasu. „Ale z čeho jsi tomu Harrymu, proboha, zaplatil? To mi nikdy nevysvětlíš. Ach, Ivane, uznej sám, že to byla situace hodná zabíjení.“

A rozbrečela se znovu a plakala, až dokud ji zase trochu nepomuchlal v náruči - a ona jeho. Což dělala, asi jako by si chtěla Ivana uhníst zpátky do své původní idealistické představy. Anebo prostě jen do papírové kuličky?... Nu, líbala ho rozhodně dost a snad až jako ďábel. I na oči - a on ji hladil po ramenou a po šíji i po vlasech a po páteři a po nohách, a ne, nevzpomínám si, že by se k sobě kdy předtím až takhle měli. A z Lavrentijova pomyslného hlediska to bylo pochopitelně odporné, protože oni se cítili zcela nevinní... a vražda je stmelila. „Ale stejně. Stejně bys zasloužil taky rozstřílet,“ častovali se sice navzájem ujištěními, nicméně nemyslili je vážně. A on prý: „Já? Ne, to kvůli tobě nás zavřou, ty má Bonnie. To tys to přepískla.“

„Ne, ty jsi začal, Clyde Barrow.“

A on se jí díval zblízka do očí a s výčitkou si ji přidržoval těsně před sebou, ale nic víc. „A copak ty si z toho opravdu nic neděláš?“

„Já? Je mi to šumafuk!“

Ale přece potřásla hlavou. Ale přece aspoň zkroušeně sklopila oči. „I když mě samozřejmě mrzí, že jsem nás dostala do takové šlamastiky.“

„Jo. Do šlamastiky,“ zopakoval až skoro nevěřičně to slovo... a pozoroval choť ještě víc než užasle. Ale i s pochmurnou úctou.

„A koneckonců... Byl to jenom revizor, ne?“ dodala. „Není ho škoda, nemyslím že jo. A abych ti pravdu řekla,“ usmála se jako ledová královna, „tak nebude mrtvý páchnout o nic víc než zaživa a koneckonců, tys mu platil. Panenko skákává! Ne? To ty jsi začal a sebral mi nevinnou známost s Lorencem,“ a chytla se za hlavu. „Ach, proč jsem si jen nevzala Pištu Hufnágla.“

A tak spolu rokovali, zatímco v druhém pokoji za zdí tichounce oddychovali zlobílci snící i se světluškami v kebulkách. A tu se jejich vražední rodiče pojednou spontánně vyhrabali zpod pokrývky... a přešli k nim. Stanuli až užasle nad postýlkami, ale stále i pokorně, a nadále neměli ani ponětí o mé přítomnosti, anebo aspoň o blikavém životě tajuplných světýlek...

A přece jsem jasně cítil, že právě těmi body v hlavách jsou s dětmi spojeni. A to daleko vroucněji, než jsem kdy mohl být spojen já.

60. Díky, já nelovím aneb Jeho kající zpověď (v posteli podaná)

A pak si vlezli zpátky pod peřinu a Ivan jí s krátkými, bohatě využitými přestávkami všechno vyprávěl.

„Pamatuješ, jak jsem měl tenkrát ty čtyři noční za sebou a jak pořád chumelilo a ty jsi doma tvrdla sama?“

„Ano. To už je dávno.“

“Ale právě tehdy se to stalo. Pořád to vidím. A sám sebe, jak otráveně lezu do tramvaje a zase jedu ránem do práce a starosti mi přitom dělá i Lorenc.“

„Užíral jsi se? Zbytečně!“

„Jasně. I mně se tehdy vybavovaly tvé pohrdlivé průpovídky o něm. Ale jeden nikdy neví a já... Vždycky jsem býval žárlivec a dodnes si neumím dost dobře pomoci, víš to přece sama, no... A najednou jsem se naštvál, tenkrát, a opakoval si už jenom: ach, ach, ten Lorenc, ach, ta prožluklá oběžnice mé ženy! Ech, odpálit ji dynamitem či přefíknout ji laserovým paprskem. Odstřelit ji z té její stupidně stacionární dráhy a... A nebuš do mě,“ odrazil Ivanu.

„Však bylo proč tě podezírat. Já... Pořád jsem si moc přesně pamatoval, jak ses onehdy pyšně spláchla na celé ty tři dni. A ženský lžou, říkal jsem si zaujatě...“ Odmlčel se.

Odsekla: „Snad. Ale ještě se nenarodil chlap, kterému bychom mohli do očí říct, co si o něm opravdu myslíme.“ A charakteristicky se pousmála levým koutkem. „A vůbec. Manželé si ani nemají všechno říkat, to je přece jasný jak facka.“

„Je. Ale já se bál, že sis něco začala s Lorencem - i opravdicky. A že je to vážné - a nehihněj se. Bál jsem se, protože já ho pořád viděl. A Lorenc... No, mátl mě a těžko ti to úplně vysvětlit...“ Zarazil se a já jeho zpověď poslouchal stále překvapeněji. Copak z něj, propána, nakonec ještě vypadne? Byl mi vždycky trochu záhadou, tak jako já jemu. A Ivana řekla: „Vadil ti!“

„Jo. Dráždil, dráždil mě, a pak... Už bych ho nejradši rozsekal na kousky - a ty zametl až někam pod stůl, ale ne ovšem ten náš. A přece taky v práci zametáš použité plomby z poštovních pytlů, ne? Vygumovat tak TOHO TŘETÍHO, říkal jsem si. Vyzmizikovat pana nadbytečného ze světa a našich životů, Jenom pryč s ním, když je tak nadpočetný. To jsem si

pořád bolestínsky opakoval a představoval si, jak mu někde na poště i tajně smolíš dopisy. A Lorenci, miluji Tě, ale nesmíš to nikomu říct. Tvá Ivana. To že tam stojí...“ zadrhl se.

„A dál?“ usmála se rozmarně ta, na kterou bylo žárleno.

„Toho zasněženého večera se trojka obzvláště kodrcala. Vlekla se... a já si do rytmu náprav nasupeně opakoval jen jedno: ONI DVA... se přece musí někde tajně scházet, ne? Oni dva. A já, kašpar, jedu zatím na noční.

Kontrola jízdenek! zaznělo vtom za mnou, až jako z jiné dimenze. Automaticky jsem tasil legitimaci a na otravu se nepodíváš, že ano, ale i tak jsem si uvědomil zvláštnost. On reviduje zpředu dozadu...

Je snad úplně nový? Anebo docela amatér? To už mi ale průkazku vracel – a i s navštívenkou. No, chňápeš tu drzost? A byla to hodně divná vizitka. Stálo tam:

Harry

Lavrentij

Revize

Odstřel

vysoké

Rozptyl

To celé ohydně titěrnými písmenky, která vyhlížela zrovna jako rozšlapaní mravenci, a když jsem to přečetl, tak mi ten cizinec úplně flegmaticky povídá: Dali mi na vás tip.

Vzhlédl jsem a za brýlemi se schovávala bílá tvář bez výrazu. Ne, tu vizitku ovšem nešlo brát vážně. A že prý odstřel vysoké. Tak povídám: Díky. Díky, ale nelovím.

Jenže ten strašák tam trčel dál, skoro jako podebraný palec, a já dodal: A vysokou už vůbec ne. A ani se s nikým nerozptyluju, víte?

A připojil jsem úšklebek, abych dotěru už konečně odradil. Teplouš nějaký. Víte, co, nechte si vytipovat svůdnějšího partnera! blýsklo mnou. A byl to věru divný patron - a nepřipadal mi ani trochu sympatický.

Však taky šlo o revizora. Nakonec už se mi z jeho přítomnosti zvedal žaludek, jenže místo aby se uklidil do smetí, povídá ten hajzl, jako by se nechumelilo – přičemž za okýnkem chumelilo hrozně moc. Takže povídá: Nelovíte? Hm. Ale vaše paní lovena bývá.

Co to je za kecy! vyskočil jsem, ale strašná síla ďábla mě v tu ránu stlačila za ramena, načež si přisedl, načež se vmáčkkl do sesle vedle.

Zatímco já zase radši lapám černé pasažéry, pokračoval klidně. Jenže to se tak nerentuje.

A já: Jste blázen a jdete mi na nervy.

I když Lorence složím jako škodnou? povídá docela bezelstně. Načež jsem vstal a vystoupil, jenže ten jeho chrapot mi už pak zněl v uších celou noční.

Složím pro vás jednoho Ripley Lorence! To řekl, asi jako někdo jiný poví: A složím pro vás básničku. A ne, nešlo mi to z hlavy. Stále jsem si to opakoval. Jako by mě ten démon zhypnotizoval anebo uřkl... Jen já to pro vás opravdu udělám, přičemž na rubu vizitky jsem k ránu objevil i vyúčtování.“

A přistrčil Ivaně před oči vápenně bílou kartičku s pohřební obrubou a četl: „Záloha.“ Přičemž vedle stála nevysoká cifra a pod ní bylo připsáno: Předejte mi ji na rozptylové loučce ústředního hřbitova v poledne dne...

A ještě pod tím stálo: Doplatek při pohřbu. Tamtéž.

„Vidíš to?“

„Ale božíčku, to je prostě recese,“ rozesmála se Ivana.

„Proč?“

„Ale samozřejmě proto, že seriózní služby podobného druhu se poskytují jinak.“

„Opravdu?“

„No jistě, Ivane. Stálo by tu přece číslo tajného konta, ne? Ach, to tě nenapadlo?“ A poklepala na žertovnou vizitku.

„No, napadlo... Jistě. Jinak bych to přece oznámil na policii.“

„Hm. Ale když tě to napadlo, tak proč jsi pak šel na rozptylovou loučku?“

„Proč? Protože jsem pochopil, že ten recesista tam prostě bude.“

61. Pošta po ránu

„A pak jsem spatřil Gregoryho. Hrozně ledabyle se opíral o stěnu pošty a nevíš si ničeho kolem. Jen na mne zíral, jen tak upřeně zíral, jenže jeho obličej postrádal téměř jakýkoli výraz...“

A rázem mi vyschlo v ústech, protože Gregoryho nikdo mimo mne neviděl. Prostě okolo něj procházeli a pokračovali dál, jako by se nechumelilo. A dívali se skrz.

Musím se dozvědět pravdu, Fenny, povídám. Pověz mi, co se stalo s Gregorym?

Odešel na druhou stranu.

Ale on se vrací, vid’?

Přítakal.

A ty ho vidíš.

A on vidí nás. Dívá se a dívá a touží se nás dotknout.

Dotknout?

Jako předtím.“ Peter Straub: Ghost Story

Ávie zabrzdila před poštou a vyplašila vypasenou kosici. Písk, písk! otvírala zobáček a kos na ni reagoval z haldy odpadu. Ptačí dialog vzápětí přehlušily hlasy nakladačů. „Mišunk,“ halekal někdo z nitra oprýskaného hangáru a znamenalo to, že se budou nejprve nakládat ty nejobyčejnější balíky. Ivan vyskočil z Kodrcala, právě když už jiná dvě kodrcadla odjížděla.

„Hodek a Matoušek mě zase předběhli,“ mávl za nimi otráveně a já zatím profícel stěnou jeho auta i cihlovou zdí a vznášel jsem se nad skladištěm.

Balíky spočívaly na vozících, mezi nimiž se motali rozespálí překladači, nyní však už pilní jako mravenci, a já si při tom pohledu vzpomněl, jak Ivana kdysi poštu trpělivě zjednodušovala zlobílkům – tedy když po dětsku umírali zvědavostí.

„Copak tyhle balíky s krvavou nálepkou?“ ptali se třeba.

„Ty jsou cenné. Cenovky.“ „A se žlutou?“ „Přečti si to přece sám... No? Co je tam napsáno?“ „Pilně!“

Ale okolo se teď i tehdy válely i pytle, a to s červenobílými pruhy - a dost surově rdoušené „pod krkem“, ba hodněkrát obtočené škrtidlem a krutě stažené, přičemž pod provázkem vězely různé kartičky. Jednak bílé, jednak červené. Ale pokaždé se směrovým číslem či přímo jménem obce.

„To jsou vlaječky,“ vysvětlila tenkrát Ivana dětem.

„Ale proč jsou některý tak krvavý?“

„Protože v rudě značených pytlích se posílají cenná psaní. A taky doporučená.“

„Tady na tom vaku ale visí ještě něco, mamí.“

„No jo, jistě. Olovená plomba. Uvnitř totiž povezeme prachy.“

Vrátil jsem se v mysli k dnešku - a dál se díval. A naslouchal. „Kdepak se couráte?“ podala zrovna vedoucí mravenčího mumraje Ivanovi papíry od zásilek. „Hele, tady máš seznam cenovek a tady peněžních pytlů - a bacha, vezeš skoro čtyři milióny,“ varovala, zatímco Ivana už se řítíla vzhůru po uzounkých schodech a za letu hlodala novou půlku šťavnatého citrónu. A dál a dál pelášila dlouhou chodbou, tak jsem to rozletěl za ní skrz patero příček a dvě poštovní kanceláře, až jsem se „zapíchl“ do stolu hodné paní dispečerky Ladmanové. Zatímco Ivanka teprve dobíhala.

„Á, jdeš si pro bambitku?“ skousla Ladmanka ještě v polospánku housku a já si bezděky všiml, že před ní leží včerejší noviny s povídkou Richarda Hardwicka V hrobě je skvěle. „Jen se, má milá, neopomeň podepsat. Jo, a tady vem ručník.“

„Na co ručník?“ vrazila Ivana do kapsy nafasovanou pistolí.

„Ten, co visí v Bezvěrově na ubytovně, už je prý strašně špinavej... Ačkoli...“ přimhouřila Ladmanka oči. „Dost možná jsou to jen klepy. U pošty, holka, nikdá nevíš. Ale sluší ti to. Něco nového?“

„A u vás, paní Ladmanová?“

„Ani ti nevím,“ spolkla dispečerka i pár slunečnicových semínek a s despektem pohlédla na rádio. „President už zase říkal, že je náramně spokojen.“

„Tak to jsme dva.“

A toužila, aby to mohlo znít i jako její leitmotiv. A se zlobílkou čtyři, dodávala by totiž vždycky.

„Jedeš dneska s Ivanem, co?“ konstatovala Ladmanka. „Děláte si výlet. Tak trochu. Dobře, dobře. Vyříd' mu ale, že hospoda je v Bezvěrově už čtrnáct dní zavřená. Prý snad kvůli nějaké rozkrádačce. Tak ať se na to psychicky připraví.“

„Stejně řídí. Však víte. Ale vyřídím,“ cpala si Ivana do kapes náhradní zásobníky, zatímco šarmantní dáma ji nostalgicky pozorovala zpod přivřených víček: „A dej si taky semínko. Je to zdravý!“

„Dík, už cucám citrón.“

„Ale dnes ti to, holka, fakticky sluší. Počkej...“ shrnula Ladmanka semínka a... Ustrnula najednou s vyvalenýma očima. „Vždyť ty máš ten svůj věčnej šátek pocákaný krví.“

„Co?“

A vražednice s hrůzou přitiskla bradu na prsa. Šilhala si vyvaleně ke krku, ale Ladmanka, ta se nemohla udržet smíchy: „Apríl!“

Rázně vstala. „A všechno nejlepší k narozeninám, Ivanko,“ podala mé krásce velevážně pravici a ani si nevšimla, s jak obrovskou úlevou novopečená třicátnice napravila podklesnutí v kolenou.

„Co zlobílcí?“ ptala se plynule a dál slovnatá dispečerka.

„Uvažujem o tretím,“ plácla má láska, ale súčasne i trochu bezradne pokrčila ramený, jako by si na tretí porod už vlastne netroufala.

„Ho hó. A není TEN TŘETÍ už nakonec na cestě?“ vyhrkla živě Ladmanová a Ivana k mému překvapení zčervenala jako jahoda a zmateně se zadívala stranou - shodou okolností právě do místa, z kterého jsem je sledoval. A stejně tě miluju! blesklo mnou. A to já chtěl třetí dítě s tebou, i když chápu, že to nešlo, ale svým srdcem jsem chtěl, rozumíš? A svou láskou tě jsem taky hoden - a překvapeně jsem zpozoroval, jak zůstala na pár vteřin až nezapomenutelně nepřítomna v čase, a tedy skoro jako já, a přísahal bych, že tehdy onu mou myšlenku zaznamenala nějakým šestým smyslem, a uvěřil jsem bláznivě, že přijde-li opravdu i třetí děcko, vznikne i díky mému čeření. A díky věčnému obletování a protínání Ivaniny postavy... Vtom se vzpamatovala.

„Snad už to tentokrát bude holka.“ To řekla, a nemohla ovšem tušit, jak ji v tu samou chvíli znervózněle popichuji. A pích ještě jednou do žlutého stahovala pod břichem. A pích, když už nedojde na sex. A pích, přišlo mi líto, že stahovalo nikdy nedokážu uvolnit... A to vůbec nejměšnější, co kdy můžete dělat, je dotýkat se z hrobu úplné prázdnoty. Ať už prsty nebo rty. Vím o tom něco a je to, jako byste si chtěli ohmatat samu fatu morganu...

A vidíte, přece jsem to už zas prováděl - a miluju ji, bože, a ty to víš (taky jeden leitmotiv). A chci ji chránit a děti jakbysmet a i tu holku, která teprve přijde, a to i než se narodí a... znovu a znovu jsem Ivanu popleteně štouchal do centra kuriózního stahovadla, ale nic necítila.

„Moc vám to dítě přeju,“ dodala paní Ladmanová. „A nějak i cítím, že právě teď bude vůbec nejvydařenější. I v kostech mi to zpívá,“ rozhlédla se zaraženě skrze mne.

„A já ani nevím proč,“ odpověděla Ivana, „ale taky mám pocit, že na to právě přišel čas.“ A rozpačité se skrze mne protáhla a ještě rozpačíteji spolu se mnou a jedním rázem popotáhla za svěšenou tkaničku stahovala, která jí visela dolů přes břicho... „Tak ještě tuhle holku - a končíme.“

62. Muž, který býval vtipnější (a jak se setkává s perlou pošty)

„Tak mě napadá: Jestlipak se duchové zabývají i svým znovuzrozením? Nebo aspoň v duchu?“ 388. otázka z Kardecovy Knihy duchů. A odpověď? „Asi budou i takoví, kteří na znovuzrození ani nepomyslí a vůbec tu možnost nechápou. Ale pro jiné tam snad je trestem spíš stálá nejistota. A někteří svou šanci znova se narodit intuitivně tuší.“

A já? A já snad nic netušil? Nevím, ale teď jsem zrovna jen tak mžoural, asi jako nedotažený kocour.

Tu náhle k dispečerce vešel Zdeněk Hanzlíček.

Byl tu, ale i nebyl, a nad vyhrnutým límcem baloňáku výraz člověka, který nespal od roku devatenáct set šedesát čtyři. Až Ivanino zvonivé zasmání ho trochu probralo: „Nazdar, ty Perlo pošty,“ pozdravil ji.

„Ahoj, Zdendo.“

Převzal pistoli a zkusmo ji odjistil. „A už se našla ta pohřešená bouchačka?“

„Kdepak,“ začala hned Ladmanka lamentovat. „Nějakej vykuk ji asi zašil. I s náboji.“ A Ivana sebou cukla a zrudla, kdovíproč.

„Jé, já se tu vybavuju - a manžel už jistě startuje,“ vzpomněla si náhle. „No nic, už musím letět. Poroučím se!“ Odkvačila.

„A heleme. Tak oni spolu dneska pálí do Bezvěrova?“ koukal za ní Hanzlíček zasmušile.

„Jo, Zdendo. A co ty? Který jedeš kurs?“

„Ale, Starý Plzenec.“ A pečlivě se stolu sbíral diety na svačinu, aniž tušil, že je vybírá i z mého žaludku.

„Ivance to sluší, co?“ opakovala Ladmanka už asi potřetí.

„Na poště nejhezčí ženská, nedá se nic dělat,“ zamručel znalec, když se podepisoval. „Tedy hned po vás.“

„Ano, a má filipa,“ změřila si pověstného Zdendu od botasek až k obličejí: „Taky by ses už měl po někom poohlédnout. Určitě. Jsi také na světlovlásky?“

Zdenda se ještě jednou ohlédl do nekonečné poštovní chodby, kterou už má láska mezitím unikla, jenže tím tunelem se nyní dunivě blížil další spící pošťák Wendy Matějka. I toho však Ivana jistě už povzbudila, když se míjeli. A líbila se zkrátka všem.

„A já taky padám,“ vzpřimil se Hanzlíček, ale ve dveřích se ještě otočil, asi jako poručík Columbo: „Jo, a abych nezapomněl,“ zvedl i ruku. „Vy za sebou máte ducha Marty Hopkirka.“

A než ve mně stačilo hrknout, dopověděl: „Apríl!“

„Hm. Bývals vtipnější,“ zasmušila se Ladmanka.

„Vím. Ale vy taky. U pošty se holt rychle stárne a rychle blbne.“

63. Mrtvý Ripley Lorenc a ještě mrtvější Harry Lavrentij

Sotva Ivana naskočila, ávie odstartovala od pošty jako modré ferrari.

„Proč se tak čertila ta babka z překládky? ptal se táty starší zlobílek. „Že už máme zpoždění?“

„Nebo si dala ráno do kafe víc cukru,“ podrbal ho otec za ušima.

„Děti jí asi moc utáhly zubní pastu,“ smála se Ivana a rodina zase pospolu. Fajn! Zařadil trojku a Kodrcadlo přestalo i kodrcat a jen kdesi v haldě pytlů na korbě zněla z rozbitého hodinového strojku až do omrzení se opakující melodie Nebeští jezdci! I já byl ovšem takovým jezdcem na obloze, i když bez koně, a tak jsem je následoval, a přece při písni chvílemi dřímал.

A chvílemi zase ony hodinky zkoušel vypátrat, nicméně jakmile Ivan vyjel z města, vrátil jsem se zvědavě dopředu do kabiny.

Na přední sklo už taky nalepení zlobíci určovali dopravní značky a kritizovali zaplevelená pole, ale já viděl víc a tatáž krajina přede mnou visela v prázdnu, asi jako mé marné sny o ztraceném životě s nimi.

A sledoval jsem Kodrcadlo ujíždět vysoko nad černou plání záhrobní planety a užasle si připomínal naivitu duchařských filmů, které se mi postupně vybavovaly. Polib mě na rozloučenou... a snímek Navždy od Spielberga... a Přátelé z onoho světa podle románu Thorne Smithe. Propána, ale tam je to přece zrovinka obráceně, ne? A živý pan Topper má za přátele manžele, kteří se hned na začátku zabijí... taky v jakémsi kodrcadle. No, ale oni mu i mrtvi pomáhají.

„Co je to za vzdálené kopce, mami?“ ptali se zvědavci. „Pyreneje?“

„A kde přesně začnou stavět novou poštu, táto? Tady v Křimicích?“

„Asi támhle na poli. Tam, jak rostou kopřivy,“ hučel. „Ale už se na to chystají od roku devatenáct set čtyřicet pět.“

„A proč na to víc nešlápněš? Tak jako ráno?“

„Nejsme v Monze. Z té pošty vzadu by byla za chvíli marmeláda, chytráku.“

„Koukej, tati, ta osamělá lípa na obzoru. Vid', že dojedem až pod ni!“

„Kvůli tvým očím,“ točil volantem.

„Tati, tati, dojed'me tam! Vždyť je teprv ráno. A já chci vidět, jaké to tam je. Tam pod lipou, tam na zemi u mravenců, rozumíš? A to bude naše první dnešní dobrodružství.“

„A co jako?“

„No, vyšplhat dovnitř do její koruny přece. Hele, a ten strom má i bradu. Ne, celý obličej.“

„Í!“ rozkřičel se hned ten menší. „Záluda!“

Také jsem tím směrem unaveně pohlédl - a na mou duši. Tam, co bylo nebe podepřeno hráběmi, se na horizontu hmotného světa vypínal strom, jehož koruna připomínala Lavrentijovu hlavu z profilu. Až jsem se bezděky ohlédl. Ale žlutý balík dál nehybně odpočíval v koutě korby zavalen teď zpola ostatními. A tam vespod teď i vězelo ono tělo, tak jako v doupěti... V onom jediném balíku bez adresy - a naloženém už předem.

Radši jsem se znovu zadíval dopředu. Silnicí byl šedý pás - a bez přestání pod námi mizel. Zlobílci hýřili energií jako dva všetečkové a celá naše šestice se i s poštou řítila do neznáma. A čtyři živí vpředu - a dva mrtví tady za nimi. Dva mrtví jménem Lorenc a Lavrentij. Anebo ještě jinak řečeno: Já, ten úkladně v kině zavražděný na stráži u vlastního vraha... A párek ÚKLADNĚ zamilovaných hlídaných svými vlastními oběťmi...

64. Hloub do lesů, hloub do nebe

Kluci dál zírali do krajiny a k smrti rádi naslouchali legendám, které jim Ivana uměla tak skvěle vyprávět a v nichž často bývala i ústřední hrdinkou. Líbilo se jim třeba, jak vzpomínala na chvíle, kdy uhánějíc nocí spávala až do klubička stočena vzadu ve svém poštovním autobuse, tedy přesněji řečeno ve všelikých dost dokonalých pelíšcích, které uměla budovat z balíků, zatímco pan šofér jí to záviděl... Ale někdy i strhl řízení do zatáčky a...

A Ivan strhl Kodrcadlo stranou... a už stáli před malou žlutou poštičkou, to jen já se zapomněl a letěl ještě chvíli a setrvačností a předním sklem dál.

„Kozolupy,“ hlásili zlobílci s nosy v mapě.

„Jo. Tak sypte pomáhat,“ vystrčila je za Ivanem, který už otvíral zadní dveře, a svišti se mohli přetrhout, kdo bude u haldy pošty první. Proběhli i mnou a hrr na balíky. Opět úplní draci. Kdyby jen měli potuchy, co se hnilobně rozkládá sotva pár centimetrů od nich v oné těžkotonážní a odporně žluté krabici od parabolické antény.

„Šup, šup, všecko ven,“ velel Ivan své jednotce a milióny korun v pytlích počaly opisovat balistické křivky. A opět skrz naskrz mnou, k pomoci se nehodícím Lorencem. „Ale pozor, na jednom balíku stálo KŘEHKÉ,“ úpěl Ivan, avšak pošta svištěla, až to řinčelo, a snad pouze morče v kleci přenesl menší zlobílek dostatečně opatrně. „Vypadá skoro jako naše, vid' táto.“

„Všechno?“

„Pro Kozolupy všechno, admirále!“ zasalutovalo menší zlobidlo. „I kozy, i lupy.“ „Fajn. Tak můžem pokračovat v krasojízdě. Naskočte na palubu.“ „Podle rozkazu,“ zavýskli svižníci a uvnitř se hned opět nalepili na okno.

Ivan zkontroloval Lavrentijovo obydlí... a už se kodrcalo dál a až do Úlic a do Pernarce a do Úněšova a Krs a všude se stejně neopatrně vykládalo a Ivan všude stejně opatrně dodával „a

pozor, ten žlutý omylem nevyhodíte“. A čím byla korba prázdnější, tím tu žádost na srdce synů kladl nervózněji a tím udiveněji oni odpovídali: „Ale táto, vždyť na něm stejně není adresa. Ani žádný odesílatel.“

„Vážně ne?“ zahučel pokaždé.

„Ne. A tak už se vymáčkni. Co s ním nakonec provedem?“ A ten druhý nadšeně: „Necháme si ho?“ Ale ten menší hoch: „Kouknem se dovnitř?“

„Já vám dám dovnitř, ještě tohle. Porušovat poštovní tajemství. Zkuste na žlutáse máknout a pošlu vás poštou až do Tramtárie.“

„Už se klepem,“ nebáli se nic.

„Anebo rovnou k Záludovi.“

A zase dál... se jelo a jako by i hloub. A hloub a do lesů a dokonce i ze své dimenze jsem už postřehl pozemsky magický přísvit, který teď Kodrcadlo obklopil, a silnička se úžila, víc a víc, a několikrát jsme uháněli celými tunely, jejichž stěny sestávaly z okoralých kmenů. A smrky po stranách připomínaly sloupoví, které nakonec každého nepostřehnutelně uvězní, až jako do básničky. Ale projeli jsme a živi a zdraví, tedy oni určitě, a zas už nad námi sklenuly své koruny lípy. A pak i duby, asi jako když se propletou prsty.

„Vonící...“ stahovali zlobílci okénka. „Táto, kam jsme to, propána, vjeli?“

„Hloub do nebe,“ pousmála se Ivana romanticky a její manžel a spoluviník to odsouhlasil a „chvostuško!“ křičel menší syn na od cesty pelášící veverku... a za zatáčkou pak zase na listonošku obcházející vesničky: „Poštolko!“

„Ahoj!“ zamávala jim dívka a starší zlobílek chtěl mermomocí zastavit. Ale ne vlastně kvůli krásce, u potoka. „Úžasňácky“ prý rozvodněného - a koryto oné bystřiny se z lesa skutečně vrhlo bezvadným skokem a až někam pod silnici a hučivě, dravě kolotalo, jako by nám podemílalo plány. Ale Ivan vedl Kodrcadlo pevně dál a jako král svět jim ležel u nohou... a mně vlastně taky.

„Ještě z vody čouhaj ostrý kry!“ křičel zlobílek tátovi do ucha vyčítavě a vítr mu na hlavě tvořil pitvorné vrabčí hnízdo. „Nerozhřátý kry!“ A pořád vidím Ivaniny něžné prsty, jak tomu chlapci zlehka vjíždějí do vlasů, tak jako hřebeny. „A víš, že než ses, ty klučino, narodil, tak jsi taky existoval v takovém potůčku?“ řekla. „A jestlipak si pamatuješ, že když ti byly čtyři roky, už jsi nám o tom i vyprávěl?“

„Já? Opravdu? A co, vlastně?“ zapomněl dávno.

„No, že jsi byl před tímhle životem v nebi, nebičku, a takové věci.“ Odmlčela se. „Prý to ale není zase nic tak zvláštního, Ivane. Četla jsem, že plno děcek podobné věci vykládá, tedy asi tak okolo čtyř let.“

„A co jsem povídal já?“ nevěřil ještě stále rozpustílek.

„Že si tam s tebou hrála celá spousta dětí a že jste byli skvělí přátelé. A tak. Ale přišel čas a pojednou vás něco někam tlačilo a pojednou jste stáli u kolotavého potůčku. Ale ne všichni. Jen ti, co přišli na řadu a měli se zkrátka narodit. A pak, šups!“ Šťastně a s vírou si pokleपालa na žluté stahovadlo a tím i na břicho - a Ivan se rovněž usmál. „A šups mi dovnitř do břicha.“

65. Vevnitř

A ti čtyři také. A ještě hloub a hloub do kraje lesů se propadali a bořili, až zase přece vyjeli z jehličnaté hloubi do jara a ven a pálili to přes žlutobílé louky. Ale netrvalo to dlouho. Opět

přišly hvozdy a tentokrát ještě hustší. „Tak aspoň tady zastav, táto. Tamhle by tak šlo hrát na plíženou. Anebo v mechu...“

„Na zahradě si vyhraje až dost,“ okřikla ho Ivana.

„Ale koukni, mami, zkamenělej datel!“

„A co dělá?“ „Lelkuje. Žjú, ten je obrovskej.“ „Ale to je mrak, ty ťunt'o.“ A Kodrcadlo uhánělo dál do tajuplných pískových lomů a dolíků a mezi paloučky a projížděli střídavě i huňatě borovými lesíky, které až fantasticky prosvěťovalo ranní slunce, a svištěli krajinou, která je opravdu zajala. A byli v ní vevnitř, to bylo hlavní, a pochvalovali si to bez ustání. Vlastně putovali i kraji všech mých nedosažitelných snů. A tak vesele - a ještě stále tak živí.

Následovala předposlední zastávka ve vsi Úterý a zlobílci tam nabrali i předposlední várku pošty a hned v následující serpentýně tatínka konečně i přesvědčili, aby proti všem předpisům na chvíli přece jen zastavil a hned začali sbírat loňské žaludy, a to úplně posedle.

„Na co vám budou, holoto?“ dotazovala se poněkud rezignovaně Ivana a mně bylo tak líto, že se nesmím vypyávat sám. A jak já těm klukům záviděl! Žaludy, dětství - a taky maminku jménem Ivana, tu hlavně. I všechny ty jejich poštilé hry na plíženou a hrabání i mírné pády, při nichž se teď ten menší rozmázl v krtině... „Blátáku, bahňáku!“ strouhal mu bráška mrkvičku a dobrotivá Ivanka jen spínala ruce: „No tak už se seberte a jedem.“

Ale kluci ji najednou nebrali vážně, tolik je skvělý svět říček pohltit. Ach, moct si zase takhle hrát, snil jsem. A to já bych tě, Ivano, vždycky poslechl, namlouval jsem si. A ve všem. A až jsem se musel sám nad sebou hořce rozesmát. Copak snad ji opravdu chci i za máti?

„Hej, nerozuměli jste česky?“ ozval se Ivan už ostřeji.

„Rozuměli, ale kam vede tahle pěšina?“

„Nemám ponětí. Nejspíš až za karlovarskou silnici.“

„A dál? Co tam začíná?“

Zaváhal. „Já myslím, že asi nedozírné plochy lesů, hrozně hlubokých a tmavě zelených.“

„A neprobádaných?“

Pokrčil rameny. „Jistě. Kdo se tam jednou ponoří, víckrát nevyjde.“

A jak to říkal, asi jen těžko tušil, že se mu už zase nořím do Ivany a že bych v téhle bytosti a matce už nejradši zůstal. Hm. A narodit se tak znovu... a ty bys mě všechno znovu i učila a... A...

„A tati, opravdu z těch lesů nikdy nikdo zbloudilý nevyjde?“

„Vícekrát už ne.“

„Ale nestraš.“

„Snad leda jako dým,“ smál se otec ponuře. „Jako dým z komína perníkové chaloupky,“ a ještě že mě neviděl, anžto i já byl taky dým a ten dým pouze nerad opouštěl Ivanino nitro a rodil se.

66. Bezbožný Bezvěrov

A pak to už vzal těmi nejfantastičtějšími zkratkami Stephena Kinga, takže jsme ještě před osmou ráno zabrzdlili před poslední poštou na trase, v Bezvěrově. Ó, ale jak vypadala pustě a zchátrale ona ztracená varta a podivná, tak podivná se mi zdála. I celá ves. Jako zapomenutá v těch jarních lesích. „A víte, kluci, že se tu dřív přepadaly poštovní dostavníky?“ dotvrdila hned má podezření Ivana.

Octli jsme se zkrátka ve vůbec nejbezbožnější díře střední Evropy, kde právě zavřeli i tu jedinou hospodu a v jejíž jednotě šlo nejspíš tak sehnat... sotva jednu věc, a tu se zde ještě ani nehodí jmenovat. „Nechcíp tam pes,“ říkával Hanzlíček, „chcíplo jich tam jedenatřicet.“

„Tak TADY budeme až do večera?“ řvali však a jásalí zlobílci, jimž se výlet i nadále zamlouval. „Hurá, táto, to jsme vždycky chtěli.“

„Ne až do večera,“ mírnil je. „Už ve čtyři odpoledne musíme zpátky a zase stavět na všech poštách.“

Ale kluci neposlouchali a hulákaje se řítili jako raketky v ústrety nějakým dětem na návsi. Byli docela společenští, musím říct, a díky tomu Ivana s Ivanem konečně osaměli.

V tichu. A ještě stále v kabině Kodrcala - a jen malý kousek od nás, mrtvol. Tedy od té skutečné i té už vypařené.

Tak pro tohle jsi ze sebe dělala ráno božskou? rozhlížel jsem se rozčarovane, ale ti se nemračili a jen soustředěně hleděli na baráček pošty, kde se teď konečně cosi pohnulo za záclonou. Otočil k Ivaně oči: „Jdeme na to?“

Přikývla. „Než začne smrdět.“

Vyskočili každý na svou stranu, asi jako by se odrazili od zrcadla a „dobrý den!“ předali paní poštmistrové pytel peněz a dva balíky (dokonce dva). Jako na oplátku obdrželi klíč od malé ložničky v prvním patře a také povlečení a Ivana už šplhala jako lasička nahoru, až snad poněkud bezbožně.

„Tak je to přece pravda,“ seskákala po schodech vzápětí.

„A co?“

„Špinavější ručník jsem ve střední Evropě opravdu ještě nikdy neviděla.“

A pak... pokračovali podle plánu. Ivan měl už opět nastartováno a Kodrcadlu okna jen drnčela. „Sedej.“

„Počkej, mám strašnou žízeň.“

„Sedej!“ A znovu vyjeli, až vibrace zvláčněly.

„Ale hospoda je zavřená,“ vzpomněla. Stejně zastavil u ní a hned uháněl naproti do zahrady. Začala se zatím malovat, což bylo počínání, které mi u ní vždy připadalo poněkud nemístné, ale vzrušovalo. Víš, ale i bez líčení jsi krásná! říkával jsem a naznačil dotek na její ruce... a nechal i jeden z polibků viset v prostoru, zhruba někde na rozhraní jejího spánku a vlasů...

„A teď mě omluv, pavouku,“ táhl jsem se už zase jako dým za Ivanem a skrz keře i napříč skalkou a až k hleděnému domku v zahradě. A on zatím bušil do dveří a hladil u rohožky smolně černé kotě, jež se mu otíralo o kotníky. Znovu a znovu přejížděl dlaní po prohýbajícím se hřbetě a hlesl: „Tak ty už jsi jarní? A tak samo?“ Pak zaváhal. „Ale kde máš brášku nebo ségru?“ A hrabalovské koťátko intenzivně předlo a šplhalo mu po těle, až se nakonec majetnický usadilo na rameni: A už mě nesetřeseš, parde!

Z domu vyplula šarmantní dáma, ještě hezčí než paní Ladmanová.

„Á, pošta!“ broukla. Poklepávala na zábradlí schodů detektivkou a její lehce svůdný úsměv byl pečeti vnitřních záhad. „Příště zvoň u vrátek, Ivane,“ strčila mu až pod nos odrbané vydání románu Pošták zvoní vždycky dvakrát, a on se jí radši vyptával, co je nového. „A prý že vám tu zas vybilili knajpu?“

„Ba, ba.“ A zešíroka se na Ivana usmívala. „Jen pojd' dál, pošťáku. A nechcete s Ivanou kotě? Pro kluky!“

Odmítl. „A mám dnes docela foťr,“ ohlédl se korunami jabloní... Útlá Ivana lelkovala u Kodrcadla a bezmyšlenkovitě nakopla oblý kamínek špicí své legrační martensky. Bink! odrazil se od okna pošty, až se zlobilka polekala a otočila k onomu místu trochu pozdě zády. Klátila se vám najednou o hodně jinak než dáma... a dokonce zkoušela skákat panáka.

Ivan oči zase odvrátil.

„Aha,“ řekla paní Milá. „Tak pojd'.“ A vedla pokorného Ivana podle zápraží a až za skleník. Pak vedle králíkáren a k podbělu a dál ke kamenům pokrytým červenými plošticemi. Nakonec došli k obrovské stodole.

„Mám to nově vyskládáno tady,“ koplá Milá do vrat jako Jean Claude van Damme a jedno křídlo se s příšerným vrzáním začalo rozšklebovat, aby odhalilo podivuhodné útroby stodoly. Páni! blesklo mnou. Tak tomuhle opravdu říkám bezvěrná BEZBOŽNOST.

Protože gigantická stodola byla od podlahy až k podkroví napěchována pivem a úhledné basy dvanáctek zářily sesazeny jedna v druhou. „Věru že slušná náhražka za knajpu,“ broukl jsem ztuhle před tím pohádkovým královstvím. „Copak,“ koukla milá na stálého zákazníka. „Uletěly vám včely?“

Ivan mlčel, zatímco kotě na jeho rameni bujaře předlo do ticha její zahrady. Olízl suché rty šoféra: „No, tak mi dejte jedno.“

Neodpovídala.

„A jedno limo.“

67. V Bezvěrově straší čtyři staří braši aneb Svatý Ivan pod Skalou, společná četba vzdělávací

„No, ale nějak se divila a zadarmíko mi přidala tohohle průvodce po okolí,“ dodal Ivan, když se zhluboka napili. A pak sedli do Kodrcala a ona začala publikací bezděky listovat. „Vydala Svatoivanská nadace? V Svatém Ivanu pod Skalou?“ Pak se zahleděla na fotografii skalního převisu, pod kterým jukal z vegetace úhledný kostelík. „Nejhezčí místo Českého krasu?“ podivovala se. „Že vřele zvou? Vápencová stěna se tyčí do výšky dvě stě tři metrů nad okolní lesy,“ četla, „a je korunována dřevěným křížem. Hmm... Už roku 1604 uložil polní maršál Rosswurm do zdejší země základní kámen kapličky, ale dávno, dávno předtím tu žil i vůbec první český poustevník.“ A teď už Ivana docela rozesmála - až pivo vyšplíchlo. „A ten bydlil v jeskyni, kterou dodnes najdete pod útesem, a býval navštěvován jen všelikou lesní havětí. Živil se kořínky a mlékem ochočené laně, ale koncem srpna 888 došlo v oblasti za prudké bouře ke zběsilé štvanici na obrovského medvěda... Jezdci lámané větve praštěly a mech odletoval v kusech zpod kopyt, tak jako jiskry od kamení. Setmělé nebe dunělo hromem a skučení vichřice neustávalo. Těťivy drnčely a jeden šíp náhle proklál i Ivanovu laň. No, ach jo. Mám číst dál?“

Ivan opět až zbožně usrkl žlutou limonádu a z návsi k nim dolehl indiánský pokřik. „Jo. Čti. Pokračuj.“ A nastartoval ávii. Ta se rozkodrcala směrem k povyku.

„Útlá laň klesla do kapradí a vysoko nad ni se vzpínal zpěňný vraník. Řehtal a děsil se, zatímco jezdec sjížděl ze sedla s tesákem v zaťaté dlani. Vtom z jeskyně vystoupil poustevník Ivan. Stanuli tváří v tvář a starý muž poznal v jezdcu knížete Bořivoje. „Ale chci se kát!“ překvapil panovník.

To už ovšem cítil i pevnou ruku na rameni a Ivan mu odpustil. „Ale jen když tady postavíte kostel. Už o to prosíval můj přítel Jan Křtitel.“ „A ty jsi kdo?“ „Ivan z Charvát, syn knížete Hostimila, ale žiju tu už dvaadváct let.“ A poustevník pokynul k temnému ústí jeskyně.

Ubožák! užasl kníže a zaváhal. „Víš co? Pojed' se mnou. A usadiš se na Tetíně.“

Na to však byl Ivan moc hrdý. Ale vykonal na Bořivojově hradišti návštěvu a při té příležitosti knížeti poželal. I kněžně Ludmile, aha, tu je máme,“ upustila Ivana knížku a pootevřela dvířka. „Nastupovat, kluci!“

Dojeli totiž mezitím až k hloučku rokujících dětí a drobotina Kodrcadlo nedůvěřivě pozorovala. „Nejedete za lochneskou?“ „A nejste vy ta z televize?“ „Za jakou lochneskou?“ zamluvila to Ivana.

„Jedete přece k jezírku!“ rozkřičely se děti. „Bacha tam!“ „V kráteru je to strašně nebezpečné,“ pravila holčička stojící před chvílí vedle jejich syna, ale to už Ivan šlapal na plyn. „A v Bezvěrově straší čtyři staří braši,“ recitovali vespolek do rytmu vozu, zatímco jsem neodolal a zazíral do zapomenutého, ale nezaklapnutého průvodce od paní Milé.

„Půvabná kněžna si Ivana z Charvát oblíbila, a to tolik, až mu věnovala vůbec nejbřičtější rodinný meč. I vrátil se z návštěvy celý obluzen až nazítří a šel se vším smířen pohřbívat laň... když tu strnul hrůzou. Ohydný skalní duch využil jeho nepřítomnosti, nastěhoval se do těch míst a právě se lačně a v cákancích krve napájel ze studánky. Až po chvíli Ivan pochopil, co zapíjí, a že nepozřel jen maso věrné laně, nýbrž nejspíš i zvířecí duši. A právě s tímto rodem pekelníků se sice poustevník až dosud nesetkal, ale z knih už o nich něco věděl. Ty kreatury prý zapuzeny vegetovaly uprostřed bezedné samoty sousedního prostoru a jen sem tam vystrčily tykadlo, většinou však soustředěny vyčkávaly hodina H a až v tu se hodlaly vrátit na Zem, která už jim kdysi náležela, a nahradit lidstvo.“

Ivan se bestie nelekl. Došlo k tuhému boji, který se z palouku zvolna přenesl až do poustevníkovy jeskyně. Ale ne že by člověk kreatuře ustupoval, naopak. Bil se jako lev, brzy měl navrch, ale přece jen... Už byl starý a posléze umdlával a klesal už v krvi, až chechtající se duch konečně vystřelil stropem s další duší a jeden k smrti vyděšený krajánek později v hrůze vylíčil právě onu chvíli, v níž spatřil jen jakési mihnutí se pestrého oblouku po hvězdnaté obloze.

Jen zvláštní duhu, která se mu podivně zjevila právě uprostřed noci jako švihnutím kouzelného proutku - a sama co kruté švihnutí. Svým koncem se prý duha začala až do hladiny bezvěrovského jezírka, jak krajánek později vyprávěl, a říká se, že zmíněný démon z těchto vod dodnes vystupuje, aby se čas od času další a další čerstvou duší nasytil, a že kvůli tomu na sebe dokonce brává lidskou podobu.

A může být zabit, to zase ano, ale každý další kontakt se zdejší hladinou jezírka ho vždycky znovu a spolehlivě oživí.

A Ivanova sluj? Již od desátého století se stala předmětem kultu a památným poutním místem, až ji nakonec obestavěli klášterním kostelem Svatého Ivana.

I vstup dovnitř, poutníče!“ vyzývala brožura. „A u nohou se ti zablyští oko průzračné studánky a ty věz, že právě tady tenkrát zhylnula poustevníková laň. A průzračný a neobyčejně silný pramen tu dodnes vyvěrá a hlídá i tři další zvláštnosti.“

Skalní klekátko s důlkem po Ivanově koleni, kde se prý poustevník horlivě modlival. Kamenné lůžko, kde spal... a křivolaký kámen, jímž ho skalní duch týral a nakonec i dorazil. A věřte nebo ne, ale na Ivanovu útulnou jeskyni dnes navazuje do skály vydlabaný chrám ledovější než sama smrt. A přece je to nyní hotový ráj dětí a...“

A Ivana podala knihu staršímu synovi, který musel na její pokyn i pokračovat:

„A uzoulinkými průlezy se dostanete ještě dál a až do romantické podzemní márnice s řadou pečlivě vydlabaných kobek. V té vůbec nejhlubší pak stanete s úžasem před sochou z travertinu. Je to sám spící Ivan - a právě nad něj a do hrozné výše zeje komín proražený kdysi duchem.

V sarkofágu pod sochou dodnes leží poustevníkovy kosti a venku pod kostelem se cestou zpátky nezapomeňte zastavit u zázračného minerálního pramene jménem Ivanka.“

68. Zvolna vpřed aneb Zelené oko kraje

„A víš co, táto? Radši tam ani nepojedem,“ vydechl najednou menší zlobílek. „Klára povídala...“

„Klára?“ přerušila ho Ivana.

„Ta holka z Bezvěrova,“ vysvětlil starší hoch. „Jenže ona fakt spadla z jahody. Bečí strachy – asi jako tady bráška.“

„Bojí se k jezírku?“ podívali se rodiče na sebe.

„Jo,“ hlesli zlobílci, ten statečný i bojásek. „A rodiče jim zakázali tam lézt.“

„Aha.“ Nicméně harašivě kodrcavou ávii jejich táty už z vytčené trasy žádné strachy neodchýlily, i když brzy zvolnila, protože musili z okresky odbočit na prašnou polní cestu, která dál a dál podivně stoupala zažloutle rozměklou strání. „Hele, pozor. Tamhle!“ zaječel náhle jeden uplakaný.

A viděli. Nad horizontem zaplevelené louky se strnule rýsovalo cosi pitvorného. Mělo to ohydný profil, asi jako by šlo o plaza s esovitě prohnutým krkem a hlavičkou velikosti hrášku. Nějaká předpotopní obluda, která k nim číhavě shlížela. „A teď sebou mrskne!“

„Á, už se točí!“ „Á. A útočí!“ řvaly děti.

Byl to však jen fukar, jen osamělý fukar na slámu.

„Hej, máš moc bujnou fantazii, zlobiči,“ pohládila Ivana kluka po vlasech, ale tu se dešti vymletá cesta stočila do úvozu a obklopilo nás mrtvolné ticho, v kterém jsem zvolna míjeli obrovskou opuštěnou zahradu. Bože, ale jak ta vypadala! Jako by hnisala, a to zevnitř. Byla to hřbitov sta odřatých spárů a ulámaných větví, shnilého ovoce, pýru i mumrajů nepochopitelných stavbiček, jako od skřítků. Oblast hnila. A my zahlédli zříceniny, o jejichž původu se kluci živě, ale marně dohadovali. A pak: br. I zlověstně se ušklíbají tvář.

Ale zase nic víc než strašák z promoklé slámy a barevných hadříků – a když jsme ho minuli, díval se korálkově za námi až jako ze země Oz.

Pak náhlá výšina a zase tišina trávy. Ta pohltila Kodrcadlu kola, až se zhouplo jak na močále. A znova. A znova. A nahnuté kůlny, kurníky v hloubi další pusté zahrady, ale to vše už se zvolna sunulo na nás a zase za nás. Ivana a Ivan spolu pojednou hovořili zastřeně. A tu donutil terén jejího muže tolik zpomalit, že jsme se do následující stráně sunuli už jen jako hlemýžď. „Víte, že akorát jedna z deseti milionů šnečích budek je zakroucená doleva?“ zašeptal menší zlobílek - a hlásek se mu třásl. „Mami, a Klára ji našla zrovna tady.“

Ale Ivana ho nevnímala a nespouštěla oči z výmolů, jako by tím Ivanovi i trochu pomáhala řídit.

„Koukni,“ strčil jí zlobílek ulitu až pod nos. „Dala mi ji jako talisman, víš? Ale mám dojem, že jestli... Táto, jestli okamžitě neotočíš, ani šnek nepomůže.“

Ivan ho taky neposlouchal. Jeli dál a já se udržoval ve voze rutinními tempy. Prastarý nazelenalý altán se po nás zleva podíval roztržštěnýma očima a jeho vyvrácené dveře černě zívly. Táhlá oblaka nehybně splývala nad poli a včelíny byly opředeny divnými síťkami. I tyto budky měly záludné oči hlav a nepopsatelně hrozně se dívaly mezi zčernalými větvemi a Kodrcadlo už jen těžce stoupalo a zvolna se blížilo k horizontu.

„Spousta včel letos pomrzla,“ vypravil ze sebe najednou Ivan. Polkl do prázdna - a zase ticho. Větvičky skloněné smuteční vrby zašvihaly shora na kabinu a mne se chopil pocit, že získávám společnost. A že už nejsou lidmi a Kodrcadlem se mnou náhle putují jen čtyři další duchové.

Neb kdo je stíněný - duchem se stává - a tvoje vězení - je i tvá hlava!

A tu se až dosud holé návrší před námi začalo ježít. Stále jsme stoupali. Kodrcalo se blížilo ke dvěma zmrzačeným borovicím - anebo je to kleč? A jinak jen pole, pustá, prázdná, nikde živáčka a dokonce i zelenavě záhrobní nebe nad hlavou jako by k tomu patřilo. A že šlo o pouhých pár minut - od chvíle, co Kodrcalo odbočilo? Snad, ale mně připadalo, že už se vzhůru suneme celou věčnost a jen jako ta nejpomalejší ze všech kdy skomírajících housenek. A nikde se ani travička nezachvěla, jen zahrávající poklid ke spánku ukolébaného světa a pouhé Kodrcadlo zdrojem pohybu v této odumřelé krajině stínů. Kam až jsme to dospěli, kam? Když se ani nejtěplejší stébla u příkopu nepohnou? Ach, a jako by ti čtyři skutečně právě projížděli nějakou bariérou až ke mně do záhrobí. Jenže tempem toho nejmalátnějšího hlemýždě. A už, už... se šnek doplouží ke zlověstnému horizontu... A pak...

„Brr!“ otrásla se Ivana jako ovce. „Už tu fakt chybí, jen aby na obzoru trčela stará šibenice.“

„Ta tu taky bývala,“ broukl její manžel a hnul pákou, ale i řazení se zadíralo... a zlo k nám čišelo z pahorku. Uviděl jsem tři osaměle trčící zuby menhirů na pozadí sinavého nebe a už jen šedesát metrů, už jen padesát. Náhorní plošina před námi čněla z kraje do výše jako obrovská, svrasklá a vyšpulená bradavice, zrovna tak rozpukaná jako záhrobní pláne hluboko pode mnou, ale z tvrdého kamene skutečnosti. A byla snad ještě okoralejší než já – a k nebi se šklebila stejně osaměle. A její skalní kořání nejspíš vyrašilo až z hlubin pekla – ne? A Kodrcadlo už úpělo jako v posledním tažení.

Ty přicházíš v bílém a jde z tebe chlad, a ač svítí slunce, tak nevrháš stín, vznášíš se v povětří, zatímco sním... a v hodině H má přijít pan Godot, jdu zatím na špacír, ty koukni se do not, jak už bylo řečeno, ale to už jsme stáli nahoře a kluci začali... Kluci prostě začali křičet a křičet.

Protože ona to byla opravdu bradavice... a poněkud dutá, takže jsme nyní ohromeni shlíželi do obrovského kráteru, který zel přímo před námi i pod námi a doplněn i velebným tichem všech kostelů světa. A nalevo rostla těžce nachýlená třešeň s korunou obsypanou ještě loňskými peckami obalenými černou shnilotinou a napravo trčely ztrouchnivělé trosky lidmi navždy zrazené lavičky. A všude dole strnule odpočívalo jezírko.

A jeho nehybně brčálová hladina.

Kalně k nám vzhlížela. To její titánsky zelenavé oko.

69. Bradavice hrůzy

„Lidé se berou pro ticho.

které je slyšet jenom ve dvou.

Jinak to ticho neunesou,

jinak je ticho přemůže...“ Jan Skácel

Byl to věru ojedinělý pohled, tam dolů do šera a na zelenavě mdlé kluziště plné chladu, tak strašně hluboko pod koly Kodrcala a v tichu spočívající. A nikde ani skřivánka a nikde ni zakrákání.

„Je tu hloubka?“ optal se po chvíli starší zlobilek.

„Olovnice prý na dno nikdy nenarazila,“ odpověděl Ivan.

„Opravdické stěny kráteru,“ šeptal syn a ony spadaly příkře a příšerně strmě, tak jako nebezpečí potažené plísni - a šedavou (a nikudy, nikudy nesestoupíš). Takže co to děláte? zatrnulo mi, protože zlobilci hned hup z ávie a už, už stáli přímo nad srázem, aby zaskočení závratí balancovali až na samém okraji... Tedy než je Ivana neodhodila zpátky. A otec dorazil vzápětí, takže to schytali - jako ještě nikdy - a brečeli, ale nic naplat, stejně musili zpátky do kabiny.

„A nevylezete!“ zakřičel Ivan - a já s ním. A pak jsem se svobodně zatočil nad krajem kráteru, asi jako beyblade, a nikdo mě samozřejmě nezachytil, ale onen pocit, že právě tady se dimenze prolínají, už ve mně zůstával, a můj svět se náhle rozpíjel do toho jejich a obě říše sebou pronikaly. A jaképak je asi poslání bezvěrovského jezírka? ptal jsem se... A pak skoro bez pohledu skočil... jako už kdysi a kdesi jinde třeba i Richard Halliburton.

A padal a padal jsem co šíp do studny a k zelenému zrcadlu, na němž však jsem pád srovnal a svištěl dál vodorovně nad nehybnou hladinou jako neviditelný hydroplán a ono zrcadlo pode mnou ubíhalo dozadu jako tisíci dešti vyleštěný náhrobní kámen a tančily po něm figurky divných odlesků záhrobního světa na světě hmotném - a mé ticho a mlčení kotliny se jedním jediným staly a můj chlad a chlad kotliny jakbysmet. Ten průnik říší...

„Ale zdaleka ne každé dvě množiny se musejí prolínat,“ jak říkala paní učitelka zlobílkovi... Ne. Jenže těmto se to stalo.

Vzhlédl jsem nakonec až ode dna a hebké, vodou ohlazené srázy se tyčily všude, zatímco dole vládlo pásmo stínu. I fíí, letěl jsem teď zas temenem proti hluboké vertikální průrvě, která štěpila skalní tabuli jako by ji kdysi rozčísł blesk. A prr. Těsně před prasklinou jedna elegantní otočka... a už si to zase ženu centimetr POD hladinou zpátky a životodárnou energií nabitě břizy mě po desítkách zdraví z břehu, ale ani lístek se přitom nezachvěje. Mrtvé moře Čech. A pozor, co támhleta armáda strnulých tarantulí? Co groteskní kořeny ve stínu? A hnijí a vidím škleby do nich vykotlaných tváří a ustrnu nad těmi obličejíky a splývám radši dál na místě, ale vezím i v kotli a všechny detaily se mi spíjí. A škeble a řasy a vodníkovy vlasy a obnažená rybí kost a zubů pár a hnijící dřevo, které kdysi bývalo příšerným totemem, ale teď ční jako ráhno - a nikdo živý už se pro něj shora nevrátí.

Znovu jsem vzhlédl a v strašlivé výši se rýsoval obvod kráteru. Na jednom místě jsem přitom postřehl i okraj plechové střechy. Kodrcadlo!

A těsně u něj stály dvě figurky, Ivana a Ivan, odsud však jako cínová vojačka a vojáček. „Haló, lenoši, já už jsem dole.“

A nenašel jsem dalších slov, abych popsal i zvláštní osvětlení tam, a na ty dva nahoře jsem se díval jak hlubokými vodami samoty. Z dále se zdáli i stále rozpitější a okolo mne mléko i žlutá i okr i šarlat i esence ještě něčeho i výhrůžně zelenavé světlo smrti, jímž prokmitávají řid'ouunké stíny a všecko velmi skličující. Asi jako když si představíte ten nejčasnější úsvit na hřbitově, kde už až do posledního odpočívají všichni vaši přátelé, ale dost. A vzhůru. Zpátky, už radši zase K NIM. A vítr a opět jsem se vznášel nahoře - a sice stále na hraně propasti, ale s nimi.

A zase i vzpomínka na rozptylovou loučku i na piknik i na vraždu v kůlně i na tělo v Kodrcadle... A tu se ti dva konečně pohnuli. A ještě jednou pohrozili zlobilkům (nevylézat!), pak otevřeli zezadu ávii, rozhlédli se – v té pustině ovšem celkem zbytečně – a vlezli dovnitř... A jednotnýma rukama vystrčili žlutou krabici.

Zase ji zvedli, vlekli a ona škobrtla o lavičku, až ji nakonec rozhoupali a húú, hodili do propasti.

Dopadla zhruba doprostřed suťového svahu a ustrnula, bohužel, ale oni bez váhání skočili dolů a už sklouzávali svahem a... A ještě do té věci strčili...

A všude jen uvolňující se písek a šumí jak oživlá a čímsi zvrácená poušť a Ivana a Ivan se dál sesouvají s balíkem a každou chvíli strhnou kořen či skopnou kámen a oba už boty plné šterku, který nejvíc haraší právě pod jejími martenskami... A už taky Ivanu podmetl jako pometlo, až si sedla a strhla i manžela. Vstali... a na půl vteřiny se před mýma očima objali, přímo uprostřed laviny a jako bezděky - a vzápětí už se zase přepozorně věnovali TOMU TŘETÍMU. Ale ne mně. A až jsem skoro začínal žárlit - a básnil si. „A tři skvrny uprostřed úbočí... na cosi bezděky útočí...“

Jen drolicí se suť zůstávala veršům doprovodem, zato však ještě sílil, a řinutí už předtékalo komickou dvojici charakterizovanou kozími přískoky a podmetalo jí nohy. Sjížděli už až moc rychle a drtili přitom celé lesíky křupavých, lámajících se pahýlů... a skalky dole měly tváře a oči těchto svědků tajného pohřbu civěly.

Pak Ivanu zarazila břízka, už zase... a ona se kolem ní reflexivně ovinula. Jako hádě. Tiskla kmínek koleny, stehny i rukama.

„Pust', zlomíš ji,“ slyšel jsem Ivana, jehož dlaň však se taky opírala o běločernou kůru. Rozhlížel se. „Ale tady všecko usychá,“ hlesl a vzal ji do náruče, aby se mohla odpoutat od další ze svých oblíbených bříz.

„Ale neusychá,“ vydechla. „Už uschlo. Dávno – a ani ty břízy už nedávají nic, já to poznala.“ A strčila do žlutého balíku, ještě naposled. Šplouchlo to... a záludný Harry Lavrentij se zvolna potápěl.

A bude klesat navždycky, když tu nemají to dno, ušklíbl jsem se, ale úsměv mi umrzal a jak zvláštním se mi zdálo naše společné tajemství pohřbívané v tichu...

70. *Monstrum z kráteru*

„Duše ďáblu upsaná nikdy nepospíchá pryč z mrtvého těla. Ona zůstává a vprostřed hrozného hniloby podle vykrmuje vlastního červa, který hlodá, až dokud ze zkažené mršiny nevytryskne proud života nejodpornějšího a dokud mdlí a plaziví požírači voskovitého mazu země toto žití lstivě nezmučí a monstózně nenabubří do jeho podoby.“ Howard Phillips Lovecraft: Účastník slavnosti

Harry se rychle potápěl - a já zrovna tak. Snad abych zůstal co nejdéle i tím nejtěsnějším účastníkem pochybného obřadu a až do jeho „nejhlubšího“ konce. Sestupoval jsem podle žlutého předmětu jako svědek, ale vlastně i puzen silou, kterou jsem si stále intenzivněji uvědomoval, a přece si ji nedokázal vysvětlit. A TA VĚC se všelijak (a věru že záludně převracela) a „v hodině H má přijít pan Godot“, slyšel jsem už posté ve spáncích, a právě v tu chvíli se balík rozšklebil. A pukl. Škvííí!

Asi jako larva. Pukl - a červi černých provázků se trhali a podlouhlá prasklina vprostřed žluti rostla a vsrkávala zeleně chtivou vodu věčnosti. V tu ránu bylo jezírko v krabici.

Propadali jsme se hned rychleji a já... Co se děje? Copak následkem toho konečně doumírám?

Na vteřinu, na dvě mnou projel pocit deje vu, jako bych v tomhle kráteru vlastně bydlil vždycky, ale přitom jsem vnímal, že je to falešná vize a dotěrně proniká do mé hlavy odjinud. Spolu s ní... se počal z oné škvíry rodit i ponurý pramínek.

Zpočátku tenký, ba nejtenčí, asi jen jako Ivanin vlas, ale hutněl a tloustl, až se stal popínavým svlačcem, a ten svlačec chtivě rašil přímo proti směru klesání a obtáčel mě jako chobotnice, až jsem zahlédl i její rozplizlou tvář, asi jako bílou masku čínského draka. Medúza mě snad i objala... a už jsem také stoupal, i s pramínky jezerního dýmu a pitvorně rostlinnými klíčky démona.

Zachvátila mě hrůza. Pekelná, ale překonal jsem ji a div ne ruku v ruce s mrtvým Harry Lavrentijem prořal jak ve snu klímající hladinu spánku. Ale ne! Já se nechtěl s tou bestíí ani za jakoukoli cenu spojit... Jenže cosi mnou už stupovalo...a stoupali jsme výš... Už zase vzduchem, a já před očima stále onu pitvornost, jíž se stal jeho obličej, a slizké čurky z nás crčely na hladinu.

Jenže Lorence nepohlíš, povídám. A jsi jen mlž.

Ale tvarohově bílý obličej se nevytrácel, nevzdával, i když to přece musela být jenom halucinace, jak jsem se ujišťoval, a připomínal stále víc sešklebeného pavouka. „A bezedné šachty smrti bývají rytmicky hloubeny tam, kde zemské póry měly stačit, a to se učí chodit, co se mělo plazit,“ dodává i Howard Phillips Lovecraft...

Zhrozil jsem se vlastní bezmoci a odvracel jako obvykle tvář – a co nevidím? Ivanu škrábající se vzhůru úbočím.

Ale moc jí to nešlo. A Ivanovi, kousek pod ní, ještě hůř, ostatně zkuste si sami závod proti řinoucí se řece toho nejdrobnějšího šterku... a když jste právě zahlédli oči skutečného pekla...

Protože oni Záludův návrat nepochybně viděli, a právě proto utíkali – k dětem. Ale kreatura z kráteru sebou ještě naposled šlehla a jako jim tím bičem odřezávala i onu cestu k nebi...

A já... Já nejsem nejspíš o nic lepší než Lavrentij, blesklo mnou najednou. A věděl jsem to. Znamenáme jen dvě strany téže mince, on a já. A peklo nás pohlí...

A ještě mi Záluda stačí vysrknou vůlí! A už jsem zase jako z nejvzdálenějších snů zaslechl ono odporné „jízdenky, prosím“. Jenže vzdát se? Ne! A seberu síly, čerte, a ještě se své hypnóze vymaním.

To jenom tys půjdeš navždycky do nikam...

Ale nějak mi to vymaňování nešlo a ve skutečnosti už jsem se dávno cítil spíš jako onen poustevník Ivan, tedy když prohrával svůj boj.

„Ale ne! Chci druhé kolo!“ zařval jsem. A tu zazněl výstřel, a já registroval Ivana využívajícího obouruč krátkou poštovní zbraň - a znovu a znovu pálil a hrom ran opakovala vzdálená stěna kráteru.

Jenže zastřelit už zastřeleného? Leda tak rozdráždit. A Ivan skutečně tou neuváženou palbou nejspíš zapříčinil změnu Záludova směru, vlastně jen sotva patrné vychýlení... Ale stačilo. A hemživě bílý pavouk prstů sekl a...

OBA je v mžiku zahubil, OBA! explodovalo ve mně náhle veškeré nastřádané zoufalství - a počal jsem se propadat. Sám do sebe, ale cosi mě stahovalo i do už známého „Moodyho tunelu“. A tu i pocit, jako bych se ještě jednou vynořoval z bezvěrovského jezírka, ale teď už ne po chvilce, nýbrž po mnoho dnů dlouhém zadržení dechu. A čekání na Godota končí a chceš slyšet, zlobítku, pohádku?... A zas Goghovy kosatce a doumřít, to má být úlevou „a mnohý sebevrah je vlastně stokrát živější, než ti propadlí obrazovkám. Anebo než lidé, kteří

už neumějí žasnout, protože ne ubřečenec, to oni... už jsou předem mrtvi.“ Kazimier Dombrowski: Teorie pozitivní dezintegrace

„A já... se zase včera ve snu díval do své hrudi. Něco tam strašně bolelo.“

“Aha. Tvé srdce.“

“Ne. Bylo to živé.“ Samuel Beckett

71. Zkušený duch a nezkušený duch

Ale přinejmenším Ivana dál žila, a tak i já dál vnímal kráter. A svět. Nicméně Ivana teď v tom svém světě objímala bezvládné Ivanovo tělo...

Tu ho pustila a stala se zase opicí. Šplhala ke zlobílkům aspoň sama já si zoufale vybavil moment, v němž ji tak škádlivě dloubávali do žlutého stahovala, když si říkali o sestru. „A jmenovala by se Valérie...“ Znělo to teď jako marnost.

„A proč zrovna Velé...?“

„Podle té z plakátu. Ne?“

A já to slyšel a chápal, až moc dobře, vždyť právě já Ivaně plakát s dívkou už kdysi dávno věnoval - a pomyslel si tehdy dokonce: „A bude-li ta fotka při čekání na dcerku nad postelí, kdo ví, co všechno ovlivní a Ivaně vdechne...“

„Martine! Míšo!“ nesl se kráterem u srdce bodající hlas a velebná ozvěna jí obavy vracela až od protější skalní tabule jako míčky. Bezděky jsem se tam ohlédl a... Další úlek.

Uviděl jsem Ivana. Přímo před sebou... a zase už živého. Na mou duši. A navíc visel kosmonautsky v prostoru, zrovna jako já.

Jenže... i tam dole na úbočí ležel. A stále pod týmiž kočičkami, takže...

„Takže teď jsi jako já?“

Mlčel... a už zase mě pozoroval... a už zase otráveně. Tak jako kdysi. „A přestaň ji otravovat, jo?“ Ne, teď řekl něco jiného.

„Jako ty?“ zopakoval. „No jo. Ano. Už to asi tak bude.“

„A podle mého názoru jsme neustále obklopeni neviditelnými a k Zemi upoutanými duchy, kteří se ocitli v poměrech, jimž sami zcela nerozumí, a kteří by potřebovali radu či vedení. Zeměkoule je nejspíš přímo obsypána podobnými upoutanci, ale já věřím, že nakonec dojde i k OČIŠTĚNÍ, které bude stejně dobré pro duchy jako pro lidi.“ Sir Arthur Conan Doyle: Země mlhy

„Tak, a teď s pravdo ven – a jak to bylo s mou vraždou?“ zeptal jsem se po chvíli přímo. „No? Kápní božskou.“

Ivan sklíčeně sklopil oči a motal si prsty do nervózního klubka. Zase už neodpovídal a jen tak bezradně máchl paží k Ivaně, asi jako by JEN ONA za všechno mohla. Usmál jsem se:

„Křinda pána, nechat mě zastřelit. To jsem se ti tak hrozně líbil, anebo co?“

„Moc toho lituju.“

„A to má být všechno?“ Změnil jsem tón. „Oho. Dáme si závod?“

Protože v meziprostoru už jsem se cítil jako starý mazák a těšení na vítězství mě hned hrálo.

„No? Dáme?“

„Proč ne.“

Fíí! vydali jsme se tedy vzhůru, samozřejmě za Záludou, a musím uznat, že ke Ivan Kodrcadlu svých synků doletěl výbornou, tedy na to, že byl začátečník, ale když jsme se přehouppli přes okraj bradavice, Ivana už tam stejně klečela první. A se zlobílky v náruči a na pozadí jen ohnilá třešeň a jedna puklá lavička a kdesi dole, v dáli jen bezbožný Bezvěrov a ony dlouhé, k němu sbíhající pláne ponuře záhrobního vzezření: „A obešel já polí pět!“

Kráter pod námi zatím zíval pustotou a nehybně zelené blikátko jeho hladiny nevívalo už ani jediný kamének, který by ho rozčeřil, a ani skřivánka na obloze a ani zakráknuti, propána, lidi, kde jste kdo?

Nevěděli jsme, avšak jedno nám tedy nevadilo určitě. Že i Záluda zmizel. ANEBO ASPOŇ PROZATIM.

Tak. A kéž ho někdo až TAM v pekle zhněte v krvavou kouli! zařal jsem zuby, zatímco Ivan se právě vrhal k rodině a... a prošel skrz, pochopitelně.

Nechtěně dokonce proplul i bokem vlastního Kodrcala: a tumáš, čerte, kropáč! Zvolna se teď vracel, očividně v obrovském zmatku, a pak ji přímo přede mnou zkusil políbit, nicméně...

„Kontakt pochopitelně nemožný,“ ucedil jsem kovově a bez zbytečných emocí. On se však nedokázal ihned přizpůsobit a marně zkoušel komunikovat znovu a znovu a až po dlouhém čase se zlomeně odvrátil a civěl dolů do polí.

Měl jsem ho snad začít konejšit? Ale jak? A není opravdu k uzoufání, když ani jeden z vašich synů nemá (a nemůže ani mít) sebemenší ponětí, že na něj klepete? A že se ho bezradně pokoušíte dotknout, ale jste jak neviditelným, tak i nehmatným? A není snad právě tohle pravým peklem?

A snad mi Ivana v tu chvíli přišlo ještě víc líto, než sebe, už ani nevím... ale rozhodně by mělo přijít, protože k těm třem opravdu patřil - a přece se najednou mohl už jen dívat... A přece to ještě nepřijal a pokoušel se o kontakt znovu a znovu.

„Radši koukej, co se tu taky dá provádět,“ pokusil jsem se ho rozptýlit a protáhl se před jeho vykulenýma očima a bez skrupulí Ivaniným tělem. A ještě jednou. Pak i skrz její kanárkově žlutý šátek – a útlounkým břichem, z něhož kdysi vzešli zlobílci.

„Civíš? Zlobíš se? Ale proč? Já ji přece NAPLNĚJU jako. Akorát imaginárně... Ale dobré, co?“ A jako bych předváděl kouzelnické triky a anžto bylo apríla, poodletěl jsem ještě jednou až za tajemnou třešeň a huíí! A ještě jedenkrát a jako když se potřeštěný pitomeček už po tisíci vrací mamince do náruče - a jen tak náznakem ji i políbí, tedy když se promihne zpředu ústy.

„Už to mám hezky nacvičené, co říkáš?“ předváděl jsem pak jejímu manželovi podobné akty i dál a ještě splašeněji. „Až skoro jako bychom se milovali, ne?“ Jenže popichování jsem měl brzy dost. „Vadilo ti to?“

Jen mávl rukou.

„Jestli jo, tak mě klidně oddělej, tedy ještě jednou. Mne to s ní baví - a co ty víš? Ono mě možná baví i to, jak se díváš,“ vymýšlel jsem si. „Hej, a sleduj. A zkus tohle.“

Zdrženlivě, odevzdaně mé bezostyšné rituály pozoroval, přičemž si mě prohlížel s až klinickým zájmem i výrazem trpělivého soucitu.

„Nacvičovals tu spartakiádu dlouho?“ optal se nakonec. A já se zmohl pouze na zamručení a jakési začučení. Ale furianta. A vzdorné.

„Kapku pubertální, ne?“ A mírnil mé výlevy. Až si konečně i opovržlivě odfrkl a já ho dál pozoroval stísněně. Baterie na švandu mi došla.

A přece by potřeboval nějakým fórem povzbudit, cítil jsem, protože Ivan v jádru dál zůstával rezignovaný... i ještě stále vyplašený změnou... A pohládal nad svou rodinou jako nějaká její bývalá zástava, zatímco viditelné tělo dál odpočívalo v kráteru.

A tu mnou blýskl ten nápad. Ano, a věru aprílový.

72. Vzkříšení Ripleyho Lorence

„Bylo to skoro, jako bych si oblékal rouru od kamen, a pořád cítím, jak jsem se do toho jeho těla nasouval...“ Mary a Peter Harrisonovi: Na prahu Onoho světa

A věru i trochu ZÁLUDNÝ nápad. Nicméně zkusím jej realizovat, věděl jsem okamžitě a šipkou s vrutem skočil dolů. Cítil jsem rovnou do Ivanova těla.

Ale běda, netrefil jsem se a proletěl mrtvolou až hluboko do skály. A k myším.

A napodruhé? Ještě hloub. Ale pokaždé jsem se zarytě vrátil nad velikonoční kočičky a opakoval útoky stále zatvrzeleji, inu jako skutečný beran, a znovu a znovu a stejně úporně a pokaždé jsem zkusil vmáčknout prsty do těch jeho a dlaň do té jeho, asi jako bych ji strkal dovnitř do rukavice, a přitom jsem totéž parkování prováděl i nohama, abych zakotvil... třeba i kolena do těch Ivanových. „A tudů, letí záhrobní pošta!“ snažil jsem se jím prolnout a ztotožnit své fluidické tělo s jeho hmotným, asi jako bych sunul dopis do schránky. „Pošta pana Lorence!... Už přichází.“

Ne, nikdy předtím jsem nic podobného nezkoušel, a tak mi to zrovna dvakrát nešlo a zdálo se mi to až příliš nové a nemravné a připadal jsem si dokonce až jako nějaký posedlý gay a pak hned zase jako nekrofil na mrtvole se ukájející, ba trdlující. Především však to bylo, jako by si ještě nezkušený potápěč poprvé v životě natahoval neoprénový oblek – a znovu a znovu, až mu to i vyšlo.

A hle, já už neprocestoval do skály... a Ivanovo tělo okamžitě ožilo. Mnou.

A tak i konečně došlo k onomu slavnému velikonočnímu Vzkříšení...

Anebo sním?

„A jako se ani mrtvola hned nerozloží, tak ani duší opuštěné astrální tělo se okamžitě nerozpadne, ale nějakou dobu ještě prostupuje tělo hmotné, přičemž si může leckdo JEN polomrtvý tuhle fluidickou schránku i obléknout.“ František Bardon: Praxe magické evokace

„A nejen do hmotného, ale i do duší už opuštěného fluidického těla se mohou vetřít všelike cizí entity, a ty si pak až moc rády hrají na původního majitele a vlastně si tím z nás utahují, vlastně nás vyvádějí aprílem.“ Peter Richelieu: Putování duše aneb Metafyzická zdravotní péče

73. Talentovaný pan Ripley Lorenc

„Mnozí vyspělí jedinci se ovšem umí vrátit na svět i jinak než reinkarnací, totiž jakousi zkratkou. Obsadí a oživí některé právě opuštěné tělo, a to pak využijí k vlastním plánům. Záhadou však přitom zůstává, zda předtím nejsou povinni splnit i nějaké závazky původního obyvatele mrtvoly. Anebo k aktu dojde pouze po předchozí dohodě obou zainteresovaných? Nevíme, avšak dobrým příkladem v nevládním těle zcela bezostyšně vegetující bytosti byl egyptský prezident Anvar Sadat (nakonec zavražděný). Ona prudká změna jeho politického kurzu, kterou kdysi uskutečnil, mohla být docela dobře právě následkem podobné šarády.“ Ruth Montgomeryová: Na prahu zítřka

A já? Jakmile jsem DOBYL svého někdejšího soka, ožil jsem jako nikdy předtím a hle, zase už vnímal staré dobré blešmodré nebe i s žlutým sluníčkem a temně zelenavá propast byla rázem ta tam. Jako bych se narovnal v kříži po komplikovaném závodu s pytlem pošty na zádech, na jehož někdejší absolvování jsem si náhle vzpomněl... A čím že to vše?

Ovšem! To podivuhodný apríl onoho roku mi napravil záda, to kouzlo bezvěrovského jezírka mě zachránilo, až jako by se i celý svět překulil k lepšímu. A nebyl už nejvyšší čas? Vždyť já bych nakonec skoro uvěřil, že je opravdu tím nejlepším být mrtev, ale teď... Bingo!

A jako bych v pomyslném landroveru Bonnie Parkerové a Clyda Barrowa zařadil zpátečku a ještě v poslední chvíli ucukl a vycouval od banky. A žádné zločiny... a předměty světa včetně Kodrcadla dostaly přesto či právě proto lesk. Asi jako když se čerstvě zamilujete. Ba rozzářily se. A i to nejobyčejnější zase našlo svůj půvab, ach, nejsem snad nakonec opravdu aspoň trochu talentovaný? přemítal jsem okamžitě s typickou namyšleností a povstal z prachu stráně jako nějaký pošetilý král.

A nejsem snad stejně prohnáný jako jistý pan Elvesham z klasické povídky H. G. Wellse? A pak... Ještě chvíli jsem sice zůstal spíš potácivým „zombíkem“, ale vychytat těch pár kromobyčejných tiků mi nedalo velkou práci. Zkoordinoval jsem se brzy. A pohyby tím, že jsem uškubl pár kočiček, a ráz a ráz a dva a ráz a dva, to sám vítěz hrdinně stoupá k nebi vítězů. I když bez vavřínů věnce a jen s jehnědy. Ale jako by se rozběhl v Lurdech zázračně vyléčený mrzák - a zase i onen pocit ve mně, že teď už dětství doopravdy skončí a já se naučím milovat i žít, a to zrale. A tím snad že začnu i uznávat lidstvo. JO! A žádné už shlížení svrchu.

Ivanovy (a teď své) ruce však jsem si stále ještě prohlížel užasle, asi jako kdysi Orlak ony své kruté pazoury. A neseš i celé ukradené tělo, upozorňoval zbyteček svědomí, a těch pět údů ti nepatří.

Jenže vy byste se nechtěli podruhé narodit? A mne vám po dlouhém půstu ovládla taková bohorovnost... A taková radost... Vždyť zvítězil jsi nad přírodou! křičel jsem na sebe. I vzhůru z kráteru. A už se to ke mně sbíhá, i když nevěřicně. A kdo že. No, samozřejmě rodinka, a proč by taky ne, když nesu v důlcích Ivanovy oči, že ano... A až jednou zestárneš, má lásko, citoval jsem napůl s ironií dalšího klasika, a až se ti to stane, tak si propána vzpomeň na hlubiny těchhle zřítelnic a jak po tvém krásném těle něžně a beznadějně klouzaly...

74. *Smíš se mě dotýkat*

Fluidického Ivana jsem už neviděl.

Zmizel, tak jako už předtím Záluda. Ale já si i navzdory euforii dobře uvědomoval, že úplně zmizet nemohl a že tu všude poletuje dál - a víc než jasně jsem si vzpomínal, jak zoufalý musí nyní kroužit okolo nás čtyř a do jak úděsného ochraptění musí křičet po této zradě. A má to přinejmenším stejně zlé, jako když jsem Ivanu marně oslovoval já? I už zaživa.

To tedy má. Obzvlášť pokud už pochopil, že ani sebenepatrnější zvuk neproniká oponou mezi světy, a pokud dál vidí zářit Ivaniny zřítelnice a ji celou, když se usmívá a když ona se na mne konečně i podívá tak, až bych roztál.

Takže teď zase ty nad námi poletuješ jako nadbytečný praporek, pomyslíl jsem si v okamžiku, kdy jsme se s Ivanou konečně setkali, a on vám byl její vytoužený dotek skutečně léčivý. Ba úplně mě zelektrizoval.

Jako už kdysi, vzpomněl jsem – a všechno se vracelo, skoro jako bych přece jenom umíral. Všechny ty dávné vteřiny s ní, i když jich bylo pramálo, i ten den, kdy mě poprvé vzala za ruku. Tedy na okamžik. A jako bych znovu začínal diktovat i tuhle knížku, anebo ji aspoň začal podruhé číst od začátku a... „Jé, a dokonce jsi mi natrhal kočičky,“ žasla Ivana a upírala na mne ony magicky ozdravné oči a ony klouzaly po „mé“ tváři, jako by ji teprve teď poprvé vrývaly do mozku a srdce.

Ale je to Ivanův obličej! To na něj se dívá, uvědomoval jsem si. To jeho miluje, to Ivanovi náleží tahle něha, zatímco přede mnou by oči jistě hned sklopila - ne? To by určitě hned bez jediného slova odešla... Copak už jsem to nezažil? vybavovaly se mi splíny.

A přece už tenkrát i pouhý jediný její (a ještě omylem mi věnovaný) úsměv léčil – a víc než tisíc bříz. To po něm jsem zůstával i celé dny plný energie. Ale je to vůbec možné, že mi jako mladíkovi stačilo ulovit i jen jediné Ivanino kouknutí, aby se ve mně roztetelila zlatá pavučina? Ach, to byly časy... To jsem v podobných pohledech ještě bydlil a omýval se jimi - když mi musely stačit. A Ivana nikdy neřekla: „Smíš se mě dotýkat.“

A nikdy nedodala: „Ne, už nejsi mrtvý, už vůbec nemusíš být. A ne, už si na mrtvého nikdy ani nesmíš víc hrát. Už to stačilo.“

Neřekla. A teď...

A teď se Lorenc a Ivan jen do jediného těla samozřejmě nevejdou, že ano. A tak už budeš muset zůstaň navždycky odříznut, příteli Tantale, pomyslíl jsem si. A víš-li proč? Anžto můj obličej je pevně vlit za tvou bývalou tvář.

A přece skrze mne Ivana ještě stále ve vzpomínce i hrála na klavír! Písničku Angie i Lady Jane a Lady in Black a „chci tvý prsty, v nichž si odpočinu, a nechci to, nechci je jen na vteřinu...“ Tak to teď bude zase chvíli tvůj úděl, Ivánku, zatímco mne už Ivana objímá, a tak pevně... a můj polibek už bude taky pevný a ne jen jako dosud, jako z Chaplinova stínově Zlatého opojení (však znáš tu scénu). A já už jsem tady, Zebro! Už jsem se vrátil ze zrcadla, tak jako Alenka, a bude to pouhou úlitbou, Ivane, když ti teď naposledy odříkám, co by v mém postavení udělal idealizovaný hrdina červené knihovny. A co že?

„Ale Ivano, vždyť to jsem já, Lorenc,“ přiznal by. „Tady ve tvém manželovi, víš? A líbám tě zrádně za něj, copak ještě nechápeš? Tak jako i on tě tímtež aktem a v tutéž chvíli líbá za mne. A teď se ptám: na čem OPRAVDU víc záleží? Na těle, anebo na duši. Na TOM UVNITŘ - anebo ne?“

A jak to asi mýnil Pán Bůh, když nás vyráběl?

75. Je lehké být bohem?

„Je lepší putovat s nadějí, než dorazit k cíli,“ mýnil Robert Louis Stevenson, „a ti dva tam spolu stáli ve dveřích a dívali se za mnou a on ji dál držel kolem pasu a říkal jí něco, co už jsem nezaslechl, a ona se na něj podívala pohledem plným očekávání... Chtěl jsem ještě něco říct, ale pak jsem jim radši jenom zamával... a vlekl se dál ze schodů. To, jak tam spolu stáli, mi sevřelo srdce.“ Anton Myrer: Poslední kabriolet

„A vůbec nejpodezřelejší na kontaktech s mrtvými je mnohokrát zaznamenaná skutečnost, že i ti, co byli na zemi nejmoudřejší, se bez přestání zajímají o banality typu manželova manžetového knoflíku.“ Z antispiritistické příručky pro potírání okultismu

„Jé, on se ti utrhł knoflík,“ vyhrkla banálně Ivana – a už zase i mateřsky. Ale já nechtěl jen maminku, já ji chytil i za boky a snil, že i kotníky už jí laskám a že i celé nohy a chodidla jí hnětu, ne-li tedy rovnou zadek. A že ji vroucně nabádám, aby se mi už konečně oddala (tedy až poodejdou děti).

Tak často se mi o tobě jen zdálo, víš? chtěl jsem říct. A tak ti teď budu aspoň vyprávět, co to vlastně přesně děláme. Abych tě vzrušil,“ a prozkoumával jsem útlou Zebra a toužil zkombinoval všechny své nápady s jejími a hlavně snil o takovém zdokonalování, při němž i ztratíme sebekontrolu. „Anebo si radši zdřímnout?“ Ale to ona určitě odmítne.

„A tohle chci až do smrti a nezvolňuj,“ řekne, než ji posléze i konejšivě uchopím do náruče - a sevřu. A ne už jako duch.

Jenže tu mě v nose pošimralo peříčko (anebo snad vločka nějaká poslední?) a HEPČÍ - a vybavila se mi prastará pověra zmiňovaná i skrytě nejduchařštějším spisovatelem vůbec, Nabokovem:

„Existuje i jistý poněkud archetypální druh kýčání, který je neklamným znamením okamžiku, ve kterém se duše vrací zpátky do těla. Tedy vrací poté, co ho jen na velmi krátkou exkurzi opustila, aby si vyšla na zdravotní procházku.“

Nu, a já kýchl zrovna tak. A bylo to. Kráter mě zase začal polykat, asi jako původně Záludu, a co je vlastně lehčí? Být pánem Bohem, anebo člověkem?

A co je vlastně vůbec nejpěknější?

Snad pro ty dva přece jen šťastně umřít?

Milostná dohra aneb Pošta pana Lorence

Neber život zas tak vážně. Stejně z něj živ nevyvázneš.

Lafayette Ron Hubbard

76. Vločky dne čtvrtého dubna

„Humor je dobrý. Pravda lepší. Ale láska, ta je ze všeho nejlepší.“ William Thackeray

„Mrtví jsou nejradši tam, kde se lidi milují. Kupříkladu mne a mou ženu nejčastěji navštěvují v posteli.“ Z výpovědi média v knize Franka Jonese Zázračné události

„Žena v objetí jediného muže je napůl opuštěna.“ Emmanuelle Arsanová

Zima už to ten rok prohrála, definitivně, ale čtvrtého dubna, tj. ve svátek všech Ivan, se TAM NAHOŘE přece ještě přihodilo něco prazvláštního, takže se sníh opět začal řídce snášet v podobě těch nejjemnějších vloček, těch obzvlášť uzpůsobených ke kýchnutí... A tak za ticha podvečera zvolna sněžilo a víc a víc, a když vločky hladily jaro, laskaly i Ivanin balkón a klesaly do jejich rozpuštěných vlasů, a když pod nimi čekala pouze v pruhovaně zebřím triku, dotýkaly se i jejich paží a líbaly i právě jí dopsaný dopis do záhrobí, který se chystala zmuchlat.

Protože co s takovým symbolem? Vždyť neznala mou přesnou adresu.

A přece ho pošetile vytvořila... a teď po sobě dokonce i četla:

„Ahoj. Lorenci. Tak tady máš už konečně nějakou POŠTU, taky jednou. Vždyť sám by ses upsal, já to vím. A vím taky, že ozývám se pozdě. To uznávám. Pozdě, ale přece.

A už se na Tebe nehněvám, víš? Dávno ne. Ani Ivan se nezlobí, pokud vím, a já se Tě chci akorát zeptat: Jak je ti tam?

A proč nikdy nedáš signál? Nejde to? A něco ti povím. Kdyby Ti teď nebylo nejlíp, tak ať Ti pomůže právě tenhle dopis - a v nás obou tady máš rozhodně i přátele. Konečně.

I když holt už pozdě. I když holt už jsi jinde. Ale nejsi sám, protože my tě nikdy nezahlavíme a já na Tebe budu občas opravdu vzpomínat - a vždycky tak hodná, jaks mě prosíval, abych se naučila být.

Ano, hodná. A i když jen v duchu, ty duchu. Tvá Ivana.“

A dopisní papír pod tím se zdál být pocukrován, když se přes něj Ivana zasněně dívala až k zoo a do bílých polí za Plzní, aniž chápala, zda se má rozesmát nebo rozbřechet. A tak se nakonec radši vrátila do tepla a svlékala se, jenže stejně ji to zase přitáhlo k oknu a s tesknou shlédla i na tři nejbližší břizy, i pod vločkami dál plné energie. Připadala si však najednou sama.

A zlobílci byli sice jenom u babičky, ale za pár let stejně vyrostou...

„Ahoj,“ pozdravil ji Ivan. Zrovna vešel do bytu z chladu.

„Ahoj, jsi celej ojíněnej. Pojď, já tě zahřeju.“ A udělala to a hřála ostatně už svým úsměvem a navzájem se dotkli. Byla šťastná, že si může manžela až takhle majetnicky podržet, a že on svírá ji. Hm, ale co Ivan tak nešikovně loví za zády?

Dělal drahoty a ukázal věc až na samém konci líbání.

„Bzenecká lipka?“ rozchichotala se, ale pak se i zvláštěně ušklíbla levým koutkem. „To se taky dá pít? Pch.“

„Náhodou báječně - a máš přece svátek,“ pohrával si dál s jejím tělem. „Rulandské červené je jistě lahodnější, ale.“ A jeho prsty se jí intenzivně věnovaly. „Ale to, co máš na sobě, ti sluší,“ mumlal poměrně vzrušeně a ona vzpomněla, že ta slova nejradši říká, když na sobě oba nemají nitku.

„A co mé jíní ve vlasech?“ ohnula chlípně levý koutek.

„To ti sekne vůbec nejvíc.“

„Tuhle to ale byly ovesný vločky, tedy v těch vlasech.“ A navzdory jeho objetí se dál svlékala.

„Zbytek si ani nesundavej,“ mírnil ji, než se začali mazlit, přičemž ho naoko odstrkávala dlaní: „Ty podlý ZÁLUDO a násilníku. Je to jen chtíč...“ A venku bíle sněžilo a Ivana vyslovovala hlásky jako vločky i podobně mdle. „Au! A neroztrhej mi punčochy.“ Ale když ji plácl přes zadek, nezlobila se a celá se vzepjala. „Zebro!“ říkal jí jako já a Ivana pojednou splašeně: „Ach, pojd', uděláme si ji.“

„A koho jako?“

„No přece Valérii.“

„Ale... Ale myslel jsem, že už je na cestě.“

„Anebo třetího kluka, to máš jedno. S tebou to bude každopádně perfektní dítě.“

Nepochybovala. Jenže on strnul - a s výtečně sehranou tísni se notně vykuleně rozhlížel jejich útulnou ložnici. „A co když se tu Lorenc opravdu proletuje?“

I má láska se teď kradmě rozhlédla a oči jí už po tisíci sklouzly po Goghových kosacích (ale měla tam správně viset Valérie).

„No ano. A proč by tu nebyl? No ano, proč by ne?“ fantazírovala Ivana během milostné přede hry. „Neboj se.“

„Jasně, a proč by nešmíroval? Vždyť's mu i napsala, anebo ne? Vždyť se ti o něm i zdává. A jak máte sex,“ loupal s humorem očima, ale najednou si ho nevyšmála. Ztuhla.

„Počkej, nech toho... Ten sen... Byl ti tak zvláštní... Dojeli jsme ke kráteru a zažili tam věci a já mu pak prostě MUSELA napsat a víš, něco ti povím. Když už jsem psala, ten čert se mi díval přes rameno.“

„Přes tohle?“

„Přes druhý,“ a rozhlížela se, jako by opravdu uvěřila, že se okolo míhám a ona mě i zahlédne, a když půvabně otočila šíjí, myslil jsem si: Aha! A denně cvič krční páteř.

Protože to v krční páteři se prý usazuje nejvíc starostí. A pokud po mně opravdu pátráš, to ti to tedy dvakrát nejde, Ivano. Na to, že s váma celou dobu ležím v posteli.

No ne? Ani třikrát ne. Ale zase už jsem v ní vnímal i jakousi velmi laskavou maminku, která třeba právě zkoumá, pod kterou z postelí se jí poschovávali zlobílci – a víte, tím jediným místem na světě, kde docela určitě najdete lásku, bývá samozřejmě ten úplný konec dopisu právě od vaší vlastní matky.

Ať už současné, nebo té teprve budoucí.

Kterou hledáte.

77. Duchu, jsi tu? aneb Smíš se znova narodit

„Díra v ledu hrozí pochopitelně jen tomu, kdo se jde klouzat.“ Rex Stout

„Který hřích je nejhorší? Lhostejnost. Ta je podstatou nelidskosti.“ G. B. Shaw: Pekelník

„Nevstupuj násilím mezi milující se pár, ale najdi v něm ochránce a v duchu mu obětuj sebe i své příští vtělení.“ Tibetská kniha mrtvých

„Přičemž pro každé vtělení existují jen jediní praví a ideální rodiče a pokud jsi jasně dokázal pochopit své potřeby, většinou je najdeš.“ Graham Bernard: Metapsychické rozmluvy

A teď se ještě vraťme do kráteru a nevím, zda by bylo opravdu tak „hezké“ PRO TY DVA umřít, ale podruhé už jsem kýchat nemusel. Mé tělo náhle už zase sestávalo jen z fluida.

A přece se ještě umělo rozhlédnout. Po Kodrcadle však ani památky. Pomalu... jako by se mi opravdu všechno jen zdálo. Anebo Ivaně?

A pal jsem za ní vyrazil. Po čichu - i jako stěhovavý pták, i když méně neomylně, a nakonec se zase šťastně ocitl v jejich bytě. Uplynulo několik dní.

A „duchu, jsi tu?“ volala najednou má láska rozjařeně z uválené postele, a když jsem nereagoval, dodala: „Tak vidíš, Ivane. Asi tu není.“

A smála se. „Asi tu OPRAVDU není,“ vydechla i za půl hodiny, když už se milovali.

„Ne, není. Tak proč se o něj staráš?“

„Tak proč o ducha mám najednou takovou starost, co? Nevíš to náhodou - a nešimrej mě tolik na zádech, ty maniaku.“ Vůbec se nesoustředila.

„Heleď, řekl bych, že si děláš starosti úplně zbytečně,“ zlobil se Ivan. „Lorenc je jednou mrtvý, a tak co? Mrtví patří k mrtvým. Živí k živým. Není to tak? On by určitě nestál o nějaké velebné opatrování.“

„Škoda,“ smutně souhlasila.

Ale ona to žádná škoda nebyla. „Akorát v tom, že když jsem ještě žil, tak jsi mi, vážená dámo, nějakou tu březovou energii přece jen mohla občas milostivě věnovat - nemyslíš?“ A díval jsem se na ně z chladu a snil, jak to skutečně i říkají:

„A odteď jsi náš přítel. Máme tě moc rádi. Ani nevíš, jak bychom ti přáli, aby se ti to v tom záhrobí už nějak rozmotalo...“ A ti, co se opravdu milují, dovedou třetím odpouštět, jak pravil ještě jiný klasik, a Byron a Shelley a Mary Shelleyová, vzpomínal jsem jí „a Ivanu opravdu miluju a ty to, Bože, víš.“

A zase jsem se viděl v útulné kotlince pod tím naším vodopádem objat i S NIMI duněním věků i duněním vodní tříště. Té, která každou lásku navždycky odkrojí od nedokonalého světa reality.

Anebo byla i ta kotlinka jejich pokojem?

„Ale třeba se trápí,“ dodala zničehonic sentimentální Ivana - až skoro zničeně.

„Ani si nemyslím. A víš proč ne? Vidí nás, přece, a tak musel dávno pochopit, jak je manželství složitý. A že občas i k nepřežití.“ I tak mluvil Ivan...

„Hm. Jenže, znáš ho, byl i estét. Odvracel oči...“

„Jeho chyba.“

„A ono je manželství opravdu složitý?“ učinila ze sebe tedy užaslou.

„V každý době bylo. Nemyslíš?“ nadzvedl se mudrc na loktech. „Akorát že v romantických sladčících těchhle estétů pokaždé čteš... jen takovou výseč.“

Načež už přijal tu její hru a teatrálně mě oslovil:

„Takže to máš vlastně takhle lepší, Lorenci, že? A bez starostí. Jsi nezodpovědný kluk, ale řekni nám: CO se tě vlastně týká, když se života programově nezúčastňuješ? A neměl už jsi tyhle tendence zažívat?“ Zapřemýšlel. „A nechoval se podobně třeba... třeba tenhle Flaubert? A co žvaníš? Že se aspoň umíš se vnášet k oblakům... a vysnívat si zámky? A nemyslíš, že by se mi to taky líbilo?“ Rozhorlen zmlkl.

Mžoural jsem trochu překvapeně, ale měl vlastně pravdu.

A co mi to jenom Ivana říkala už tenkrát u schránky? Kdo žije v naději, že umře v zoufalství?

„Ivano! Ale kdo žil většinu života v zoufalství, tak bude přece rád, když bude aspoň umírat v naději, ne? A pravou lásku, tu nic nevyzmizíkuje, tak to mi zase nevyvrátíš. Aspoň dokud se nenaplní, tak ne. A sotva kdy vyprchá, co už bylo jednou ze srdce vypsáno.“

A že jsem mrtvý? Nesmysl! Protože ten, kdo nejvíc miluje, ten je vůbec nejživější.

Tak to jsem si všechno říkal, i jí, ale na druhé straně už to opravdu trvalo dlouho a „umřít si, umřít, rozplýnout se v dým, když nemůžu být jím a o ní sním... A o ní s ním...“ A jako bych se teď už opravdu začal i rozpadat, ale přitom mě neopouštěly ani ony stálé a vášnivé tendence do Ivany vstoupit.

Až jsem užasl... a ne, nemohl uvěřit...

A copak... Copak by šlo opravdu pochmurné „smíš zůstat mrtev“ nahradit šťastnějším „smíš se znova narodit“?

Anebo slovy „smíš se VE MNĚ znovu narodit“?

A v jediném zlomku vteřiny jako bych náhle zahlédl celou svou další budoucnost a jak budu už odmalička konejšen a jak zakusím i nejvřelejší lásku, v tomhle životě mi skoro odepřenou... Ale nevím, asi šlo jen o pošetilý sen fantasy. A já ještě stále na ty dva rozpačité shlížel z chladu, když si tam tak něžně dělali tu holčičku, ale pak jsem se radši zvolna vytratil do svých krajů zelenavého ticha - a opravdu jen s malou nadějí.

A dál?

Bud' si své čekající temno právě беру do propasti jako chlap, došlo mi...

Anebo se opravdu stanu Valérií.

Bud' – anebo.

Nicméně má vlastní prognóza zněla víc než zřetelně.

Jak ámen v kostele.

A tento příběh je pravdivý,

protože mi ho vyprávěl

T. Ripley Lorenc,

a to prostřednictvím média

během spiritistické seance v gotické kobce zříceniny hradu Radyně

tyčícího se poblíž Starého Dobrého Plzence.

A jak nesnesitelně těžký někdy bývá neživot v pasti záhrobí,

tak nesnesitelně lehký bývá i v pasti jménem Svět.

V kaši aneb Odborný dodatek

„Brzy po početí se ke zrození předurčeného ducha zmocní jakýsi ponurý neklid. Kdosi jako by ho upozorňoval: Nadchází čas pro nový život. A tenhle vnitřní zmatek ve vás roste spolu s embryem ve vaší matce, s nímž už zůstanete spjati až do definitivního vtělení.“ Allan Kardec: *Knihy duchů*

„A jak sis objevil další vhodné tělo?“

„No, našel se jeden pár, dva lidi, kteří se měli rádi, a já si jen pomyslíl: Tak jaképak dítě byste si přáli?“

„O žádných jiných rodičích jsi neuvažoval?“

„Ne, protože tu bylo něco, co se týkalo právě těch, které jsem si intuitivně vybral. Ti dva se mi prostě obzvlášť zamlouvali. Měl jsem z toho takový příjemný pocit a zároveň si byl vědom, že tím pro mne začíná velký úkol. Ale s tím úkolem jako bych už svou zkušenost měl, ti dva se totiž velmi podobali rodičům, které jsem měl už mnohokrát předtím.“ *Rozhovor z knihy Objevte své minulé životy (Glen Williston a Juditha Johnstoneová)*

„A kdy se duše spojí s tělem?“ 402. otázka v Kardecově *Knize duchů*.

“To se nepříhoda naráz, ale hned po početí už toho, kdo se chystá k pobytu v novém těle, nikdo nemůže nahradit. Takový duch je upoután k vyvíjejícímu se plodu a ono báječné, neviditelné pouto se neustále upevňuje. A narozením dítěte je propojení dokonáno. Každý sice dostane šanci si vybrat a zvolit způsob dalšího vtělení, ale sotva se jednou rozhodne, už pije z řeky zapomnění, a než vstoupí do dítěte, veškeré vzpomínky na předešlý život i rozhodování kam dál jsou ty tam.“ *Platón*

„A podle legendy je to poletující duch noci jménem LAJELA, kdo tě po smrti štípně do nosu, i když jen tak jemně a něžně, a kdo tě mírně popotáhne za horní ret se slovem ZAPOMENĚNÍ. To proto máme všichni pod nosem ten důlek, otisk andělova prstu, když vtláčil poštovní razítko do fluida, z něhož jsme sestávali, abychom zapomněli na předchozí vtělení.“ *Kabala*

A takhle zní magické zaříkadlo z Tibetské knihy mrtvých, které prý Lorencovi sloužit jako kající modlitba:

Když pro své zmatky sám bloudím sansárou,
kéž narazím na svého guru a jeho družku.
Když pro své chťiče sám bloudím cyklem svých životů,
ať on mě osvobodí a jeho božská družka ať mě vzadu zlehka podpírá

a vyved'te mě z koloběhu a postavte na pravou cestu
a kéž bytosti prostoru se přitom proti nám nepozvednou
a spatřím říši Blankytného slunce.

Kéž undiny vod se proti nám nepozvednou
a spatřím říši Sinavého slunce.

Kéž gnómové podzemí se proti nám nepozvednou
a spatřím říši Zlatistého slunce.

Kéž salamandři ohňů se proti nám nepozvednou
a spatřím říši Krvavého slunce.

Kéž sylfy orkánu se proti nám nepozvednou
a spatřím ŘÍŠI ZELENÉHO SLUNCE.

Kéž bytosti duhy se proti mně nepozvednou
a spatřím říši lidské něhy.

Kéž všechny zvuky se stanou mými.

Kéž všechno světlo poznání se stane mnou.

Kéž dosáhnou říše tří prosluněných těl a kéž stanu se sám sebou.

A dokud neustane věčný koloběh znovuzrození, tak tahle báseň neztratí význam.

„Postoje, které chováš v okamžiku smrti, se stanou i pohnutkou pro tvé další vtělení.“ Manly Hall: Smrtí ku znovuzrození

„Smrt je energetický skok. Jen se rychleji rozvibruješ. Je to jako bys dosud žil na jediné rádiové frekvenci a najednou se pootočil knoflík a vsunul tě na jinou. Původní vlnová délka nezanikla, jen zůstala bez tebe. Přitom však může dojít k občasnému překrytí signálů a frekvence se čas od času i mísí. Většina posunů je ovšem rychlá a jenom občas, většinou následkem silné emoce jakou je láska nebo pocit nenaplnění, může dojít ke koexistenci vlnových délek a vzájemnému rušení, a to pak potrefeného třeba celá léta neodbytně ovládá určitá utkvělá představa. Posléze však stejně každá frekvence uvízne ve správném žlábků a nelze navždy dlít někde, kam už svými vibracemi nezapadáš. A při umírání tedy jenom změníme frekvenci a život se jako po výhybce přesune na jinou vlnovou délku, takže kdo umírá, neumře, protože smrt není nic víc a nic méně než zvláštní posun.“ P. H. Atwaterová: Světlo ve tmě

A už jen pár autorových slov. Opravdický příběh lásky byl už zfilmován tisíckrát. Napsán také – a totéž platí o příběhu ducha. Když bylo čtrnáct Stevenu Spielbergovi, rozbřečel se na duchařském snímku, který ho „naučil, jak milovat ženy“, a díky tomu vznikl o řadu let později remake téhož příběhu nazvaný Navždy. Tragicky zemřelý letec, kterého přátelé nevidí ani neslyší, tu prostřednictvím podvědomí učí létat pilota Teda a musí vydržet i jeho dvoření své bývalé lásce Dorindě. Ale postupně dosáhne toho, že od něj Ted bezděky převezme většinu vlastností a získá tak Dorindinu náklonnost. V jedné scéně si neviditelný duch s Dorindou dokonce zatančí a nakonec jí zachrání život, načež opouští její srdce, aby zůstalo volné pro lásku k Tedovi. V původní verzi tohoto archetypálního příběhu, který je čistou esencí všech předchozích i následujících, hrál ducha Spencer Tracy, zatímco Spielberg chtěl původně do hlavních rolí angažovat Roberta Redforda a Paula Newmana. Jenže oba chtěli za každou cenu hrát neviditelného, a tak z toho nakonec sešlo. Otázka, kterou si však nyní dovoluji položit, zní: Zakládá se snad něco z obdobných příběhů na pravdě?

Nalistujme kvůli odpovědi bezelstně kapitulu Říše bludných duchů ve druhé knize Raymonda Avery Moodyho nazvané Úvahy o životě po životě: „Jsou tam bytosti,“ čteme, „které jako by se nebyly s to se vzdát svých svazků s tělesným světem.“ Tak prý aspoň vypovídal jeden z Moodyho velmi důvěryhodných pacientů. „A které nechtějí nebo neumí uniknout až úplně na druhou stranu. Proč se tito duchové tak bojí doumřít? Protože jejich idol ještě přebývá tady. Jsou srostlé s určitými lidmi, a to je udržuje v meziprostoru, ba stahuje zpátky k nám. Shlížeje zmateně na tento svět, motají se tak v jeho předsíni obklopeni bezútešnou šedí, jelikož všechno je tam prý zaprášené a vybledlé, jako ve starých černobílých hororech. A jako by tyto bytosti i bez ustání zápasily samy se sebou o nějaké rozhodnutí. Ale některé jsou PRÁVĚ pevně a dávno rozhodnuty: že nechtějí ještě vstoupit dál a poznat pravdu - ostatně podobnou pštroší politiku vidáme u mnohým i tady na zemi.“

Míjel jsem třeba ženu, která se stále nedokázala oprostít od jakési své pozemské úlohy a pospíchala, jako zřejmě vždycky zaživa. Dotkl jsem se jí na rameni a ještě jednou, ale marně, jednoduše mě naprosto nebrala na vědomí...“

Existují-li skutečně nějaké podobné stíny, ptejme se teď, jsou-li v onom uprášeném meziprostoru upoutány jen do chvíle, než vyřeší svůj svůj problém, ze Země přivlečený, který je zatěžuje a udržuje ve zmateném stavu či prostě v zamilovanosti. Goethe, Lessing i Benjamin Franklin, Gandhí, Pythagoras, Vergilius, Maeterlinck, Giordano Bruno i Voltaire a

desítky dalších se pokoušelo odpovědět a přinejmenším věřili v reinkarnaci, tak jako už staří Keltové i první křesťané i hinduisti a buddhisti. O převtělování nepochybuje ani tibetská, ani egyptská Kniha mrtvých, ani indické VÉDY a UPANIŠÁDY, ani Bhagavadgíta a abychom tuto zátěž poněkud odlehčili, dodejme, že za jeden z nejokatějších jejích dokladů mnozí považují mateřská znaménka.

A nyní k pointě této knihy. Ve Stevensonově průzkumu uveřejněném v pověstné knize Dvacet případů svědčících o reinkarnaci se poměrně často vyskytuje prazvláštní sen: budoucí matka se v něm ještě před početím dovídá, že se jí narodí děťátko, ale nejen to, že se jí narodí přímo někdo, koho už znala.

Jde snad o její kontakt s nehmotným, poletujícím vědomím? Podle doktora Iana Stevensona bývá v takovém snu dokonce často i navrženo jméno dítěte (u nás to byla Valérie), ale to není všechno. Mnozí muži si dokonce vzpomínali, že se skutečně zjevili svým budoucím matkám v jakémsi přechodném stavu mezi minulým a nastávajícím životem!

„Stav mezi smrtí a znovuzrozením má pro náš zdravý vývoj asi takový význam, jako stav spáče mezi soumrakem a rozedněním,“ mínil Rudolf Steiner, ale vcelku není pochyb, že si na minulý život obvykle vzpomeneme jen za velmi zvláštních okolností. Proč? Protože nám v mezidobí opravdu někdo znovu a znovu gumuje paměť, jak věděl právě už Platón: „Duše připravené ke znovuzrození musí přejít neskutečně dlouhou Pláň zapomenutí k Řece bezstarostnosti a z té pak pijí,“ představoval si. „Pijí, aby zapomněly, a teprve pak jsou jako meteory vymršťeny vstříc znovuzrození.“ „A jak vůbec víme, že to, co nazýváme životem, není vlastně smrt - a naopak?“ dodává k tomu Euripides.

Naše podvědomí si podle všeho smí pamatovat jen ty nezbytné záležitosti, které nás pak vedou životem po čímsi naprogramované dráze, a duše se nesmí zatěžovat žádnými pochybnými vzpomínkami třeba na to, jak se kdysi starostlivě vznášela nad svou vlastní budoucí matkou...

Jako na zajímavou analogii k předcházejícímu románu poukažme teď na podivný případ Johna Gaskella popsáný pod názvem Láska ve dvou životech např. v knize Franka Jonese Tajemné síly.

Gaskellův otec zmizel s Titanicem roku 1912, což bylo těsně před synovým narozením, a Gaskellova matka se brzy nato pomátla a zemřela, ale sirotek ve zdraví dospěl a za druhé světové války ho vzali na byt novomanželé, do nichž byli podle všeho převtěleni jeho rodiče, rodiče láskou ke svému dítěti kdysi naprosto nenaplnění... Gaskell bohužel padl při vyloďování v Normandii, a tu se jeho přítelkyně (z onoho páru) zhroutila přesně jako kdysi jeho matka, když přišla o manžela. K rozumu tato žena přišla až díky terapii, při které si skutečně vybavila útržky života stráveného ještě co Gaskellova matka. A že jde o krajně podezřelou historku? Dobrá, obraťme list. „Hmotné tělo si na chvíli představte jako těžký potápěčský skafandr. Narodíte se - a tím ho obléknete. Vnoříte se do života jako nositel skafandru do vln a klesáte a klesáte, nicméně vaše vědomí zůstává v kontaktu se světem, tím bílým nebem nahoře. Ano, sice ho opouštíte a sestupujete do zelenavé hlubiny, ale po jisté době vás obvykle vytáhnou na palubu a tam se tíživého skafandru slastně zbavíte. Úlevou oddechujete - a život je právě takovou jedinou cestou na dno moře.“ Manly P. Hall: Smrtí ku znovuzrození

Žijeme zkrátka v daleko rozsáhlejší světě, než jsme s to vnímat pěti nedokonalými smysly, přičemž nás Pán Bůh možná o zbylé ošidil i pro naše dobro, a soudobí fyzici a kardiochirurgové se shodují, že svět až podezřele připomíná hologram, tj. že každý jeho kousek v sobě možná obsahuje i celek, jak v osmnáctém století odhalil už Emanuel

Swedenborg. A svět je asi vůbec nutno chápat šířeji, než jsme si navykli, totiž jen co jednu z řady dimenzí, z níž pouze

as od času sestupujeme do hmotného světa - při našem narození – a odkud se po smrti zase vracíme, přičemž každé vtělení je jako schod plný kupících se zkušeností, poznatků, pocitů a zážitků, přičemž každý schod je další lekcí.

A jak se mezi vtěleními dobíjíme? Jako tady objímáme břízu (abychom použili Ivanina příměru)? Dodaný materiál se tu asi předá jakési paměti, chcete-li globálního mozku lidstva, je zpracováván a až na základě výsledků si pak mimo jiné i intuitivně vybereme vždy další bytost „hodnou“ našeho příštího vtělení, respektive už matku, která onu bytost porodí.

A shrňme tedy. Životy, to jsou dny, a smrti, to jsou noci, a vesmír, to je biologický počítač. Jsme panáčky v orloji jakýchsi hravých dětí a vždy když „Kodrcalo“ naložené naší duší okorá a umře, sklopí se odtud materiál do stroje. Ale za chvíli už vězí v novém bříšku a učení je pak jenom rozpomínáním a lekce stíhá lekci a dědictví lidstva předáváno co štafeta z jedné hmotné schránky do druhé, čemuž právě buddhisti říkají karma, a každé další vtělení nás propláchně o něco důkladněji, asi jako když destilujeme alkohol, protože reinkarnace, to je vlastně pravá alchymie, a těla střídané obleky, anebo chcete-li vězení.

Ale i školy a kdo ví, jak bychom zvlčili, kdybychom do pokaždé nemuseli do dalšího, tak jako různí zlí mágové, kteří jsou možná právě těmi, kdo takto chodí za školu.

Sonda vypuštěná kosmickou lodí se samostatně pídí po zajímavostech vesmíru a opět se spojí s mateřskou stanicí, kde se vše zanese do palubního počítače. I my jsme takové osamělé sondy. A co se pak týká pošetile zamilovaných zápletek duchařských románů a filmů, je známo, že city se dají nelépe vylíčit, když poletujeme hodně nad nimi nebo shlížíme z bezpečí svých oblaků, tj. svobodni a nezamotáni do pavučin života. On nás nakonec ostatně stejně zhltně a zlomí, a koho nezlomí, rovnou zabije, jak říká další klasik. A buď nás moc oslní, to když si užíváme, anebo nás naopak utrápí. Ale v žádném z těchto případů už ho nevidíme s náležitým odstupem a ve všech těch případech zkrátka vezíme v kaši.

Tak dobrou chuť!